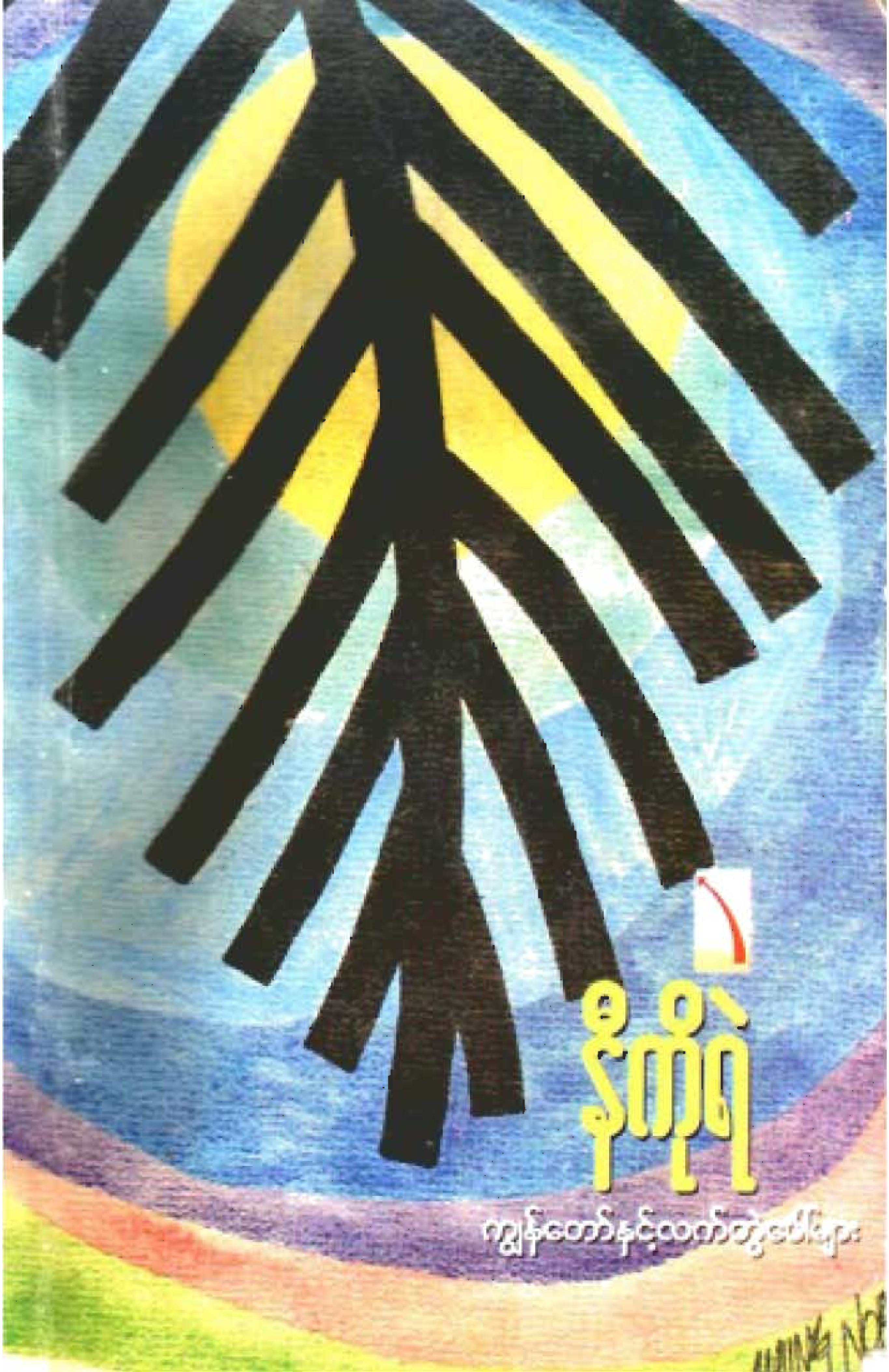
နီကိုရဲ
ကျွန်တော်နှင့်လက်တွဲဖေါ်များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်	-	၅၅၃/၂၀၀၄ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	-	၆၀၂/၂၀၀၄ (၆)
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ၊ ရွှေနံ့ကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
အတွင်းပုံနှိပ်	-	ဦးစိန်ဝင်း စိန်ရတနာပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၂၁၊ ၁၅၂ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်	-	ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊ ကာလာဖုံပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၁လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	ကျော်ဇေ
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	-	မောင်နိုး
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၄
စောင်ရေ	-	၅၀၀ အုပ်။
တန်ဖိုး	-	၁၁၀၀ ကျပ်။
e Price	-	၃၀၀ ကျပ်။

စာရေးသူထံမှ

ယခု စုစည်းထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုတိုများမှာ. . . မဂ္ဂဇင်းအသီး သီးတွင် ဖော်ပြခံခဲ့ရပြီး. . . အချို့မှာ. . . ရင်းနှီးမှု၊ မငြင်းဆန်နိုင်မှု တို့ကြောင့် အားလုံးစုပေါင်းထုတ်ဝေသော စာအုပ်များတွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

မူရင်းရည်ရွယ်ချက်မှာ. . . ဟိုဟိုဒီဒီ ပြန့်ကျဲနေသော ကျွန် တော့်၏ မဂ္ဂဇင်းပါ ဝတ္ထုတိုကလေးများကို စုစည်း ထုတ်ဝေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်. . . ထိုဝတ္ထုကလေးများကို အားလုံးစုပြီး ပြန်ဖတ်ဖြစ် သောအခါ. . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရနံ့တစ်ခု ရသည်။ ထိုရနံ့က ‘ငြိုးရိပ်သင့်သော ပီတိရနံ့’ ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရနံ့ကို ရရှိရခြင်းမှာ ယခု စုစည်းထားသော ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ အချို့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဂ္ဂဇင်းများသို့ သွားရောက်ပေး ပို့ခဲ့သော်လည်း အပယ်ခံခဲ့ရဖူးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို ကာလများ၏ အရိပ်၊ အရောင်၊ အသံ၊ ဟန်ပန်၊ ရနံ့များကို ကျွန်တော် ပြန်ရနေသည်။

အချို့ကို ရွေးချယ်သော်လည်း မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါဝင်ရန် ရှစ်လ၊ ကိုးလ စောင့်ခဲ့ရသည်။ ထိုဖြတ်သန်းမှုများအတွက် ‘ငြိုးရိပ်သင့်သော

ရန့်’ ၏ ပီတိကို ယခု ကျွန်တော် ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရနံ့နှင့် ပီတိကို ကျွန်တော် ဘာနှင့်မှ မလဲနိုင်ပါ။

စာရေးဆရာ တော်တော်များများက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ့် ရင်သွေးနှင့် ဥပမာပေးကြသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် တော့ ယခု ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ကျွန်တော့်လက်တွဲဖော် သူငယ် ချင်းများလို ခံစားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်အမည်ကို ရွေးသောအခါ ယခု အမည်ကို ပေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

နီကိုရဲ

မာတိကာ

၁။	ကြောင်တစ်ကောင်	
	ထူးအိမ်သင်နှင့် လေးဖြူတို့သီချင်း	၅
၂။	ညသိပ်စကား	၄၅
၃။	မုန့်ဖက်ထုပ်၊ တွယ်ချိတ်ကြီးကြီး	
	တစ်ချောင်းနှင့်အချစ်	၅၉
၄။	နွေရာသီတွင် ပေါက်ရောက်သည်	၈၅
၅။	မွေးနေ့လက်ဆောင်	၉၉
၆။	ကိန္နရာခြေသည်းခွံ	၁၃၅
၇။	နေပူသူများ၏ထီးရိပ်	၁၇၇

ကြောင်တစ်ကောင်

"မုန့်ဟင်းခါး သုံးပွဲ၊ ညှပ်ခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ၊ အားလုံး ဘူးသီးကြော်နဲ့ ကြက်သွန်ဥပါ ထည့်ပေးပါ"

ထိုအသံကို ကြားရတော့ သူ့ရင် ငြိမ့်ခနဲ ခုန်ကာသွားသည်။ ဆောင်းနံနက်ခင်းထက် အေးမြပြီး နှင်းပွင့်ကလေးတွေလို နူးညံ့သော အသံလေးကို သူ မှတ်မိပါသည်။ မုန့်ဟင်းခါး စားရင်းက မော့ကြည့်တော့ ပါးပေါ်က ပါးကွက်ကလေးပင် မခြောက်သေးသော သနပ်ခါး နှစ်နှစ်ကလေး လိမ်းထားသော သူ့ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုတော့ လှမ်းကြည့်မနေပါ။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသော အန်တီအေး၏ လက်တွေကိုသာ ငေးနေသည်။

အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ကာထားသဖြင့် မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့

ကာ နေသည်။ ဆံပင်ကလေးကိုတော့ ကြည်ပြာရောင် ဖဲကြိုးကလေးတွေနှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက် စည်းကာ ထား၏။ သွားပွတ်တံနှင့် ခြစ်ကာ လိမ်းထားသော သနပ်ခါးကြောင်းကလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးအပေါ် စည်းကျော်ကာ ဖြတ်သန်းလျက် ရှိသည်။ ရင်ခုန်သံကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နွေးကာလာသည်။ စားနေသည့် မုန့်ဟင်းခါးအရသာက ဘယ်ကို ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။

မုန့်ဟင်းခါး မရပါစေနှင့်ဦးဆိုသော ဆုတောင်းက မပြည့်။ အန်တီအေးက ရှေ့ကလူတွေကို ကျော်ကာ သူ့မကို ထည့်ပေးသည်။ သူမက ပြုံးပြရင်း အန်တီအေးကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသည့် ငါးရာတန်ကလေးကို ပေးရင်း အလောတကြီး မေးသည်။

“အန်တီအေး ကြောင်၊ ကြောင် မရသေးဘူးလားဟင်”

“ကြောင်လား၊ အင်း. . . မပြောချင်တော့ဘူး ငုဝါရေ၊ အိမ်က ကိုယ်တော်က ဦးကြောင်ချစ်လေ၊ သူ့ကြောင်တွေကို သိပ် ဂရုစိုက်တာ၊ ပြီးတော့ မောင်နှမ နှစ်ကောင်မို့ ခွဲမပေးချင်လို့တဲ့။ အန်တီအေးကတော့ သားငါးအစိမ်းစားပြီးရင် အန်လိုက်၊ မွေ့ရာပေါ် သေးပေါက်လိုက်နဲ့မို့ ပေးပစ်ချင်တာ ပြောလို့ကို မရဘူး”

ကောင်မလေး မျက်နှာ အိုစာကာ သွားသည်။ ခပ်မဲ့မဲ့ကလေး လုပ်ကာ ခေါင်းကို ကုတ်၏။

"ဒုက္ခပဲ၊ အိမ်မှာ ကြွက်တွေ အရမ်းသောင်းကျန်းနေတာ အန်တီအေးရဲ့၊ ငုရဲ့ အကျီတွေလည်း ကိုက်၊ လွယ်အိတ်တွေလည်း ကိုက်တာပဲ၊ ကြောင်တစ်ကောင်တော့ ရှိမှ ဖြစ်မှာ။ တခြားပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလားဟင်"

"အင်း၊ အန်တီအေး မေးပေးမယ်လေ"

"လုပ်ပါ အန်တီအေးရယ်၊ ဝယ်ဆိုရင်လည်း ငု ဝယ်ပါ့မယ်"

သူ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ကောင်မလေးနောက်က လိုက်လာမိသည်။ သို့သော် သူ ကောင်မလေးနောက်ပိုင်းကို မကြည့်မိပါ။ ခြေကြွလိုက်တိုင်း ယိမ်းလှုပ်သွားခဲ့သော ငုဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ ဆံပင်အဖွာကလေးတွေကိုပဲ ငေးရင်း လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလို ထိန်းသိမ်းနေရတော့မှ သူ့အရင် အိမ်ကို အရောက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ကနေ သူ့ကို ငေးဖို့ ဘာကြောင့် အကြံမရသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ကာ နေမိသည်။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့မျက်နှာကလေးကို မြင်ရဦးမှာ။

အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ကြောင်လိုချင်နေတဲ့ ကောင်မလေး ရေ သွားတော့မယ်ဟု ရင်ထဲက တိုးတိုးကလေး နှုတ်ဆက်ဖြစ်သေး၏။ အိမ်ထဲရောက်တော့ အဖေနှင့် အမေအတွက် ဝယ်လာသော မုန့်ဟင်းခါးကို ထည့်ပေးရင်း ခြေထောက်ကို ပွတ်သပ်ကာ အစာတောင်းကြသော ကြောင်လေးကောင်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ် ဖြစ်သည့် ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဆွဲပွေ့ယူကာ ပွတ်သပ်ပေးနေမိ၏။ ကြောင်လေးက ထူးဆန်းသလို ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ကာ တညောင်ညောင် အစာတောင်းနေသည်။

သူ ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာကို မိတ်ဆွေ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သေသပ်ဖို့နှင့် သေချာဖို့တော့ လိုပါသည်။ “မင်းကြောင်တစ်ကောင် လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကြောင်တွေရှိတယ်။ ယူမလား” ဟု စကားလိုက်ပြောသော အလုပ်ကို သူ လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အညင်သာဆုံး၊ အသေသပ်ဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ရပါလိမ့်မည်။

❖ ❖ ❖

ငုဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးက သူတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ ၂လခန့်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ သူတို့အိမ်နှင့် တစ်လမ်းကျော်က စံပယ်လမ်းထဲမှာ နေသည့်အတွက် နံနက်ခင်း မုန့်ထွက်ဝယ်သည့်အခါ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်နေ့မျိုးဆိုလျှင် ထိုအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ဖြတ်သွားရသဖြင့် သိနေတာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

တွေ့ခါစကတော့ လမ်းလျှောက်ရင်းကကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သတိထားမိသည်။ ဒီတော့ယောက်ျားလေး ထုံးစံအတိုင်း ကြုံရင် သတိထားကြည့်ဖြစ်သည်စာရင်းထဲသို့ ရောက်ကာလာ၏။ သူ့မျက်နှာကလည်း တစ်ခါကြည့်ပြီးလေ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ချင်လေဆိုတော့ ရင်ထဲသို့ တဖြည်း

ဖြည်း ရောက်လာကာ ရလျှင်ချစ်မည့် စာရင်းထဲသို့ လွယ်လွယ်ပင် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ချစ်သူ ဖြစ်ကြလျှင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံပါသည်။

သူက တတိယနှစ်ဆိုတော့ သူ့ထက် တစ်နှစ်လောက်တော့ ငယ်မည်။ သို့သော် သူမကို လေးစားမြတ်နိုးစွာ ချစ်ချင်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှင်ကြည့်၊ ကျောင်းသွားလျှင် ကြည့်၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆုံလျှင်ကြည့်၊ လမ်းမှာဆုံလျှင် ကြည့်၊ သူ့ကို ကြည့်မိသော အကြည့်တွေ ရင်ထဲမှာ ထပ်ထားလျှင် ပြိုလဲကျလုပြီ။ သူ့ကို ပိုချစ်လာသည်။

အိမ်က အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ရွှေဝါရောင်အကွက်တွေ ပါသော ကြောင်မလေး၏ အမွေးတွေကို ယုယုယယ ပွတ်သပ်ကာ ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ အမေ ကြောင်တွေကို လေးကောင်တောင် မွေးထားတာ ကောင်းတာပဲဟုလည်း အမေ့ကို ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ကြောင်လေးရေ၊ မင်းဟာ ငါ့အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်ခု ဖြစ်ပါစေကွာ။

သူမထံမှ ကြောင်လိုချင်ကြောင်း ကြားပြီးသည့်ရက် နောက်နေ့ တစ်ရက်အထိ သူ ဘာမှမလုပ်သေး။ မိန်းကလေးတွေက တမင် ဖန်တီးထားတာထက် အမှတ်တမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုအပေါ် ပိုအလေး

အနက် ထားတတ်ကြောင်းကို သူသိပါသည်။ မနက်ဖြန်မှာ သူ့
စီမံချက်ကို အဝေးမှ စတင် အကောင်အထည်ဖော်မည်။

အန်တီအေး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် သိမ်းခါနီးမှ သူ တမင်တကာ
မုန့်ဟင်းခါးသွားစားသည်။

"မောင်ရဲဝင်း နောက်ကျလှချည့်လား၊ မုန့်တောင် ကုန်
တော့မှာ"

"ဟုတ်တယ် အန်တီအေးရာ၊ ဒီနေ့ အာပြဲခြောက်ဖုတ်နဲ့ ထမင်း
ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းစားမလို့ဟာ မပြောချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ကြောင်လေကြောင်၊ အိမ်က ကြောင်တွေပေါ့၊
အမေ ဈေးသွားတုန်း ငါးခြောက်ဖုတ်တွေ ဝင်စားသွားတာ။ အမေက
လည်း အုပ်ဆောင်းကို သေသေချာချာ မအုပ်ခဲ့ဘူး။ လိုက်ရိုက်တာ
မမိလို့ မိရင် သတ်ပစ်မှာ။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကြောင်တွေဗျာ။ အိမ်
မှာကို မထားချင်တော့ဘူး"

အန်တီအေးက ဘာမှပြန်မပြောသေး။ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ ဂရု
တစိုက် ထည့်ကာနေ၏။ သူ စီစဉ်ထားသော ပစ်ချက် လွဲသွားပြီ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငုဝါကြောင် တစ်ကောင် ရသွားပြီလား။ သူ နောက်
ထပ် ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ထိုးထည့်ထားရမှာလား။ တတ်နိုင်လျှင်

တော့ သူသည် ဒီကိစ္စကို သင်္ဘောကမ်းကပ်သလိုသာ သွားချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောတွေ ကမ်းကပ်တဲ့အခါ အဝေးကြီးကနေ စက်ရှိန်လျှော့ပြီး ရေစီးနဲ့ မျှောချကြတာ မဟုတ်လား။

အန်တီအေးက မုန့်ပန်းကန်ကို ချပေးသည်။ ဘာမှမပြောသေး။ "ကြောင်ယူမယ့်သူ မရှိဘူးလားဗျာ။ အိမ်က ကြောင်တွေ ပေးပစ်ချင်လို့" ဆိုသော ကျည်ဆန်ကို အသာထိုးထည့်ထားလိုက်၏။ အခုတော့ ပစ်ရန်မဟုတ်သေး။ မုန့်စားပြီးတဲ့အထိ အန်တီအေးက ငုဝါကိစ္စကို ဆက်မေ့နေရင်ပေါ့။

သို့သော် ငါးမိနစ်ခန့် အကြာမှာ ကံကောင်းသွားပါသည်။

"ဟဲ့ နင့်အိမ်မှာ ကြောင် ဘယ်နှကောင်လဲ"

"လေးကောင်တောင်ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တလောက ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြောင်လိုချင်လို့တဲ့၊ ငါ့ဆီမှာ တောင်းဖူးတယ်။ ပိုနေရင် ပေးလိုက်ပါလား"

"ဘယ်လမ်းကလဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမှာလား"

"ကောင်မလေးတွေ ကြည့်ရတာတော့ စားနိုင်သောက်နိုင်ထဲကပပါပဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမှာပါ။ စံပယ်လမ်းထဲကလေ၊ ပြောင်းလာတာတော့ သိပ်မကြာသေးဘူး"

"ကောင်းကောင်း မွေးရင်တော့ ပေးမယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာက လေးကောင်တောင်။ ထပ်ပေါက်ရင် ထပ်ရှုပ်ကြဦးမှာ။ အန်တီအေး ပြောလိုက်လေ၊ ပေးမယ်လို့"

"အေး ဒီဆိုင်လာနေကျပဲ။ ဆုံရင် ငါ ပြောလိုက်မယ်"

စက်ရှိန်သတ်ထားသော သူ့သင်္ဘောသည် ဆိပ်ခံဘောတံတားသို့ အတိအကျ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

❖ ❖ ❖

ထိုနေ့မနက်က နှင်းတော်တော် ကျပါသည်။

နံနက် ၇- နာရီအထိ နှင်းဆက မကွဲချင်သေး။ ခပ်မြင့်မြင့် အပင်များအားလုံး ဖြူဖွေး သိပ်သည်းသော နှင်းမှုန်တွေထဲမှာ ပျောက် နေကြသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းကို အသာပင် ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ မည်မျှ သိပ်သည်းစွာ ကျနေသော နှင်းထုထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ သူ့ကို မှတ်မိ ပါသည်။

အပျင်းကြော တစ်ချက် ဆန့်နေတုန်း ငုဝါက အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ် ကာ လျှောက်သွား၏။ နှင်းတွေကျနေသည့် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ အသည်းနှလုံးကို ခဲလုံးတစ်လုံးလို အေးစက်နေအောင် သူ လုပ်ထား ပါသည်။ တစ်ကနေ တစ်ရာအထိ ပုံမှန် စိတ်ထဲကရေတွက်နေမိ

သည်။ လေးဆယ်ကျော်တော့ စိတ်ထဲက ဂဏန်းရေတွက်နှုန်းက မြန်ကာ လာ၏။ ခုနစ်ဆယ့်ငါးမှာ နှလုံးသားက ပူနွေးလာပြီး မခံနိုင်တော့။ သူ အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

အန်တီအေးဆိုင်ကို ရောက်တော့ သူမ ချိုင့်ကလေးကိုင်ကာ ရပ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ အမှတ်စဉ် တစ်ရာ့ငါးဆယ်အထိ ရေတွက်ရင်တောင် သူမ မုန့်ဟင်းခါး ရနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ငုဝါ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ရပ်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ မုန့်တစ်ပွဲကို မှာသည်။ အန်တီအေးက အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးလက အကြွေးကိုတောင်မှ သတိမမေ့တတ်သော အန်တီအေးသည် တစ်နေ့က ပြောထားခဲ့သော စကားကို မေ့မသွားလောက်ပါဟု သူ ထင်ပါသည်။

“သြော်. . . ရဲဝင်း၊ ဟုတ်ပြီ။ ငုဝါရေ သမီး ကြောင်ရပြီလား၊ ဒီမှာ သူက သမီးကို ကြောင်ပေးမလို့တဲ့”

တော်တော် တိုက်ရိုက်ဆန်သော စကားဖြစ်သည်။ သူ လိုချင်သော စကားက ဒါမျိုးမဟုတ်။ ကြောင်ပိုနေသူနှင့် ကြောင်လိုနေသူနှစ်ယောက် အမှတ်တမဲ့ တိုက်ဆိုင်ကာ အပေးအယူ တည့်သွားတာမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။ အခုတော့ ဘယ်လိုမှ တား၍ မရတော့။

“ကြောင်၊ သြော်. . . အင်း မရသေးဘူး”

ငုဝါပုံစံက တအံ့တသြ ဝမ်းပန်းတသာ မဖြစ်။ ရုတ်တရက် ပြောင်ကျသော အန်တီအေးစကားကြောင့် သူ့ဘက်က ပြန်ထိန်းသွားဟန် ရှိသည်။

"ဒါဆို ယူမှာ မဟုတ်လား။ ဘယ်နှကောင် ယူမှာလဲ၊ နင်က ရော ဘယ်နှကောင် ပေးမှာလဲ ရဲဝင်း"

"ဟို. . . သမီးက တစ်ကောင်တည်းပဲ လိုတာပါ အန်တီအေးရဲ့"

"ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ကောင်လောက်ပဲ ပေးမှာပါ။ ဒီ တစ်ကောင်တောင်မှ အမေ့ကို တော်တော် ပြောယူရဦးမှာ"

ဒီတော့မှ ငုဝါက သူ့ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကာ ကြည့်သည်။ ငုဝါ မျက်နှာမှာ အရင်နေ့ကလို သနပ်ခါး မရှိပါ။ မျက်နှာသစ်ပြီးစ စိုပြည်လတ်ဆတ်သော နူးညံ့မှုကိုသာ တွေ့ရသည်။

"နင့်အိမ်မှာ များနေတာပဲဟယ်၊ တစ်ကောင်တော့ ပေးလိုက်ပါ။ သူက တကယ်လိုနေလို့ သူ့အိမ်မှာ ကြောင်တွေ သောင်းကျန်းနေလို့တဲ့"

"ဟာ. . . ကြွက်ပါ အန်တီအေးရဲ့"

ငုဝါက အမှားကို ပြင်ပေးရင်း လွတ်လပ်စွာ တစ်ချက်ရယ်သည်။ သူ လိုချင်နေတာက ဒါမျိုး ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မှုပင် ဖြစ်သည်။

"အိုကေ၊ ပေးမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင်ကိုတော့ အစာ ဝဝကျွေးရမယ်နော်"

ဒိုင်းခနဲ သူ့ထံသို့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ ရောက်ကာ လာ၏။

"ကျွေးမှာပေါ့၊ ဘယ်သူက အငတ်ထားမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်"

"ဟာ. . . မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပေးမယ့်ကြောင်က တော်တော် အစားပုပ်လို့ ပြောတာပါ"

"ကြောင်စားတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်စာလောက် မကုန်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ကြောင်ကို ဒီဆိုင်မှာပဲ ပေးထားရမှာ လား"

"အိမ်က ဝေးလို့လားဟင်"

"ဟင့်အင်း၊ မဝေးပါဘူး။ ဒီလမ်းအလယ်လောက်မှာ ငှက်ပျော နုရောင် ဆေးသုတ်ထားတဲ့အိမ်က ကိုယ်တို့အိမ်ပဲ"

စကားစပြတ်သွားသည်။ အန်တီအေးကို ပုဏ္ဏားတိုင်ထားကာ ပြောတုန်းက "ကျွန်တော်" ဟု သူသုံးခဲ့သော်လည်း ငုဝါနှင့် တိုက် ရိုက်စကားပြောတော့ 'ကိုယ်' ဟု တမင်တကာ သတိထားကာ သုံးခဲ့ သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စတွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်တွေ ဘာတွေ သွားသုံးပြီးမှ နောက် 'ကိုယ်' (သို့) 'တို့' သုံးလျှင် သူတို့က သိပ်မကြိုက်ချင်ကြ။ ဒီလူ ပြောင်းလဲလာပြီ ဆိုတာကို သတိထားတတ်

ကြသည်။ သို့မဟုတ် ခင်မင်မှုကို အခွင့်အရေး ယူသည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စတင် တွေ့ခြင်းသည် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်အတွက် တော်တော့်ကို အရေးကြီးပါသည်။ သူက တော့ ရနိုင်သမျှ ဆက်ဆံရေးကို မထိခိုက်ဟုဆိုလျှင် အကုန်ယူထားသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ စတွေ့တွေ့ရချင်း ကိုယ်က ကူညီရသူဖြစ်နေသဖြင့် နည်းနည်းကလေး သာအောင် တင်ထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ထူးဆန်းစွာ ငုဝါက သူ့လိုပင် ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးကို စား၏။ သို့သော် ငုဝါ မုန့်စား အတော်မြန်ပါသည်။ သူ့နောက်မှစားကာ သူ့အရင် စားလို့ပြီးကာ ဟင်းရည်တွေ ဘာတွေပင် တောင်းကာ သောက်နေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ကျန်သော မုန့်ဟင်းခါးကို ထားပစ်ခဲ့ရသည်။ တမင်ပင် ကောင်မလေးနှင့်အတူ ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

အတူယှဉ်ကာ လျှောက်လာသော သူ့ကို ငုဝါက ငဲ့ကာ ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ သူက ပြုံးကာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်၏။ သူ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ဆတ်ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်စကားကို စရသည်။

"ဒါ ကိုယ်တို့အိမ်ပဲ၊ မင်း အခု ယူသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ မင်းဆီမှာ မုန့်ဟင်းခါးထုပ်တွေနဲ့"

"အခု မယူပါဘူး၊ ကျောင်းက ပြန်လာမှ ယူမယ်လေ"

"ကျောင်းက. . . မင်းက ဘယ်နှတန်းလဲ"

"တတိယနှစ်"

"ဘာမေဂျာကလဲ"

ငုဝါက မျက်လုံးကို တခြားဘက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်ကာ အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဖြေသည်။

"သမိုင်း"

သူ ငုဝါ မြင်အောင်ပင် တိတိကျကျကြီး ပြုံးပစ်လိုက်ပါသည်။ ငုဝါက စာသိပ်မတော်ပါ။ ဒါ သူ့အတွက် ကောင်းသည်။ စာနည်းနည်းတော်သည့် မိန်းကလေးတွေဆို စာသင်နေတုန်းမှာ ဘာညာတွေလာတတ်၏။

"မင်း ကျောင်းက ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာလဲ"

"သုံးနာရီလောက်ပေါ့"

"ဟာ ဒါဆို ကိုယ်အိမ်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လေးနာရီခွဲလောက်မှ လာခဲ့ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီကြောင်က ကိုယ်ဖမ်းပေးမှ ရမှာ"

ငုဝါက ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ကာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်။ ဘာညာပင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ကာ သွား၏။ အမှန်တော့ ညနေ ၃-နာရီကို ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိပါ။ စစချင်း အရာအားလုံး အဆင်ပြေနေအောင် လုပ်ပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုး၍ တစ်ခုလောက် ညစ်ထားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဒါမှအကြံနှင့် ကူညီသူတစ်ယောက်ဟု သူ့ကို မထင်မှာ မဟုတ်လား။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ခြေသုတ်ခုံမှာ နှပ်နေသော ကြောင်ကို ရှေ့လက်နှစ်ဖက်မှ ဆွဲယူကာ အားရပါးရ နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကြောင်တကယ် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားဟန် တူ၏။ ပြန်ချပေးပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကြောင်က စိတ်လိုလက်ရ သူ့ခြေခုံကို လိုက်ပွတ်ကာ အစာတောင်းနေသဖြင့် တစ်ချက် ပိတ်ကန်ကာ ထားပစ်ခဲ့ရသည်။

ညနေ လေးနာရီထိုးပြီးတော့ သူ စိတ်နည်းနည်း ပူစပြုလာသည်။ သူတစ်ချက် တင်းလိုက်တာ မှားများသွားပြီလား။ ငုဝါ အိမ်ကို ကြောင်မှ လာယူပါတော့မလားဟု တွေးနေမိသည်။ လေးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးရသည်။ ကြောင်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်ရအောင် စာလေးခွေချကာ ကျွေးထားရ၏။ ငုဝါ လာမှ ကြောင်ကို လိုက်ဖမ်းနေရတာမျိုး သူမဖြစ်ချင်ပါ။

ငါးနာရီ ထိုးခါနီးလောက်မှ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ကလေးမလေး

တစ်ယောက် လာကာ ရပ်သည်။ ထို့နောက် ပုဏ္ဏရိတ်ပင်အကွယ်သို့ ပြန်ကာ ဝင်သွားပြန်၏။ ခဏကြာတော့ ပြန်ကာ ထွက်ရပ်ပြန်သည်။ သူ ပြေးဆင်းကာ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ငုဝါကို တွေ့ရသည်။ လက်ထဲမှာ ခြင်းတောင်းကလေး ကိုင်လို့။

"ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ်က နာမည်ပြောခဲ့ဖို့ မေ့သွားတာ။ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ရပါတယ်"

တည်ငြိမ်သော ဖြေသံကို ကြားရသည်။ ခုနက ခြံတံခါးရှေ့မှာ လာရပ်တဲ့ ကောင်မလေးက ငုဝါရဲ့ ညီမဖြစ်ပုံရသည်။ ရုပ်ချင်းက ဆင်ကြသည်။ အသက်ကတော့ သုံးလေးနှစ် ကွာမည်ထင်သည်။

"ကဲ လာ. . . လာ. . . လာ"

အိမ်ပေါ်ကို မရဲတရဲ တက်လာပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ၊ ကြမ်းပြင်မှာ ခွေအိပ်နေကြသော ကြောင်တွေကို ကြည့်သည်။ ကြောင်တွေက အမည်းနှစ်ကောင်၊ မီးခိုးရောင်တစ်ကောင်နှင့် အဖြူနှင့် စပ်ထားသော ရွှေဝါပြောက်ပါသော ခပ်လှလှတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

"ဘယ်အကောင်ကို ပေးမှာလဲဟင်"

ကလေးမလေးက မရဲတရဲ မေးသည်။ ငုဝါကတော့ ဘာမှ

မဖြေ။ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

"မိန်းကလေးဆိုတာ လှတာမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်းတို့ ရွှေဝါရောင်ပဲ လိုချင်တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအကောင်ပဲ ပေးမှာပါ"

"ဟယ် ဒီအကောင်လေးလား၊ ချစ်စရာလေးနော် မမ"

ကလေးမလေးက ပျော်သွားကာ ကြောင်ကိုင့်ကာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

"အိမ်ကရော ပေးရဲ့လား"

"အင်း. . . ပြောတော့ ပြောယူရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိုကေသွားပါပြီ၊ အိမ်က သဘောတူပါတယ်"

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ကြောင်တွေဘာတွေကို သိပ်အလေးအနက်ထားပြီး မွေးတာမျိုး မရှိ။ အိမ်မှာ ရောက်နေ၍ မွေးထားကျွေးထားတာလောက်ပဲ ရှိပါသည်။ အခု ကြောင်ပေးဖို့တောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုင်ပင်ရတာမျိုး မရှိ။ မတွေ့၍ မေးလျှင် ပေးလိုက်ပြီဟု ပြောဖို့သာရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မဟုတ်လား။ အလွယ်တကူပေးလိုက်လို့က ဘာထူးဦးမှာလဲ။

"ဟယ့် ဆုမာ၊ သိပ်မကိုင်နဲ့လေ"

"ရပါတယ်၊ ဒီကောင်က အစားသာပုပ်တာ၊ ယဉ်ပါတယ်။

ကိစ္စမရှိဘူး။ ထည့်စရာက ဒီခြင်းကပဲပါတာလား။ ရပါတယ်။ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် ကြိုးတစ်ချောင်း သွားယူကာ ကြောင်ကို ခြင်းထဲ အသာယူကာ ပွေ့ထည့်ပြီး ခြင်းထိပ်ကို ကြိုးဖြင့် စည်းကာပေးလိုက်သည်။ ခြင်းထဲရောက်မှ ကြောင်က တညောင်ညောင် အော်သည်။

“ကဲ. . . အော်မနေနဲ့ မိဝါ၊ မင်းသခင်သစ်အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေရမယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

တကယ်တော့ ဒီကောင့်မှာ ဘာနာမည်မှ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သည့် မြားက တည့်တည့်ထိပါသည်။

“ဟယ် သူ့နာမည်က မိဝါတဲ့လား၊ မမနာမည်နဲ့ တူနေတာပေါ့နော်၊ မေမေတို့က မမကို မိဝါလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ”

“ဟုတ်လား၊ သူ့ကိုတော့ အိမ်က ရွှေဝါလို့ ခေါ်ကြတာ၊ အဖျားဆွတ်ကတော့ မိဝါပေါ့၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ငုဝါလေ”

အငယ်မလေးက ခပ်သွက်သွက် ဝင်ကာဖြေသည်။

“မမက ငုဝါကျော်တဲ့၊ သမီးက ဆုမာမော်”

“ဩော်. . ဒါဆို ဒီကောင့်နာမည်နဲ့ တူနေတာပေါ့၊ အိမ်ရောက်ရင် နာမည်အသစ်ပြန်ပေးလိုက်လေ”

"ရပါတယ်"

"ကဲ. . . ဒါဆို ယူသွားတော့။ ကဲ. . . မိဝါ သခင်သစ်နဲ့ မင်းကံကောင်းပါစေကွာ"

ငုဝါက မျက်ဝန်းကလေး လှန်ကာ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကမ်းပေးသောခြင်းကို သတိတကြီး လှမ်းယူကာ လှည့်ထွက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးတွေ ဘာတွေတောင်မှ မပြော။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာကာသွားသည်။ ငုဝါတို့ ခြံဝကိုလွန်သွားမှ အားရပါးရ ပြုံးရင်း. . .

"မင်း လောဘမကြီးချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ"

ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးရသည်။

ဟုတ်တယ်၊ ဒါက ပွဲအစပဲရှိသေးတာ။ အခုဆိုရင် ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အကြားမှာ ဆက်ဆံရေးတစ်ခု ရှိသွားပြီ။ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ အရင်တုန်းကလို အဝေးက ငေးကြည့်နေစရာမလိုတော့။ ကောင်မလေးကို သူ ချက်ချင်း သွားစကားပြောလို့ရပြီလေ။

❖ ❖ ❖

မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း အိမ်ရှေ့ဆိုဖာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကြောင်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ တော်တော် စိတ်ပျက်ကာ သွားသည်။ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်မှာတွေ့လျှင် "ကိုယ့်ကြောင်က တာဝန်ကျေရဲ့လား" ဟု မေးမည်ဆိုသော စိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရသည်။ ကြောင်က တစ်ချက်သမ်းဝေကာ ပြေးဆင်းလာပြီး သူ့ခြေထောက်ကို လာပွတ်သပ်နေသည်။ အခုမှ တော်တော် ချစ်နေတယ်ပေါ့လေ။ သူ ဒေါသနှင့် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ညကတည်းက လွတ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပုံပေါ်သည်။ အိမ်ကလည်း တစ်လမ်းကျော်ဆိုတော့ အနီးကလေး မဟုတ်လား။ သူ့ခြေထောက်ကို လာပွတ်နေသော ကြောင်ကို ပိတ်ကန်ကာ သူ

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒီနည်းနဲ့မရလျှင် သူ ပရိယာယ်ပြောင်းရတော့မည် မဟုတ်လား။

ထို့နေ့ တစ်ရက်တိတိစောင့်ကြည့်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ငုဝါကို တမင်စောင့်ကာ ပြုံးပြ၍ အတူလိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။

"မိဝါ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား"

ငုဝါက သူ့ကို မျက်ဝန်းတစ်ချက် လှန်ကြည့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း "ပြေပါတယ်" ဟု ဖြေသည်။ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

"ထွက်ပြူ မပြေးတာ တော်သေးတာပေ့ါ၊ ကိုယ်က စိုးရိမ်နေတာ"

ငုဝါက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မုန့်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဖြစ်။ မုန့်ကို ကမန်းကတန်း ဝယ်ကာ သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သွက်သွက်ထွက်သွားသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ သူ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ရဲဝင်းဆိုတဲ့ကောင်က မင်းထင်ထားသလောက် မညံ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်းယုံထားပါ မိငုဝါရေ။

ညနေ လေးနာရီခွဲလောက်မှာ ကြောင်ကို ဖမ်းပြီး ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အစီအစဉ်အရ ရေချိုးကာပေးသည်။ ကြောင်က လန့်ဖျပ်

ကာ ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းသည်။ ဆောင်းညနေခင်းကြီး ရေချိုး ပေးတော့ ချမ်းလွန်းသဖြင့် တုန်ကာနေရှာသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ကို ဒီကောင် နားလည်ဟန်မတူ။ အမေကတော့ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

"ရဲဝင်း နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒီကောင်ကို ရေချိုးပေးနေတာ အမေ၊ ပေးပစ်မလို့"

အမေက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။ ပထမအကြိမ် ပေးတုန်း က အမေသိပင် မသိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကြောင်ကို မြွေရေခွံအိတ်ထဲ ထည့်ယူကာ ငုဝါတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ ခပ်တည်တည် ပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ ရဲဝင်းဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုယုံကြည်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ငုဝါလန့်သွားသည်။ ငုဝါ၏ အမေကို လည်း တွေ့ရသည်။

"ဒီကောင် နေ့ခင်းက ပြန်ရောက်လာလို့"

ပြောရင်း သူ ကြောင်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ရေခြောက်အောင် သုတ်ထားသော်လည်း အချမ်းမပြေသေးသော ကြောင်က ကုတ်ကာ တုန်နေရှာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မော့ကြည့်

ကာ ဘာမှမပေရေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရေချိုးပေးရတာလဲလို့ မေးနေသည်။

"တစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်တွေနဲ့ ပေရေနေလို့ ရေချိုးပြီး ပြန်လာပို့တာပါ"

"သြော်. . . အားနာစရာကြီးကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း အုပ်ဆောင်းနဲ့ သေသေချာချာ အုပ်ထားတာပဲ၊ အဲဒါ ညက ဝုန်းခနဲ အသံကြားပြီး လွတ်သွားတာပဲ၊ ကြောင်က မင်းတို့အိမ်က ကြောင်လား"

"ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ငုဝါတောင်းတာနဲ့ ပေးလိုက်တာ။ ညက ဒီကောင် ကြောက်လန့်ပြီး လျှောက်ပြေးရင်း ဗွက်ထဲ ပြုတ်ကျတာ ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ မနက်က မေးတော့ အဆင်ပြေပါတယ်ဆို"

ငုဝါ ငိုင်ကာသွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာကိုချကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသည်။

"ပျောက်သွားတယ် ပြောရတာ အားနာလို့ ညနေကမှ ပေးတာ ညဘက်ပျောက်သွားတာကိုး"

မျက်နှာအိုအို၊ လေသံပျော့ပျော့ကလေးနဲ့တင် သူ ကျေနပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အငယ်မလေးက ပြေးထွက်လာ၏။

"ဟယ်. . စနိုးကလေး ပြန်ရောက်လာပြီလား၊ ဟင် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လို့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ ကြောက်နေတာ

လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကောင်က ဗွက်တွေထဲ ကျထားလို့ ရေချိုး ပေးထားတာ”

“ဟယ် သနားပါတယ်၊ စနိုး လာလာ သမီး သူ့ကို စနိုးလို့ ပေးထားတာ သိလား”

ကလေးမလေးက ကြောင်လေးကို ပွေ့ကာထား၏။

“သူ မနေချင်ဘူးဆိုလည်း ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်၊ အိမ် ကလည်း နီးနေတော့ ထားလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ ပြန်မှာပဲ”

“ဟာ ပေးပြီးသားကြောင်ကို ပြန်မယူကောင်းဘူးတဲ့ အန်တီ ရဲ့၊ အိမ်ခိုက်တယ်တဲ့။ အမေကပြောလို့ ကျွန်တော် လာပြန်ပို့ရတာ။ ရပါတယ် အန်တီတို့ ကြောင်ကိုထားနည်း မသိလို့ပါ။ ဟိုတစ်နေ့က ခြင်းကြားကြီးနဲ့ လာကတည်းက ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ကြောင်ကို နေအောင်ထားတဲ့ နည်းရှိတယ် အန်တီရဲ့။ ပြန်ယူလို့တော့ မဖြစ်ဘူး အန်တီ”

သူ ချုပ်ပေးလိုက်သည့် စကားကြောင့် အန်တီကြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ ငုဝါကတော့ သူ့ကို မျက်ဝန်းကလေးပင့်ကာ အာရုံစိုက်ကြည့်ကာ နေသည်။

“အေးကွယ် နေအောင်လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံး

ပေါ့။ အိမ်မှာက ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းနေတာ၊ ရှိစေချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ပြန်ယူလို့လည်း မရဘူးဆိုရင်တော့ နေအောင် လုပ်ပေးပါကွယ်"

"ရတယ်အန်တီ၊ မနေ့က ခြင်းကြားနဲ့ သယ်တော့ ဒီကောင်က လမ်းမှတ်မိနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ အိတ်နဲ့သယ်လာတာ။ ပြီးတော့ သခင်လုပ်မယ့်သူက အသက်အောင့်ပြီး အိတ်ထဲထည့်၊ ခုနစ်ပတ်လှည့်ရတယ် အန်တီ၊ ဒါဆိုရင် အပြန်လမ်း မသိတော့ဘဲနေရော၊ ကဲ သခင်လုပ်မယ့်လူ လာ. . ."

"သမီးလုပ်မယ်၊ သမီးက သူ့ရဲ့သခင် လုပ်မှာ။ သမီးက စနိုးရဲ့သခင်"

သူ နည်းနည်း စိတ်ပျက်ကာသွားသည်။ သူစိတ်ကူးထားတာက ငုဝါကိုဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီနေရာမှာ ရွေးနေလို့ မရဘူးမဟုတ်လား။ သူ ကြောင်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း. . .

"ကဲ ဒါဆိုရင် လာ. . ."

"သမီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်"

"ဘာမှ မလုပ်ရဘူး။ ညီမက အသက်အောင့်ပြီး ဒီကြောင်ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို ခုနစ်ပတ်လှည့်၊ ပြည့်မှ အသက်ရှူရမှာနော်"

ကလေးမလေးက ကြောင်ထည့်ထားသော အိတ်ကို ကိုင်ကာ

သူပါ ခုနစ်ပတ်လှည့်နေသဖြင့် အားလုံး ရယ်မောရသေးသည်။ အန်တီကြီးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တတွတ်တွတ်ပြောကာ သူ့ကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်ဖျော်ကာ တိုက်သည်။ သူ မငြင်းပါ။ ကော်ဖီသောက်ရင်း အန်တီနှင့် အာလာပ သလ္လာပ ပြောနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ စကားပြောနေစဉ်အတွင်း ငုဝါကို ခဏခဏ မကြည့်ဖြစ်အောင်တော့ သူ့စိတ်ကို ထိန်းရသည်။ အန်တီကြီးက သဘောကောင်းပုံရပါသည်။ ပြောင်းလာကြတာ မကြာသေးတော့ အိမ်နီး ချင်း၊ ရပ်ကွက်သားချင်း ရင်းနှီးချင်တာလည်း ပါမည်ထင်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်ပါထွက်ပါ သားရယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါ၊ သူ့အဖေက ရေနံဌာနမှာ အင်ဂျင်နီယာဆိုတော့ နယ်မှာပဲ နေရတာ များပါတယ်။ အန်တီတို့က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတော့ အသိမိတ်ဆွေ သိပ်မရှိလှဘူး"

"ရပါတယ် အန်တီ၊ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုတော့ ငုဝါ သိတာပဲ"

ခဏနေတော့ သူ ထကာပြန်ဖို့ ပြင်ရသည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်ခရီးရောက်လျှင် တော်လှပြီ။ အငယ်မကလေးက ကြောင်နှင့်ကစားကာနေ၏။ ငုဝါက ခြံဝအထိ လိုက်ကာပို့သည်။ ခြံဝရောက်တော့ သူ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့ပါသည်။

"နောက်တစ်ခါကျရင် မညာနဲ့နော်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ကိုယ်က ညာတာ မကြိုက်ဘူး"

ငုဝါက မျက်လုံးကလေးကို ဝင့်ကာ သူ့ကို ပြုံးရင်းကြည့်သည်။ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါတော့ မလုပ်ပါ။ သူ ဝမ်းသာပေါ့ပါးစွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ညည်းချင်သည်။ သူ ညည်းချင်သည့် သီချင်းက ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ပတ်သက်သော သီချင်းမျိုး၊ ထိုသီချင်းမျိုးက မရှိသေး။သူ သိပ်ကြိုက်သော အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်ထံ ကြောင်နှင့်ပတ်သက်သော အချစ် သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ပြီးဆိုပါဟု စာလှမ်းရေးရရင် ကောင်းမလားဟု တွေးကာနေမိသည်။

နောက်နေ့မှာ သူ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ မသွားတော့ပါ။ ငုဝါ မုန့်ဝယ်အပြန်နှင့် ကျောင်းအသွားကိုသာ ခြံရှေ့မှာ တစ်ခုခု လုပ်ရင်း လှမ်းကာ စကားပြောခဲ့သည်။

"ဟိုကောင် အဆင်ပြေရဲ့လား"

"အင်း. . . ပြေပါတယ်၊ အခုဆို သိပ်အုပ်ထားစရာတောင် မလိုတော့ဘူး၊ ဆုမာနဲ့တော့ ကစားနေတာပဲ"

"မညာနဲ့နော်"

"အိုး. . . ဘာဖြစ်လို့ ညာရမှာလဲ"

"ကြွက်တွေ တော်တော်ငြိမ်သွားပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်တယ်၊ အရင်တုန်းကလောက် မသောင်းကျန်း တော့ဘူး"

"ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား"

"အင်း. . . တင်ပါတယ်၊ ဘာဝယ်ကျွေးရမလဲ"

"အာ. . . နေပါစေ၊ ကိုယ်က ကျေးဇူးကို တင်ပဲထားချင်တယ်၊ စားလိုက်ရင် ကျေသွားမှာပေ့ါ၊ ထားလိုက်ပါ"

"သွားဦးမယ်နော်"

သူ့စကားကို ရှောင်ထွက်သွားမှန်း သူသိပါသည်။ ဒါပေ့ါလေ သူလည်း တတိယနှစ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ဘယ်စကားဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိရောပေ့ါ။

"ကြွက်တွေ လုံးဝငြိမ်သွားပြီလား"

"အင်း. . . ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခု ခက်နေတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မနေ့က ကြွက်တစ်ကောင်ခုတ်ပြီး မှန်တင်ခုံအောက်မှာ တစ်ဝက်စားထားတယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ ကြွက်ကိုစားပြီး အန်ထားတာ ရွံစရာကြီး၊ ငုဝါတို့က ကြွက်ဆိုရင် အရမ်းကြောက်တာ"

"ဟာ အဲဒီကြွက်ကို ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲ"

"ဘယ်သူမှ မကိုင်ရဲဘူးပေါ့၊ ငုဝါဆို အခန်းထဲကို မဝင်တော့တာ၊ အဲဒါ အိမ်ရှေ့မှာ လာကစားတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး လွှင့်ပစ်ခိုင်းရတယ်"

"သေရော၊ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး ငုဝါရဲ့၊ သူ ခုတ်ထားတဲ့ ကြွက်ကို ထုံးတို့ပြီး မြေမြှုပ်ပစ်ရတယ်၊ အဲဒါဆို နောက်ကြွက်ကို အိမ်ထဲမှာ မထားတော့ဘူး။ အန်လည်း မအန်ရဲတော့ဘူး"

(ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာရှိရာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်ထင်ပြီး လိုက်လုပ်စရာ မလိုပါ။)

"အမလေး ငုဝါတို့က ကြွက်ဆိုရင် ကြည့်တောင် မကြည့်ရဲတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ရဲ ထိရဲမှာလဲ"

"ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်၊ နောက်တစ်ခါ ကြွက်သေတွေ့ရင် ကိုယ့်ကို လာခေါ်လေ၊ ကိုယ်လိုက်ပြီး လုပ်ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပဲ၊ ပြောမလို့ဟာ အားနာလို့"

"အားမနာပါနဲ့၊ ကိုယ်က အားနာစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို အားကိုးစေချင်တာ"

"သွားတော့မယ်နော်"

သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသော ငုဝါကို ငေးကာ ဒီကောင်မလေး ရင်ခုန်သွားပြီဆိုတာကို တစ်သန်းကြေး

လောက် သူ လောင်းလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ကြွက်သေတွေ့မည့်နေ့ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သို့သော် နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ဆောင်းနေ့လယ်ခင်း သူ ခဏ အိပ်ပြီး နိုးလို့ အိမ်ရှေ့ထွက်တော့ အနက်ရောင် ကြောင်နှင့်ကစား နေသော စနိုးကို သူ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ တွေ့နေလေသည်။ သူ ဘာမှ မပြောတော့။ ကြောင်ကို ခါးထောက်ကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

လေးနာရီလောက်မှာ ကြောင်ကိုပိုက်ကာ သူ့အိမ်ရှေ့မှပင် စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟောတော့ ပြန်ရောက်နေပြန်တာလား”

“အစစ်ပေါ့၊ ရော့ ပြန်ခေါ်သွား”

သူ လှမ်းပေးတော့ ငုဝါက နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

“ကုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မကိုင်ရဲဘူး”

ငုဝါက ကြွက်ကို မုန်းတီးကြောက်ရွံ့သော်လည်း ကြောင်ကို တော့ ချစ်ပုံမရပါ။ ကြောင်ကိုချစ်သူက ဆုမာသာဖြစ်သည်။ လောကကြီးမှာ ဒီလောက်တော့ မှားယွင်းလေ့ရှိပါသည်။

“မကုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က ယဉ်ပါတယ်၊ ကဲ ကြောက်ရင် လည်း ကိုယ်ပဲယူခဲ့မယ်။ ဒီတစ်ခါ ကြောင်လုံးဝ မပြေးတဲ့ နောက်ဆုံး နည်းနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့မယ်”

"နည်းရှိသေးလို့လား"

"နောက်ဆုံး ကြောင်မပြေးတဲ့နည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင် နှုတ်ခမ်းမွေး ခုနစ်ပင်ကို ညှပ်ပြီး လူတစ်ရပ်တိုင်မှာ ကပ်ထားရမှာ။ အသက်လည်း အောင့်ထားရမယ်"

"ကြောင်တွေအကြောင်း တော်တော်သိတယ်နော်"

"ကြောင်မွေးဖူးရင် သိပါတယ်။ အခက်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ငုဝါကိုယ်တိုင် ကပ်တာ ကောင်းတယ်။ ဆုမာနဲ့ ဒီကြောင်က သိပ်ကံမစပ်ဘူး"

ငုဝါတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ နှုတ်ခမ်းမွေးညှပ်ကာ တိုင်မှာ ကပ်ကြသည်။ သူက ဆိုလိုတိတ်ကို ဖြတ်ကာ ကိုင်ပေးရသည်။ ငါးခုမြောက်မှာ ငုဝါက အသက်မအောင့်မိဟု ရယ်မောကာ ပြောသဖြင့် သူက အစမှ ပြန်ကာ ကပ်ခိုင်းသည်။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ငုဝါရော၊ ဆုမာရော၊ သူပါ ပျော်ရွှင်ကာ ရယ်မောခဲ့ကြသော အမှတ်တရအချိန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆိုလိုတိတ်ကို သူ့လက်ညှိုးထိပ်က လှမ်းခွာတိုင်း သူ ငုဝါ လက်ကလေးနှင့် ထိခွင့်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးသည်။ ပီတိထဲမှာ နှလုံးသားသည် ဟိုဒီ ပျံဝဲလျက်ရှိ၏။ ငုဝါမျက်နှာကလေးမှာလည်း ရင်ခုန်ရိပ် အစွန်းအစကို ညင်သာစွာ သူ တွေ့နေရသည်။

'အချိန်မဆွဲနဲ့တော့ ရဲဝင်း' ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေး ခေါင်းလောင်းတီးရမည်။ ရင်ခုန်သံနှင့် သွေးနွေးနေတုန်းမှာ အချစ်အကြောင်းပြောတာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

ခင်မင်မှုနှင့် သံယောဇဉ်ကို မလိုအပ်ဘဲ အကြာကြီး ယူနေ၍ မရ။ ခင်မင်မှုမှာ မျောပါနေရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်၍ ဖွင့်ပြောတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အရမ်းခင်နေတာ စသော စကားကြီးနှင့် ဂိန်သွားသော ယောကျ်ားတွေ အများကြီး မဟုတ်လား။

ထိုနေ့မှစ၍ လေးရက်တိတိ သူ ငုဝါကို မတွေ့ရအောင် သတိထားကာ တမင်ရှောင်ကာ နေလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မတွေ့ခြင်းသည် တွေ့ခြင်းထက် ခရီးရောက်တတ်ခြင်းကို သူသိပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုတော့ ကိုယ် အတော်ထိန်းရ၏။

ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ငုဝါ ကျောင်းသို့သွားသော ကားမှတ်တိုင်မှာ သူစောင့်နေလိုက်သည်။

"ဟင်. . . ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ငုဝါတို့ကျောင်းထဲ"

"ကျောင်းကို ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်. . ."

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့မလို့။ သူက ငုဝါတို့ ကျောင်းမှာ ဆရာလေ"

"ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ"

"အရှေ့တိုင်းက"

"ဆရာလား၊ ဆရာမလား"

"ဆရာမပါ၊ ခင်မျိုးဥတဲ့"

"ဘာညာ ဘာညာလား"

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒါ လေးရက်မတွေ့တဲ့ အသံပေါ့ဟု စိတ်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးအော်ကာ ပြောလိုက်၏။

"ရိုးရိုးပါ၊ နယ်ကိုရောက်နေတဲ့ သူ့ရည်းစား ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက စာပေးဖို့ အိမ်ကို စာရောက်လာလို့ သွားပေးမှာ"

"ဩော်. . . "

"ဟိုကောင် အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ပြန်မလာတော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကနေ မသွားတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခု တက်နေတယ်"

"ဘာလဲ"

"အီအီးပါတာ သိပ်နံတာပဲ။ မေမေ့ခုတင်အောက်မှာရော၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာရော စုံနေတာပဲ။ အရမ်းစိတ်တိုတာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို မပြောတာလဲ"

"ဘာလဲ နည်းရှိလို့လား"

"ရှိတာပေါ့၊ ညဘက် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကို ဒီကောင့်ကို ကုပ်ကနေကိုင်ပြီး မြေကြီးနဲ့ဖင်နဲ့ ခုနစ်ချက်အသက်အောင့်ပြီး ဆောင့်ရတယ်။ အဲဒါ နောက်ဆို အိမ်အောက်မှာပဲ သွားရော"

"ဟုတ်လား တော်ပါသေးရဲ့၊ စမ်းကြည့်ဦးမှပဲ၊ ညဘက် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ လုပ်ကြည့်။ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာ။ သူ့ခါတ်နဲ့သူပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်တယ် မပြောနဲ့။ ကျေးဇူးတွေ သိပ်များနေပြီဆိုတော့ ကျောင်းရောက်ရင် လက်ဖက်ရည်တိုက်"

ငုဝါက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ "အိုကေ၊ တိုက်မယ်လေ" ဟုဆို၏။ အဖော်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ မခေါ်ဘဲ သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ သူငေးလိုက်တိုင်း ငုဝါက မျက်လွှာချချသွားတတ်၏။ 'ဖွင့်ပြောဖို့ စီစဉ်တော့' ဟု ရင်ထဲက ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သည်။ အချိန် သိပ်ဆွဲနေစရာမလိုတော့ဆိုတာကို အလိုလိုသိကာနေ၏။

နောက်နေ့ ငုဝါကို သွားမတွေ့။ စာတစ်စောင်ကို တစ်နေကုန်ထိုင်ကာ ရေးရသည်။ နှုတ်ကသာ ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားထားသော်လည်း အဆင်မပြေလျှင် စာပေးလိုက်ဖို့ကိုပါ စီစဉ်ထားရသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ငုဝါရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး၊ ပခုံးဦး နုနုနှင့် ခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ နေမိသည်။ ဆောင်းနေ့ လယ်ခင်း သစ်ရိပ်အောက်က တိတ်ဆိတ်သောနေရာမှာ ငုဝါ ပါး ကလေး ဘယ်လောက်တောင် နွေးနေမှာလဲ။ တွေးရင်းတွေးရင်း ငုဝါကို အရမ်းချစ်လာသည်။

စိတ်ကူးထဲမှာ လက်ထပ်ပစ်လိုက်၏။

ခုနစ်နာရီခွဲကတည်းက ကားဂိတ်မှာ ရောက်ကာနေသည်။ ကိုးနာရီခွဲအထိ ငုဝါ ရောက်မလာ။ လွတ်သွားတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ငုဝါက ရှစ်နာရီမှာ အိမ်က ထွက်လေ့ရှိသည်။ ဆယ်နာရီထိုးတော့ ငုဝါ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်တော့တာ သေချာပြီဆိုကာ ငုဝါ အိမ် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ငုဝါတို့အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်မနေ။ လူ လေးငါးဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်ကာနေ၏။ ငုဝါ ဘာဖြစ်ပြီလဲ။ ဒါမှမဟုတ် အန်တီများ တစ် ခုခုဖြစ်သလား။

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အမလေး မောင်ရဲဝင်းရေ၊ မင်းကြောင်ပေါ့ မင်းကြောင်၊ ကြောင်ကိုအိမ်မှာ အီးမပါအောင် ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ မြေကြီးနဲ့ ဆောင့်ရမယ်ဆိုပြီး ညက အိမ်အောက်ကိုဆင်းတယ်။ အန်တီလည်း

အိပ်နေတော့ မသိဘူး။ အခုမနက်မှ သိတာ။ အိပ်ရာထဲမှာ စာတွေ့တာ။ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီတဲ့။ မိဘကျေးဇူး ဆပ်တာလေ။ ကျောင်းပြီးအောင်တောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ အလိမ္မာမကြီးရဲ့"

သူဒေါ်သတကြီး အိမ်သို့ ပြန်ကာလာသည်။ သူက ကြောင်အိမ်မှာ မြဲနေအောင်နေတဲ့နည်းတွေပဲ သိတာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ မြဲနေအောင် လုပ်နည်းကို မသိခဲ့။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူကာ နေသည်။ ဒေါ်သတွေ အလိပ်လိုက် ပေါက်ကွဲကာ နေ၏။

ကြောင်ကို မုန်းသည့်အကြောင်း သီချင်းတစ်ပုဒ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ကို ဆိုချင်နေမိသည်။ ထိုသီချင်းကိုတော့ ကေအေတီက ရေးကာ လေးဖြူကို ဆိုပေးဖို့ တောင်းဆိုအကြောင်းကြားရမည်။ ကြောင်ကိုမုန်းသော သီချင်းတစ်ပုဒ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် သူဆိုချင်နေမိသည်။ ထိုသီချင်းမျိုး လောကမှာရှိကို ရှိသင့်သည်။

ဒေါသတွေ မွှန်ထူကာ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်တော့ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာနေသော စနိုးကို တွေ့ရ၏။ သူ ပြေးပြီး အားနှင့်ကျုံးကာ ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ကြောင်က ခွီးခနဲအော်ကာ ကြောင်ကျကျ ရင်းထိတ်လန့်စွာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ရွှေအောင်လံ

ညသိပ်စကား

ညတစ်ခုလုံး မသုံးရသေးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတယ်။

အမှောင်ကို ဖိကြည့် တို့ထိကြည့်လိုက်ရင်တောင်မှ စကားလုံးတွေ ခုန်ထွက်လာတော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ။ ဟိုးအဝေး ကောင်းကင်ကကြယ်တွေကို လှမ်းကြည့်တော့ တလက်လက်နဲ့ စကားလုံးတွေထွက်ထွက်ကျနေသလို စကားလုံး တစ်လုံးကို စာတန်းထိုးပြနေသလိုထင်ရတယ်။ တင်းကျပ်နေတဲ့ ရင်ထဲမှာ စုပြုံ တိုးနေကြတဲ့ စကားလုံးတွေ တစ်လုံးမှ အပြင်ကို ရောက်မလာကြဘူး ကလေး။ ထွက်လာကြတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးကလည်း ပျော့စိအေးစက်လို့ အားမရစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ဟင့်အင်း. . .။ အဲဒီ ပျော့စိ အေးစက်နေတဲ့ စကားလုံးတွေ အားလုံးကိုငါ ငြင်းလိုက်တယ်။ ငါလိုချင်နေတဲ့ ဒီညအတွက် စကားလုံးဟာ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီညအတွက် ငါ လိုချင်နေတဲ့ စကားလုံးဟာ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ငါ့အချစ်၊ ငါ့အမုန်း အားလုံးကို ထင်ရှားစေရမယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ခွင့်လွှတ်မှု၊ စေတနာ၊ နားလည်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်တွေ အားလုံးကို မင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လာစေရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မင်းနဲ့ငါ ဝေးသွားကြ၊ မုန်းသွားကြပြီးတဲ့နောက် ခဏ အနားပေးထားတဲ့ မင်းနှလုံးသားဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ ပြန်လည် ပြင်ဆင်တာနဲ့ ငါ့အချစ်ကို သတိရပြီး အဲဒီစကားလုံးတစ်လုံးက မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်ချစ်လို့ မရအောင်ကို မင်းကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ စကားလုံးမျိုးလည်း ဖြစ်ရဦးမယ်။ အဲဒီလို စကားလုံးမျိုးကို ငါ လိုချင်နေတယ် ကလေး။ ဟောဒီညအတွက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့ တဖီဖီမြည်သံနဲ့ ညအမှောင်ထုတွေ သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ည။ သစ်ရွက်မျက်နှာပြင်ပေါ်က လရောင်ကို လက်ခနဲ လှုပ်အောင် တိုက်မယ့် လေပြည်မရှိတဲ့ည၊ ငါ့အတွေးထဲမှာ ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ ဘဝပေါင်းများစွာ ပြောင်းလဲနေတဲ့ ည။ ငါချစ်ခဲ့တာလောက် ငါ ပြန်အချစ်မခံရတဲ့ည။ ငါ မုန်းချင်သလောက် ငါမုန်းလို့ မရတဲ့ ဟောဒီလို ညမျိုးမှာပေါ့။

ကလေး. . .

ငါ့ကို မချစ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ ရင်အုံကို စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ဖို့ ငါ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေတယ်။ တကယ်ရော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်အုံကို စကားလုံးနဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လို့ ဘယ်သူ ရခဲ့ဖူးသလဲ! . . .။ ရန်သူရွေးတာ မှားခဲ့တဲ့ ပွတ်ရှုကင်၊ စကား လုံးရွေးတာ မှားခဲ့တဲ့ စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးထဲက ပီယာ၊ ချစ်သူရွေးတာ မှားခဲ့တဲ့ ရာမယန ဇာတ်ထဲက ဒသဂီရိ၊ ငါကတော့ အားလုံး မှားခဲ့ တဲ့ သူပါ။ အဲဒီအမှားတွေ အားလုံးဆီက စကားလုံး တစ်လုံးလောက်မှ မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ငါဟာ "ကဗျာဆရာ"ပါ။ အရင် သုံးခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာတွေထဲမှာ မကြိုက်လို့ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေကို အာရုံ တစ်လျှောက်လုံး ကမန်းကတန်း လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ အလကား. . . မင်း ရင်အုံကို ထိအောင် ပစ်ခတ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အလေးချိန်နဲ့ ထက်မြမှု တစ်ခုမှ မရှိကြဘူး။ ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ အတွင်းထဲမှာ ရှာမရတော့ မြေပြင်က အမှောင်နဲ့ ကောင်းကင်က အလင်း မျှတစွာ ဖွဲ့စပ်ထားတဲ့ ညတစ်ညလုံးထဲကို တိုးဝင်သွားပြန်တယ်။ ငြိမ်နေတဲ့ သစ်ရွက်ဖားဖားကြီးတွေအောက် မှောင်နေတဲ့ မြက်တောထဲက ပိုးကောင်ကလေးတွေရဲ့ အော်သံ၊ ကောင်းကင်ပေါ်က လရောင်ကို ငြိမ်စုပ်နေတဲ့ တိမ်အုပ်၊ ကောင်းကင်အလင်းမှာ

ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတဲ့ ညောင်ပင်အိုကြီးရဲ့ ကောက်ကြောင်းပေါ် ငြိမ်တိတ်နေတဲ့ အိမ်တွေရဲ့ တံစက်မြိတ်အစွန်းက အလင်းသေ မီးလုံးနံဘေးမှာ အုံဖွဲ့နေတဲ့ ပိုးကောင်လေးတွေထဲ ကားလမ်းမက မောင်းသွားတဲ့ ကုန်တင်ကားသံ၊ ခွေးအူသံတစ်စု. . . ဟား။ ဘယ် နေရာမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရပါကလား။ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အိုင်ထဲ အနည်အနှစ်ထအောင် မွှေနှောက်ပေမယ့် ဘယ်လို စကားလုံးတစ်လုံးမှ ခုန်ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ ငါ့ဦးနှောက်လမ်း ကြောင်းထဲမှာ အသိဉာဏ်တွေ လောင်မီးကျနေတယ်။ အဲသည် ရှို့မီးတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ဘာစကားတစ်လုံးမှ မလောင်ကျွမ်း ဘဲ ကျန်နေခဲ့တာ မရှိဘူး။ မတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ ထရပ်လိုက်တယ်။ ငါ့ရှေ့က မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်မှောင်မည်းနေတဲ့ ကုလားပွေးပင်ကို ကြည့်ပြီး စကားလုံးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။

ဟုတ်တယ်။

ငါ တစ်ခုခုကို အဲဒီ ထအရပ်မှာ သိသွားတယ်။ အသိအကြီး ဆုံးထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြိမ်လို့ အဲဒီ ငါ့ရဲ့ ဖျတ်ခနဲ အသိနောက် ကို လိုက်တယ်။ ငါ ထအရပ်မှာ ငါ့ရင်ထဲ လောင်မြိုက်ပူပြင်းနေတဲ့ ခံစားမှုကြီး ငြိမ့်ခနဲ ငြိမ်သွားတဲ့ အဲဒီအသံဟာ ဘာလဲ!. . .။ ငါ့စိတ်ဟာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်လာတယ်။ ခုနက ထိသိလိုက်ရတဲ့

အရာကို အခု ရှာလို့ မရတော့ပြန်ဘူး။ ငါဟာ ပိုတောင့်တင်း သွားတယ်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေတဲ့ စိတ်ဟာ လုံးဝ ဗုန်းဗုန်းကျပြီး ငါ့ဝိညာဉ်ထဲ ဒူးထောက် ညွတ်ကွေးကျသွားတယ်။ ဘာလဲ!. . . ဘာလဲ!. . . ငါ ခုနက သိလိုက်ရတာ ဘာလဲ!. . . ။

အရေပြား ပါးပါးကလေးနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ထုပ်ထားတဲ့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ငါ့အသိစိတ်ဟာ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ရုန်းနိုင်သမျှ ရုန်းနေလေရဲ့။ ချစ်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေ၊ ဒေါသတွေထက် ငါဟာ အခုအချိန်မှာ စိတ်ရဲ့ ထိသိမှုနောက်ကို အတင်းလိုက်နေရတယ်။ အဲဒါကို သိရင် မင်းအတွက် စကားလုံး တစ်လုံးကို ရပြီ ကလေး။ အဲဒီစကားလုံးဟာ ငါ့အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ပြနိုင်မယ့်၊ မင်းအမုန်းကို မင်းအကြွင်းမဲ့ နောင်တရစေနိုင်မယ့်အပြင် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အဲဒီ စကားလုံးကို ပြောနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် တစ်သက်လုံး မာနတကြီး ဂုဏ်ယူနေနိုင် ရမယ့် စကားလုံးမျိုးပါ။ မောလိုက်တာ. . . ဘာလဲ၊ ဘာလဲ. . . ကျွတ်. . . ။

ဘယ်နေရာကို ရောက်သွားမှန်း မသိတော့လောက်အောင် လွင့်ထွက်သွားတဲ့ ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ အသိတရားထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ ညဟာ ငါ့ရှေ့မှာ ငြိမ်လို့ပါပဲ။ ကုလားပွေးပင်ကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ အမှောင်ရော၊ သစ်ရွက်တွေရော၊ အလင်းရောင်ရော ကောင်းကင်က

လမင်းရော ငြိမ်လို့။ ငါ့ဝိညာဉ်လွင့်ထွက်သွားခဲ့တာ စက္ကန့်နည်းနည်း ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစက္ကန့်နည်းနည်းကလေး လွင့်ထွက်သွား ပြီးတဲ့နောက် ဝိညာဉ်က အသိတရားထဲ ပြန်ဝင်လာတဲ့အခါ ငါဟာ ဘဝပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ငါဟာ အသည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကွဲခဲ့ပြီးသူ။ ချစ်သူ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ချစ်ခွင့် မရခဲ့သူ။ ချစ်သူရဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လိမ်ညာ တာ ခံခဲ့ရပြီးသူ။ ချစ်ခြင်းရဲ့ ပူလောင်မှုကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လောင်မြိုက်ခံခဲ့ရပြီးသူ ဖြစ်သွားတယ်။

တဝုန်းဝုန်း လောင်မီးကျပြီး တင်းကျပ်နေတဲ့ ငါ့ရင်ဟာ ကမ်း ပါးက ရေလှိုင်းထဲကို ပျော်ဆင်းလာသလို တစ်စတစ်စ ညွှတ်ကျတိုး ဆင်းသွားတယ်။ ဖျတ်ခနဲ၊ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်နေတဲ့ အသိဉာဏ်က လည်း ငြိမ်ပြီး ငါ့ကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ကုလားပွေးပင်ကို ပြန်ငေး တော့ ငါထအရပ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အရာကို ပြန်တွေ့ပါတယ်။ အဲဒါက တော့ ကြည်ပြာရောင်နုနု လင်းနေတဲ့ မိုးတိမ်နောက်ခံမှာ မှောင်မည်း မည်း ငြိမ်ရပ်နေတဲ့ ကုလားပွေးပင်ကလေးရဲ့ မျက်လုံး နှစ်လုံးပါပဲ။

ကလေး. . . မင်းကတော့ ချစ်တတ်သူမဟုတ်လို့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အနုပညာဆိုတာကို ထိသိခံစားဖူးသူ မဟုတ် လို့ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ကုလားပွေးပင်ကလေးရဲ့ ငါ့ကို

ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ငေးလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ငါ့မျက်ဝန်းအဆုံမှာ ငါဟာ အရာရာကို နားလည်သွားတာပါ။ သူ ငါ့ကို ငေးတဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်တွေ့လိုက်ရတာပါ။

ပေါ့ပါးနေတဲ့ စိတ်နဲ့ ညကို အထက်စီးက ငါကြည့်လိုက်နိုင်ပါပြီ။ လောင်မီးကျပြီး တွန့်လိမ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ၊ လူးလာဆန်ခတ်နေခဲ့တဲ့ ခံစားမှုတွေ လွင့်စဉ်ကြေကွဲနေခဲ့တဲ့ ငါဟာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ငါ့အချစ်နဲ့ ငါ့နားလည်မှုဟာ တစ်ကောင့်အမြီးကို တစ်ကောင် မျိုချထားတဲ့ မြွေနှစ်ကောင်လို ငြိမ်သက်သွားကြပြီ။ ငါ့ညမှာ အရာ အားလုံးဟာ ပိုပြီး ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ အမှောင်ကလည်း မြင်နေကျထက် မည်းနက်လို့။ လရောင်ကလည်း မြေပြင်က သဲပွင့်ကလေးတွေကို မြင်နိုင်လောက်တဲ့ အထိကို လင်းလက်လို့ . . . သဲပွင့်ကလေးတွေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကရဲ့ အရာအားလုံးကို ငါ ဖျတ်ခနဲ မြင်ခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ ကလေး . . . မင်းကို ချစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့အချစ်ဟာ ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာတဲ့ ငါ့အသိတရား တစ်ခုလုံးမှာ ဟိုးအရင်ကလိုပဲ ခြေရာလက်ရာမပျက် ကြည်လင်ရွှန်းမြနေခဲ့တယ်။

ကလေး . . . မင်းဟာ ငါ့ရှေ့က မြင်နေရတဲ့ တံစက်မြိတ်က တစ်ရာအား မီးလင်းနေတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ အိပ်မောကျနေတာပါ။ ငါ ပါဝင်ခွင့် မရတဲ့ မင်းရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်း နားနေတာ

နေမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် အနိုင်ရခဲ့တဲ့ အေးဆေး တက်ကြွမှုမျိုးနဲ့ မင်းနားနေမှာပေါ့။ မင်းအိပ်မက်ထဲမှာ ငါ ပါခဲ့ရင်လည်း ငါဟာ မီးတွေ လောင်ကျွမ်းအော်ဟစ်ပြေးလွှားနေရတဲ့ တစ္ဆေတစ်ကောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အမေ့ခံထားတဲ့ မေ့လျော့ခြင်း၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ ရယ်စရာ စကားလုံး၊ မင်းဂုဏ်ရည်ရဲ့ ရွှေနားကွပ်စိန်တစ်ပွင့်. . . ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အနည်းဆုံး မင်းပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ 'ဒုက္ခပါပဲ' ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကလေးရယ်၊ အရာအားလုံးဟာ ငါ ခွင့်ပြုလိုက်လျှောနိုင်တဲ့ အရာတွေချည်းပါပဲ။ မင်းအသိဉာဏ်က စီစဉ်ပြီး အသံအဖြစ် လွှင့်ထုတ်ခဲ့တဲ့ 'သူ့ကို ကျွန်မ မချစ်ခဲ့ပါဘူး' ဆိုတဲ့ မကြာသေးခင်က ငါ့ကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်နဲ့ ပူလောင်စေခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခါန်းဟာ တကယ်ပဲ ပျက်စီးသွားခဲ့ပါပြီ။ မကြာသေးခင်က ငါ့နားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြားနေခဲ့တဲ့ အဲဒီစကားလုံးဟာ ငါ့ကမ္ဘာထဲက ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကလေး. . . အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ မေ့လျော့ခြင်း နှစ်ခုကို တစ်ကြိမ်တည်း ခံစားပြီး ဘာမှမသိတော့သလို ငြိမ်တိတ်နေတဲ့ ကလေး။ ငါ့ရဲ့ ပြိုကွဲမှုဟာ ပြိုကွဲသွားခဲ့ပါပြီ။ ဟောဒီက မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်လို့ မြင်နိုင်တဲ့ ညတစ်ခုလုံးကို ငါရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်မှာ အရာရာဟာ ကဗျာဖြစ်သွား

ခဲ့ပြီးပြီ။ စကားလုံးတစ်လုံးကို စိတ်နဲ့ ထိသိခဲ့ပြီး စကားလုံး အားလုံးဟာ လည်း သူတို့ မူလအဓိပ္ပာယ်ထက် ပိုပြီး အရောင်အလင်း တောက်ပ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ ကလေးရေ. . . ငါလိုချင်ခဲ့တဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးကို ရခဲ့ပြီလေ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီဖူးလေး တစ်ပွင့် လည်း ပွင့်သွားခဲ့ပြီ။ သန်းခေါင်ယံ လရောင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လည်း သူ့ရဲ့ ဝတ်ဆံတွေထဲက အိပ်မက်ထဲ လဲကျပြီးခဲ့ပြီ။ ငါ့ဝိညာဉ် ဟာ အစာဝသွားတဲ့ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင် သူ့ကိုယ်သူ လျှာနဲ့ လျက်နေသလို ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့။

ဟောဒီ အုတ်ရေတွင်းကြီး နံဘေးမှာ အရုဏ်တက်စ ညတစ် ညတို့ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေလည်း ပြန်လည် နိုးကြားလာခဲ့ပြီ။ အရာရာဟာ အနီးအဝေး မရှိတော့ဘဲ၊ အားလုံး တစ်ပြင်တည်း၊ တစ် နေရာတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ရှိနေကြလို့ ငါ့အသိတရား အားလုံး ဟာ ထုထည်မဲ့ ထုထည်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

မနက်မိုးလင်းလို့ တို့နှစ်ယောက် ဝေးကြရမယ့် အကွာ အဝေး ဟာလည်း အနီးအဝေးမှ မရှိတော့ဘဲ အရာအားလုံးဟာ တစ်ခု တည်းအဖြစ် ပေါင်းစည်းသွားခဲ့ပြီပဲ။ ငါ. . . အရာအားလုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ ထားတတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျေနပ်သွားတဲ့စိတ်ဟာ အိပ်

လို့ မရအောင် ကြည်လင်နေခဲ့တယ်။ အိပ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ မုန်းဖို့၊ ချစ်ဖို့ ဘာမှကို မလိုတော့ပါဘူး။ ငါရထားတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး တည်းနဲ့ပဲ အရာအားလုံးဟာ ပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

တစ်ညလုံး ကြည့်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်အောက်က အမှောင်ဟာ ပိန်း ရွက်နုကလေးလို စိမ်းဖန့်လာတယ်။ လရောင်အောက်မှာ အိပ်ရေး၀ ခဲ့တဲ့ ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသံ တိုးဖျော့ဖျော့ကလေးတွေဟာ အမှောင် နဲ့ အလင်း မရှင်းကြသေးတဲ့ သစ်ပင်အုပ်ထဲက ဖျော့ဖျော့ကလေး ထွက်လာတယ်။ ခပ်စိပ်စိပ် ဖြစ်လာတဲ့ ကားသံ၊ ခပ်တိုးတိုးကြားရတဲ့ လူသံတွေနဲ့ သဲ့သဲ့လင်းလာတဲ့ အရုဏ်ဟာ အမှောင်ထဲ နစ်ဝင်နေတဲ့ လောကကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွာအောင် မ,ထုတ်နေလေရဲ့။

ခဏကြာရင် ခိုင်ခံ့လာတော့မယ့် အလင်းရောင် အောက်မှာ ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်းလုံးက လူတွေ ဝေါခနဲ တိုးထွက်လာကြတော့မယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကလေးလည်း အရှိန်နဲ့ လိမ့်ဝင်မျောပါသွားလိမ့်မပေါ့။ ငါနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင်း အဲဒီအလင်းရောင်ထဲမှာ ကလေးလည်း လွင့်စဉ် မျောပါသွားတော့မှာပေါ့။ ဘယ်လောက် ပြေးပြေးပါ ကလေးရယ်၊ မင်း အခုည ငါရှာ တွေ့ထားတဲ့ စကားလုံး ထဲက လွတ်ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲက သေသေချာချာ ထိသိထားတဲ့ အဲဒီစကားလုံးနဲ့ လွတ်ရာကို မင်း. . . မပြေးနိုင်တော့

ပါဘူး။ အဲဒါကို ငါကိုယ်တိုင် မြင်ထားပြီးပြီ ကလေး။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အလင်းရောင်ဟာ ငါတစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ခြားနားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နှိုးထမှု အသိတရားနဲ့ ပြန်လည် အဆက်အသွယ်ရမှုမှာ ကလေးလည်းပါတယ်။ အဲဒီ အားအင်နဲ့ပဲ ကလေးဟာ ငါ တစ်ညလုံး ထိုင်နေတဲ့ ကုလားပွဲပေါင်ကလေးအောက်ကပဲ ငါ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်သွားတယ်။

သွားတော့. . . ကလေး။

မင်း ငါ့ကို ဝေးသွားပြီလို့ ထင်အောင် ထားခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနောက်မှာ ငါဟာ အဲဒီစကားလုံးနဲ့အတူ ကျန်ခဲ့ပြီ။ မင်း ငါ့ကို ဝေးပြီလို့ စိတ်ချသွားတဲ့ မင်းရဲ့ခရီးအဆုံးမှာ အဲဒီစကားလုံးဟာ ကြိုရောက်နှင့်နေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီစကားကို ကလေးကို မပြောလိုက်ရဘူး။

ငါ မပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်. . . . ။

အဲဒီစကားလုံးကိုယ်တိုင်ကိုက အသံမထွက်တောပါ။

အသံမထွက်ဆို အဲဒီစကားလုံးကိုယ်တိုင်ကိုကလည်း အသံမှ မပါဘဲနဲ့ကိုး။

ကလေး. . အဲဒီအသံမပါတဲ့ ငါ့ရဲ့ စကားလုံးကိုကြားရရဲ့လား။

မုန့်ဖက်ထုပ်

ပြည်လမ်းပေါ်မှ တဝေါဝေါ ဖြတ်မောင်းသွားကြသော ကားများပေါ်မှ ကြည့်သွားမည်ဆိုလျှင်တော့ ခံ့ညားသော ဂျပ်စင်ကြီးကို နောက်ခံလျက် ဂျပ်စင်ရှေ့ လမ်းမပေါ်တွင် နီ၊ ပြာ၊ ဝါ၊ စိမ်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ တလှုပ်လှုပ် တနွဲ့နွဲ့ လမ်းလျှောက်နေကြသည်ကို လွမ်းမောဖွယ်ရာ ခံစားရလိမ့်မည် ဖြစ် သည်။

ထိုတလှုပ်လှုပ် တနွဲ့နွဲ့ ကျောင်းသားများထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသည့် ကျောင်းသူများအနက်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ဒေါင်လိုက်

ခုန်လျက်ရှိကာ သွေးများက အလျားလိုက် စီးဆင်းနေကြပြီး ချွေးများက တည့်တည့်စိမ့်ထွက်လျက် ရှိသည်။

သူကလည်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်နေသည်။ ဂျပ်စင်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် တသုန်သုန် လူးလှိမ့်နေသည့် ညနေရီ လေပြည်ညင်းက သူ့အင်္ကျီအရှေ့ လည်ပင်းအစပ်မှ ချထားသော ဆယ့်ပြားစေ့ပုံ အလယ်ခွဲ ပိတ်စဖတ်ကြီးကို ဆွဲမြှောက်သည့်အခါ ထိုပိတ်စက သူ့မျက်နှာကို ခုန်ခုန်ကပ်တတ်သဖြင့် ပိတ်စကြီးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲဖယ်ချခြင်း၊ သူအကြိုက်ဆုံး ရွေးချယ်ထားပြီးဖြစ်သော လမ်းလျှောက်ဟန်ကို မပျက်လေရအောင် ကိုယ်ဟန်အချိုးအစား လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းရခြင်း၊ ကျွန်တော်လိုက်၍ မမီရအောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရခြင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ စတိုင်လ် (Style) အင်္ဂလိပ်လို ဘာညာတွေ ရေးထားသည့် လက်တွေ့စာအုပ်ရှည်ကြီးကို ဘယ်ဘက်လက်မှ ကိုင်ကာ ရင်အရှေ့ ကပ်ထားရ ခြင်း၊ ကျွန်တော်လိုက်လာသည်ကို မလိုလား၊ မနှစ်မြို့၊ မကြည်ဖြူ ဟန်မျက်နှာကို မှုန်ကုပ်ထားရခြင်း သူ့အနောက် သုံးလှမ်းအကွာလောက်မှ ကျွန်တော့်ထံ ရှစ်လှမ်းလျှင် တစ်ခါ လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်ရခြင်း စသည့် များပြားရှုပ်ထွေးလှသော တာဝန်များကို အချိုးကျကျ ယူကာ သုတ်သုတ်ကြီး လျှောက်လျက်ရှိသည်။

ခဏကြာတော့ ရင်ခုန်ရခြင်းနှင့် သွေးလည်ပတ်ရခြင်း ဟူသော တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်နေရသော ကျွန်တော့်နှလုံးသားလည်း ဆူညံကာ မောလာ၏။ ကမ္ဘာဦး အစကတည်းက ယောကျ်ားတို့၏ ချိုမြိန်ဖွယ် ဒုက္ခဖြစ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ရခြင်း ဒုက္ခတာဝန်ကို ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာဦးအစ အခြားဘယ်သူမှ မရှိသေးခင်က အာဒံသည်လည်း ဒီလိုပင် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေသော ဧဝနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အာဒံမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့် ယောကျ်ားမှ မရှိသည့်တိုင်အောင် ဧဝက မိန်းကလေးဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီး အဖြေတော့ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိန်းမတို့၏ မူယာမာယာကို အာဒံလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ခံရဖွယ်ရာရှိလေသည်။

တော်တော်ကြီး မောနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခြေသံုးလှမ်းအကွာကိုတော့ လျော့ကျမသွားအောင် ကျွန်တော် ထိန်းထားရ၏။ ကျွန်တော့်ရှိသမျှ အားကို တင်းဆန့်ကာ ထိုခြေသုံးလှမ်းကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လျှင် ရသော်လည်း သူနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်ခုခုက ပင့်တင်တွန်းထိုးထားသလို ကျွန်တော် ခံစားနေရသည်။ ထိုခြေသုံးလှမ်းစာ နေရာလေးထဲကို ကျွန်တော် မဝင်ရဲ။ သူနှင့် နီးနီးကြီး ကျွန်

တော်ကပ်၍မရ။ ကျွန်တော့်ကို တွန်းပင့်ထားသော အရာသည် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝ၊ သူမ၏ ချက်ချင်း လုပ်ယူထားသော ကွန်ခြေတစ်ခုခုပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူနှင့် သုံးလှမ်းအကွာ ဘယ် ဘက်မှ လည်ပင်းနှင့် ပခုံးကို စောင်းကာ ငေါင်းတောင်းတောင်း ငေါ တောတော သွက်သွက်ကြီး လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တဝုန်းဝုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း။

ဂျပ်စင်ထိပ် တံခါးဝကိုရောက်တော့ တံခါးက လူတစ်ယောက် ဝင်ရုံသာသာ ဟထားသဖြင့် အရှိန်ကို လျှော့ရသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ခြေနှစ်လှမ်းစာသာ ကွာတော့သည်။ သူက တံခါးမှ တိုး မထွက်ခင် ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်သည် အေးပြီး ထုံကျင်သွား၏။ အရေပြားအောက်မှ ချွေးစေးများ ဝုန်းခနဲ ချွေးတွင်းဝသို့ ခုန်တက်လာသည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်။ လက်ဖဝါးများ အေးစက်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းဆန့်သယ်မ,ထား ရသော ဒူးများ မခိုင်ချင်တော့။

“ဘုရား. . . ဘုရား။ တယ်ခံစားရပါကလား။ ဆက်မလိုက် လျှင် ကောင်းမလား”

စ,လိုက်မည်ဟု တွေးကတည်းက ဦးနှောက်ထဲက မကြာခဏ

ခုန်ထွက်လာသည့် အတွေးသည် သူ့မျက်ဝန်းတစ်ချက်နှင့် ပေါင်းသွားကာ ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံ ခြောက်လှန့်လာပြန်သည်။ သူက တံခါးဟဟမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်၊ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်၊ လွယ်အိတ်ကြိုးကို တစ်ခါပင့်မ,ကာ ထိုနေရာတွင် စက္ကန့် (၂၀) လောက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေရသည်။ အကူအညီမဲ့သွားသူလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လျှောက်ကြည့်မိသည်။

လက်ဖဝါးချင်း ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အတွဲတစ်တွဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ အို. . . ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့ကွာ။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ထိုနေရာမှ ဝုန်းခနဲ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ သူက ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ကူးသွားသည်။

မှတ်တိုင်ကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ သူက လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်ကာ နေရာနည်းနည်း ထပ်ရွှေ့သည်။ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်တင်ကာ သူစီးရမည့်ကားကို လူအုပ်ကြားမှ လည်ဆန့်ကာ မျှော်၏။ ကျွန်တော် မီးသေသွားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အားပေးနေရ၏။

မင်းမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်ပြီလေ။ အမိတက္ကသိုလ်ကြီးက မင်းကို အထင်တကြီးနဲ့ အပြာနုရောင်ခုံတန်းလျားလေးတွေ အများကြီး လုပ်ထားပေးတယ်။ အဲဒီခုံတန်းလျားမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက်နဲ့မှ ငြိမ်ငြိမ် မထိုင်ဖူးခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်း တက္ကသိုလ်ဘဝဟာ ခွက်မပါတဲ့ ရေခဲမုန့်ကို စားရသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းမှာ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒီနှစ်ဟာ နောက်ဆုံးနှစ်။ မင်းဘာမှ မကြောက်နဲ့။ အဲဒီ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မျက်ဝန်းကလေးတွေဟာ မင်းရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ မပြောရဲလို့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတော့မှာလား။ အဖေလည်း အမေ့ကို ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ရတာပဲ။ ပြီးတော့ အမေကလည်း အဖေ့ကို ဒီလိုမှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထားနဲ့ လှစ်ခနဲ ငါးမိနစ်တစ်ခါ ခိုးကြည့်ခဲ့မှာပဲ။ မင်း ဘာမှမကြောက်နဲ့။ နောင်ကျရင် မင်းအဖေနဲ့ အမေ ရင်းနှီးသလို မင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေး ရင်းနှီးသွားလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနှင့် ကောင်မလေး တက်သွားသော ဘတ်(စ်)ကားပေါ် ကျွန်တော် ပါလာခဲ့သည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုတော့ ကားက ကျပ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူကလည်း အံကလေးကြိတ်ကာ ကျွန်တော်နှင့်ဝေးဝေးကိုရောက်အောင် ကားပေါ်မှာ တိုးဝှေ့ရှာသည်။ သို့သော်

ဘယ်လောက်ဝေးနိုင်မလဲ။ အင်္ကျီလက်များ၊ လက်ချောင်းများ၊ ဦးခေါင်းများ၊ ဆံပင်များအကြားမှ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော်မြင်နေရ၏။ သူကလည်း ထိုအကာအကွယ်များအကြားမှ ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ၊ လှစ်ခနဲ ခိုးခိုးကြည့်ရှာသည်။ အကာအကွယ် ရသွားတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလျှော့ကာ ရဲလာပုံရ၏။ လှစ်ခနဲ မျက်ဝန်းတစ်စုံ မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာသည်။ အသက်ပင်မနည်း လုရှုရသော သစ်သားဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်မှာ မည်သူမှ မသိသော မျက်ဝန်းချင်းဆုံရာ လမ်းကြောင်းကလေးကို သူနှင့်ကျွန်တော် ရှာဖွေထားနိုင်ခဲ့သည်။

လှည်းတန်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့ သူ့နံဘေးက လူဆင်းသဖြင့် ကားကျပ်ကျပ်ကြီးထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ သူနေရာရသွားသည်။ သူက မထိုင်ခင် ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကလေး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွား၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဟာသွားလေသည်။

လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ကားမိနေသည်။ လူ အပူငွေ့၊ ဖိအားနှင့် ကျပ်သိပ်မှုများ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ ပြန်လည် တိုးဝင်လာ၏။ မဖြစ်။ သူ့ မျက်နှာလေးနှင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဝေး၍မဖြစ်။ ကျွန်တော် ရှိသမျှအားကို အသုံးချ တွန်းထိုးကာ အထဲဝင်နေသော ကျွန်တော့်

ကို လူတွေက မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရ၏။ ဟော. . . မြင်ရပြီ။ လှစ်ခနဲ မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း။

ကားမောင်းထွက်သွားတော့မှ ရသည့် အရှိန်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်နေရာ တည်ရှိမှုကို ခိုင်မာမြဲမြံအောင် လုပ်ရသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြားတွင် လူလေးငါးယောက် ခံလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူက ပန်းနုရောင် မျက်ခွံကလေးကို ပင့်မလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မျက်ဝန်းချင်း တည့်တည့်ဆုံနိုင်သော နေရာကောင်းကို ကျွန်တော် ရရှိလိုက်ပြီ။ ခဏကြာတော့ သူက မျက်ဝန်းကလေး ပင့်ကြည့်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သဖြင့် ရှက်သွေးရောင် ရဲသွားသည်။ မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်းချသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ဩော်. . . မိန်းမ မိန်းမ။ ကားကလည်း ကျပ်လိုက်တာ။

အကာအကွယ်ရသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူ့မျက်နှာကလေးကို အငမ်းမရ ငေးမောကာ ပါလာခဲ့သည်။ ဖြောင့်စင်းသည့် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးတွေကို ငေးမိသည့်အခါ ကျွန်တော် ရေတွေဘာတွေ ငတ်လာသည်။ ကျောင်းသားမျိုးစုံတို့၏ ရယ်သံ၊ စကားသံ၊ စပယ်ယာအသံတွေ ဆူညံနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ကမ္ဘာ

သည့် တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိ၏။

ကားစပယ်ယာ၏ ဟိုဘက်တိုးကြပါ၊ ဒီဘက်ရွှေ့၊ အရှေ့က ပိုက်ဆံကမ်းလိုက်၊ ကိုယ့်ကားလို သဘောထားစီးကြပါ။ ညာဘက်ကပ်၊ ဘယ်ဘက်ကပ် စသည့် စကားသံကျယ်ကျယ် ကြားရသည့် အခါ သူက အသံကို မော့ကြည့်သလိုဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကို မျက်ဝန်းကလေးတစ်ခု လွင့်လွင့်ကျလာတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမှမထူးခြားလျှင်တော့ သူက မျက်လွှာကို ငြိမ်ငြိမ်ချထားတတ်သည်။ ဘယ်အချိန် လွင့်တတ်လာမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်ခဲသော သူ့မျက်ဝန်းကလေးကို ရင်ခုန်စွာ ရယူနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့မျက်နှာကို အချိန်ပြည့် ကြည့်ပေးထားရ၏။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် မြကျွန်းသာကင်တင်းတွင် တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က လက်တွေ့ဆင်းအပြီး ကင်တင်း လူကျပ်နေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ စားပွဲဝိုင်းနေရာလွတ် မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က သူတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲမှာသည်။ ဆာလှပြီ။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးလည်း ဆာနေကြပြီး မှာထားသည့် စားစရာများ မလာနိုင်သဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်ဘက် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်သည့်ဆိုင်သည် လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်နှင့် တော်တော် အလှမ်းဝေးသည်။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ စမူဆာတစ်ပွဲ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ပွဲပါ ချသွား၏။ ကျွန်တော့်ခေါက်ဆွဲကြော်လည်း တော်တော် နှင့် ရဦးမည့်ပုံမပေါ်။ အဆာပြေ မုန့်ဖက်ထုပ်ကလေး စားထားရင် ကောင်းမလား။ စမူဆာတွေကတော့ ပျော့နေပြီ။ ထိုအတွေးဖြင့် ကျွန်တော် မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ခုကို ထိပ်မှ အသာလက်ငါးချောင်းဖြင့် ဖိစမ်းသည်။ ဘာမှမတွေ့။ အောက်နည်းနည်းတိုးပြီး ညှစ်ကြည့်တော့မှ အတွင်းက မုန့်ဖက်ထုပ်အသားကို ထိ၏။ သေးသေးကလေးဟ။ ကျွန်တော် လက်ကို ပြန်ရုပ်ရသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို မွှေပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာသည်။ သူတို့က မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ ဆေးလိပ်ငွေ့ကို ခါကြ၏။ ကျွန်တော်က Sorry ပြောလိုက်သည်။ အခုနေ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ရင် ရင်ခံသွားလိမ့်မည်။ မုန့်ဖက်ထုပ်ကလေးပဲ စားတာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မုန့်ဖက်ထုပ်ကို တစ်ခါပြန်စမ်း၏။ မတွေ့၊ နောက် ထစ်ထုပ်စမ်းသည်။ တွေ့ပြီ။ ဒါက နည်းနည်းကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်ရှေ့မှာ မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ခွာပြီးစားရတာ ရှက်စရာများ

ကောင်းနေမလား။ ကျွန်တော်လက်ကို ရုပ်လိုက်ပြန်သည်။

ခေါက်ဆွဲကတော့ Visit Myanmar Year ကျမှ ရမှာထင်ပါရဲ့။ မုန့်ဖက်ထုပ်ပဲ စားထားလိုက်တော့မယ်။ ဆာလို့စားတာပဲ။ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ။ ကျွန်တော် မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ထပ်စမ်းသည်။ စားတော့မှာဆိုတော့ ရွေးသည့်သဘော။ မုန့်ဖက်ထုပ် လေးခုစလုံး ထိပ်ကလေးတွေ စမ်းကြည့်သည်။ ဟာ. . . မတွေ့ဘူး။ သေးတယ်။ ဟော. . . တွေ့ပြီ။ နောက်တစ်ထုပ်ကရော။

"ဒီမှာ ရှင် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဗျာ"

"ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ မေးတာ။ မုန့်ဖက်ထုပ်ထိပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်စမ်းနေတာလဲ"

ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။ ဘာကို ဆိုလိုသည်ဆိုတာကို နားမလည်။

"ဘာလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်စားရင် ကောင်းမလားလို့။ ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ စားမလို့လား၊ စားလေ"

"မဟုတ်ဘူး၊ အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့။ စားရင် ယူစားလိုက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ မုန့်ဖက်ထုပ်ထိပ်တွေကို လျှောက်စမ်းနေ

ရတာလဲ။ ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ဗျာ”

“ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး အရှက်ကိုမရှိဘူး၊ ရှင်စားရင် မြန်မြန်စား။ လျှောက်စမ်းမနေနဲ့၊ မစားရင် ပြန်ပေးလိုက် ဒါပဲ”

“ဗျာ”

ကျန်သည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မကျေနပ်သည့် ပုံစံ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ဘာမှ နားမလည်။ ဘလိုင်းကြီးပါလား၊ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရနိုင်စွာ သူတို့မျက်နှာတွေကို ထပ်ငေးမိပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်က. . .”

“အို. . . ဘာမှ လာမပြောနဲ့။ မစားရင် ပြန်ပေးလိုက်။ ဒါမှမဟုတ် ရှင့်လက် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

အဟား. . . ခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။ ဒီလိုကိုး။

“ဟာဗျာ မုန့်ဖက်ထုပ်ဆိုတာ စားမယ့်လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ကိုင်ကြည့်တတ်ကြတာပဲ။ ဟိုလေ ထိပ်မှာက ဖက်တွေချည်းပဲဗျ။ အထဲကမှ သေးသေး. . .”

“တော်ပြီနော်၊ ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်တော့။ သေးသေးကြီးကြီး ရှင်မစားရင် မကိုင်နဲ့ ဒါပဲ။ ဗိုက်ဆာရတဲ့အထဲ ဘယ်လို အူကြောင်

ကြောင်နဲ့ လာတွေ့ရတယ် မသိဘူး။ တကယ်ပဲ”

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့”

“အို. . . တော်ပြီ၊ တော်ပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ကြာဆန်ကြော်တစ်ပွဲ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်း ကြာဆန်ကြော်နံ့က သင်းနေ၏။ ကျွန်တော်မှာထားတာ ခေါက်ဆွဲကြော်ပေမယ့် ရှိစေတော့။ ဗိုက်က ဆာလှပြီ။ ကျွန်တော် သူတို့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ခက်ရင်းဖြင့် အသားတုံးတစ်တုံးကို ထိုးစိုက်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ တယ်အရသာ ရှိပါကလား။

“ဒီမှာ”

ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်ဖြင့် လာတို့သဖြင့် မော့ကြည့်ရသည်။ ဒီမုန့်ဖက်ထုပ်ကိစ္စက မကျေလည်သေးဘူးလား။

“ပြန်ပေးချင် ပေးလိုက်တော့။ ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး။ ဒီမှာရပြီ”

“အောင်မာ လူပါးဝလို့၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့ မှာထားတာ။ ရှင်မှာတာ ခေါက်ဆွဲကြော် မဟုတ်လား။ ကိုယ်မှာတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယောကျ်ားတန်မဲ့ ဒီကလည်း ဆာနေပြီရှင့် သိရဲ့လား”

“ဗျာ. . . ကျွန်တော်က မှားပြီး လာချတယ်မှတ်လို့ ပြန်မလဲ တော့ဘဲ စားမလို့။ ခင်ဗျား ဘာမှာလဲ ကျွန်တော်မှ မသိတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဒီက မှာထားတာ ပေး”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် နည်းနည်း စားပြီးနေပြီ”

“အို. . . ရတယ်၊ မလိုချင်ဘူး။ ပေးဆိုပေး”

“ရော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျောင်းသားချင်း ပြေပြေလည် လည်ကို မရှိဘူး။ ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်နဲ့ ဒေါသကြီးနေလိုက်တာ”

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အနံ့ပေးနေသော ကြာဆန်ကြော် တစ်ပွဲသည် ကျွန်တော်ရှေ့မှ လွင့်ခနဲ ပျောက်သွား၏။ မျိုချပြီးစ အသားတစ်ဖတ်၏ အရသာမှာ လည်ချောင်းမှ ကျသွားပြီးနောက် အစာအိမ်ထဲမှ (၈၀) ကျော်သော ပိုးမျိုးတို့ကို ဆွပေးလိုက်သလို ရှိ လေသည်။ ကျွန်တော်က ကြာဆန်ကြော်တစ်ပွဲရသွားသော သူမကို အားကျစွာ ငေးသည်။

ကောင်မလေးက ကြာဆန်ကြော်ပန်းကန်ကို ယူရင်း ကျွန်တော့် ကို မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲထိုးကာ ခက်ရင်းဖြင့် ကြာဆန်ကြော်တစ်လုတ် ကို ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ထည့်သည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ဖျတ်ခနဲ စေ့ သွားကာ မျက်လုံးပြူးထွက်လာသည်။ ပါးစုန့်များ ဖျတ်ခနဲ ဖောင်း လာကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲလာပြီး နားထင်ကြောတွေ ထောင်တက်

လာ၏။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ဘုတ်ခနဲ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ကြာဆန်ကြော် တစ်ထွေး ပြန်လည် ပြုတ်ကျလာသည်။

“အမယ်လေး ပူတယ်တော့”

သူ့သူငယ်ချင်းများရော ကျွန်တော်ပါ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ လျှာကလေးကို အပြင်ထုတ်ကာ ဖလူး ဖလူး လုပ်ရ၏။ နဖူးမှာ ချွေးတွေ စို့လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ပန်းနုရောင်ထကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တဝါးဝါး တဟားဟား။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ သေချင်လို့လား မရယ်နဲ့”

“ဟောဗျာ”

“ဘာဟောဗျာလဲ၊ သေသွားမယ်။ မရယ်နဲ့။ ကေသီ နင်တို့ကလည်းဟာ ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ”

“အေးပါ နန္ဒာရယ်၊ မရယ်နဲ့ဆိုလည်း မရယ်ပါဘူး။ ဟား. . . ဟား စားစား။ နင်က လောကြီးတာကိုး။ သူများသွားဟောက်မနေနဲ့။ ကိုယ့် အန္တရာယ် ကိုယ်ကြည့်စား”

ထိုသို့ဖြင့် အဲဒီနေ့က မျက်စောင်းပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့မျက်စောင်းများကို ကျွန်တော် သတိရနေမိသည်။ မြကျွန်းသာမှာ နောက်တစ်နေ့ တွေ့ကြတော့

သူ့သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ကြ၏။ သူကတော့ မျက်စောင်းထိုးသည်။ အို. . . သိပ်လှတဲ့ မျက်စောင်းတွေပါလား။

သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ကြသည်။ မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ပွဲဟု အော်ကြ စကြ၏။ မင်း လိုက်ပါလား၊ မင်းကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေပြောနေကြလဲ မသိဘူး စသည်ဖြင့် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ကြ၏။ အပြန် လိုက်ကြည့်တော့ သူတို့က (AE7) မှာ။ ဒီလိုနှင့် (AE7) ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်သည်။

ကျွန်တော်လာလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းများက. . .

"နန္ဒာရေ၊ နင့် မုန့်ဖက်ထုပ် လာပြီဟေ့" ဟု သူမကို စ,တတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း. .

"မုန့်ဖက်ထုပ်" ဟု ခေါ်သည်။ ရှိစေတော့။ မနန္ဒာ၊ မျက်စောင်းလှလှလေးများ၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာ မုန့်ဖက်ထုပ်။

ကျွန်တော် အတိတ်ကို တွေးရင်း မနန္ဒာမျက်နှာကလေးကို ငေးမောရင်း၊ မနန္ဒာမျက်ဝန်းကလေးများကို ဖမ်းရင်း ပါလာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ချစ်နေတာကို သိလောက်ပြီ။ သူရော ရင်ခုန်နေမှာလား။ ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့တာဝန် ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပြီ။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခရောက်ရဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော်တွေးနေစဉ်. . .

ကျွန်တော့်ပေါင်သည် စူးခနဲ နာသွားသဖြင့် လန့်ဖျပ်ကာ အားခနဲ ကျွန်တော် ကျိုးအော်လိုက်သည်။ ငုံ့ကြည့်တော့ ကျွန်တော့် ပေါင်အရှေ့က မြွေတစ်ကောင်လို လှစ်ခနဲထွက်သွားသော လက် တစ်ဖက်။ အဲဒီ လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ တွယ်ချိတ် အကြီးကြီးတစ် ချောင်း။

"ဘာလုပ်တာလဲ. . . ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ဘာကြောင့် ချိတ်နဲ့ ထိုးရတာလဲ"

ကျွန်တော် 'အား'ခနဲ အော်သံကြောင့် ကားပေါ်က လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်၊ ကျွန်တော်က ချိတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖမ်း ဆွဲထားခဲ့၏။ ထိုလက်က မနန္ဒာနှင့်ကျွန်တော့်အကြားမှာ ရပ်နေ သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏လက်။

"လွှတ်နော်၊ လွှတ်ဆို။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရင် ပြီးရော ပေါ့"

"ဘာ"

"ထိုးတယ်၊ လက်ငြိမ်ငြိမ်မနေလို့ ထိုးတယ်"

"ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်လို့လဲ"

ကျွန်တော်က အလန့်တကြား အော်သည်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေ

သူများကလည်း မော့ကြည့်ကြ၏။ တချို့က ပြုံးစစဖြစ်ကြသည်။ မနန္ဒာ၏မျက်နှာသည် မှုန်ကုပ်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ သွားပြီ။ ကျွန်တော် အလုံးစုံကို ရိပ်မိပြီ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် မနန္ဒာကို မြင်ရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ညာဘက်စောင်းကာ အရှေ့မှ လူကို ကွေ့ပတ်ထားရသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ပေါင်က ဟိုတစ်ဖက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုကောင်မလေးတွေနှင့် ကျွန်တော်က အဝေးကြီး . . . ။ မဖြစ်။ ဒီကိစ္စရအောင် ရှင်းမှ ဖြစ်မည်။ မဟုတ်လျှင် မနန္ဒာနှင့် ကျွန်တော် . . . ။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့လဲ ပြော။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အဝေးကြီးရယ်။ ဟောဒီကြားမှာ ဒီဦးလေးကြီး ခံနေသေးတယ်ဗျ။ လုပ်တဲ့လူကို ခင်ဗျားထိအောင် ထိုးပါလား။ ဟော့ ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ပြော . . . ပြော ခင်ဗျားကို ဘယ်ကောင် လုပ်တာလဲ ပြော”

ရှက်စိတ်၊ ဒေါသနှင့် မွှန်ထူနေသည့် ကျွန်တော့်အသံကြောင့် တစ်ကားလုံးက လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အဲဒီကောင်မလေးတွေ အနောက်မှာ ယောက်ျားလေး တစ်အုပ်ရှိသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိုးလိုက်သည့်ချိတ်က ကျွန်တော့်ပေါင်ကို လာစိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ စူးခနဲနာကာ ကျွန်တော် မအော်

ဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မတုံး။

"ဘယ်ကောင်လဲကွ ပြောလေ။ ကျုပ် လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က အဝေးကြီးဗျ၊ အဝေးကြီး"

"အို မသိဘူး၊ မသိဘူး။ ထိုးမှာပဲ"

"အေး. . လုပ်တဲ့လူကို ထိုးပါလား။ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်လာ ထိုးတာလဲ။ ဘယ်ခွေးသားလဲကွဟေ"

ကွန်တော် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေသောကြောင့် ကွန် တော့်အနားမှာ လူရှဲသွားသည်။ ထိုကောင်မလေး နှစ်ယောက် နောက်မှ ယောကျ်ားများ မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဆင်းသွားကြ၏။ မနန္ဒာက ကွန်တော့်အား နှုတ်ခမ်းကိုကွေးကာ မုန်းမုန်းတီးတီး စိုက် ကြည့်ပြီး ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သွားပြီ။ ရှက်စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တဆွေ့တစ်ကောင်လို လှည့်လည်နေ၏။ လူ တွေက ကွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ တခွီးခွီးရယ်ကြသည်။ ကွန် တော်က ခုန်လို့ပေါက်လို့ ကောင်းတုန်း၊ လက်သီးလက်မောင်း တန်းတုန်း၊ ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသကြီးတုန်း။

"ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်တာ ပြောစမ်း။ အေး နင်တို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုထိတဲ့လူကို အသေအချာ ရွေးထိုးကြ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခံရတာ. . . . တောက်"

“တော်ပါတော့၊ ရှင်လုပ်တာနဲ့ တစ်ကားလုံး သိကုန်ပြီ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ တော်ပါတော့နော်။ လုပ်တဲ့ လူတွေလည်း ဆင်းသွားပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်သိမလဲ။ ဆယ့်နှစ်လုံးတန်းပါတယ်။ ဆင်းမယ်ဟာ၊ ဖြုံဖြုံ ဆင်းမယ်”

မနန္ဒာမျက်နှာက မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မကြည့်တော့။ ရင်ထဲမောသွား၏။ ရှက်စိတ်ဝင်လာ၏။ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ ဟိုကောင်မလေးတွေကို တစ်လှည့် ပြုံးစစဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မေးသူက မေး၊ ရှင်းသူက ရှင်း၊ ဝါးခနဲ ရယ်သူက ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ကြည့်သူက ကြည့်။

ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ကားရပ်တော့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားမထွက်ခင်အထိ နားလည်ပါစေတော့ ဆိုပြီး မနန္ဒာကို ကားအောက်မှ တောင်းပန်ကြည့် ကြည့်ရသည်။ မနန္ဒာက မုန်းမုန်းတီးတီး ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ကားထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကျန်ခဲ့သည်။

“ဟို. . တော်တော်နာသွားသလား”

စကားသံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ ထိုကောင်မလေးတွေကို တွေ့ရသည်။ ကျန်သည့်သုံးယောက်က ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ

မအီမလည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွား၏။

"ဩော်. . . နာသလား ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလက်ထဲက ချိတ် လည်းကြည့်ဦး။ အဲဒါနဲ့ အထိုးခံရတာ မနာဘဲ နေမလား။ နောက် ပြီး တစ်ချက်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ချက်ဗျ၊ နှစ်ချက် သိလား"

ကောင်မလေးတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ သူက ချိတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဟနေသည့် အချွန်ကို နဖားထဲ ပြန်ထည့်ကာ လုံးဝမရယ်ဘဲ အားနာစွာ ရှင်းပြရှာသည်။

"ဟိုလေ ထားလည်း ရှက်ရှက်နဲ့. . အဲဒါ၊ ထား တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်။ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထား သိပါတယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်"

"သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်လို့တုံး"

ကောင်မလေးမျက်နှာက ရဲသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း မေး ပြီးမှ မှားသွားမှန်း သိလိုက်၏။

"သိပ်နာသွားသလား၊ ပရုတ်ဆီ ထည့်ပါလား"

"နေပါစေ၊ ရတယ်"

"အို မဟုတ်တာ၊ ထားကြောင့် သူ့မှာ နာလည်း နာရသေး၊ အရှက်လည်း ကွဲရသေး၊ ရော့ပါ"

ကမ်းပေးသည့် ပရုတ်ဆီဘူးကို ကိုင်ကာ ထားဆိုသည့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ရသည်။ ဆံပင်တွေက ရှည်သည်။ အသားက မနန္ဒာထက်ပင် ဖြူသေး၏။ နှုတ်ခမ်းပါးပါး။ ရယ်လိုက်လျှင် သွားတက်ကလေးတွေ ပါသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်း။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် (Fine) ၏။

"ရပါတယ်ဗျာ။ နည်းနည်းအောင့်နေတာပဲ ရှိတော့တာပါ"

"ယူထားလိုက်ပါ ပရုတ်ဆီဘူး။ ထားတို့က ရှက်လို့ ဒီမှာဆင်းလိုက်တာ။ တကယ်ဆို ကျောက်ကုန်းအထိ စီးရမှာ"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သက်န်းကျွန်းကို ပြန်ရမှာ။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ဆင်းမိတာ"

စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

"ဟော့. . . ထား၊ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ။ စံမမှီမှာ မုန့်ဟင်းခါးစားရအောင်"

"စားလေ၊ ဟို. . . သူရော. . . လာပါ။ ကျွန်မတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် စားပါဦး"

ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိတော့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပါသွားသည်။ ကောင်မလေးက စကားနည်း၏။ ကျွန်တော့်ကို မောကြည့်ပြီး ရှက်ပြုံး မကြာခဏ ပြုံးသည်။ ပြုံးလိုက်

တိုင်း သွားတက်ကလေးက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်၏။ မုန့်ဟင်းခါး စားပြီးတော့ ပြန်ပြောရင်း ရယ်ရင်းမောရင်း ကားမစီးတော့ဘဲ ကျောက်ကုန်းအထိ လမ်းလျှောက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပရုတ်ဆီဘူး ပြန်ပေးရင်း တွေ့ကြသည်။ ထားက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်၍ မဆုံး။ မနန္ဒာကတော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ရှိစေတော့။ နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ ထားနှင့် ကျွန်တော် ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြသည်။

ခုံတန်းပြာနုကလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထားပခုံးလေးကို ဖက်ထားခဲ့သည်။ အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဆန်းကြယ်လွန်းသည်။

"ထားကို ခါးတို့တဲ့လူ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်ချင်လိုက်တာကွာ"

ဆိုတော့ ထားက မျက်နှာကလေးရဲကာ တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။

(သောင်းပြောင်းထွေလာ မဂ္ဂဇင်း)

နွေရာသီတွင်ပေါက်ရောက်သည်

နွေဦးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

စကားလုံးတွေ အကြောင်းမပြောဖို့ . . သူ့ရဲ့ ပန်းပွင့်တွေအားလုံးကို အစုလိုက်ပြသဖို့ . . . မိုးရေဝထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ တိမ်တွေရဲ့ တည်ငြိမ်ပုံနဲ့ လမင်းကို နောက်ထပ် စကားလုံး အသစ်နဲ့ ဖွဲ့ခွင့်ရအောင် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးကို စိန်ခေါ်ဖို့ . . . .။

နွေဦးရဲ့ အလျားအနံတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရင်ကပ်ပန်းကလေးတွေနဲ့ စည်းခြားထားတဲ့ ညနေရီဝြိုးရည်သင့် နေမင်းကြီးကို ငေးမိတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မှိုင်းယဲ့ယဲ့ လွမ်းဆွတ်မှုကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် နွေဦးဟာ အခုပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ

လေ။ ကြည့်နေရင်း နေမင်းကြီးလည်း နူးအိပျော့ကျသွားတယ်။

နွေဦး. . . . . ။

နွေဦးဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထိုစာကြောင်းသည် စံသွေနေသော စကားတစ်ကြောင်း။ နောက်ထပ်ပေါင်းသင်းမိမည့် စကားလုံးများက သူ့ကို ရည်ရွယ်ချက် ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ညံ့ဖျင်းလှစွာသော စကားလုံးများကိုသာ သုံးစွဲမိခဲ့သည့် အတွက် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤမျှရုပ်ထွေးကာ သင်နားလည်ရန် ခက်ခဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က သုံးနှစ်နီးပါး အချစ်ကို ဖော်ကျူးသည့် အခြားအမျိုးမျိုးသော စကားလုံးပေါင်းများစွာဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရင်အုံကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်း၏ မူလအဓိပ္ပာယ်များသည် ကျွန်တော့်ရုပ်ရည်၊ ကျွန်တော့်ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ကျွန်တော့်၏မပါးနပ်မှုတို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထို့အပြင် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်၍ မအိပ်ရသည့် ညတစ်ညလုံးကို ဖြုန်းရော်သွားအောင် တွေးထားခဲ့သော စကားလုံးများသည် သူမ ရင်အုံကို တစ်လုံးမှ ထိမှန်ခြင်း မရှိခဲ့။

ဒါပေါ့လေ. . မိန်းမတွေရဲ့ ရင်အုံကို အခုထိ ဘယ်သက္ကရာဇ် တုန်းကမျှ စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ်လို့ ရခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း နွေဦးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်ကိုတော့ ခုန်အုပ် ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဟုတ်တယ်။ အုံ့သြဖွယ်ရာ သူ့ရဲ့လက်သည်းတွေက သနား ကရုဏာရဲ့အထိမ်းအမှတ်လို ညှိုးရော်ဖျော့တော့နေပြီး အနားသတ် မျဉ်းကြောင်းရဲ့ ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောခွင့် ရခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သတိထားနေတဲ့ ကြားထဲက ထွက် ကျသွားတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံးကို အတင်းဆွဲထားရတယ်။ (ကဗျာ ဆရာများသည် အမြဲတမ်း စကားလုံးများကို မေ့လျော့ကာ လောဘ တကြီး သုံးပစ်လေ့ရှိတတ်ကြ၏။) သူ့ကို ဟိုဘက်ပါသွားတာမျိုး ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီစကားလုံးဟာ နုနယ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝရင့်ကျက်နေသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုအများကြီး ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ တွေ့ပေးရဦးမှာ။ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြား လောဘတကြီးနဲ့ကို အဲဒီစကားလုံးကို ဆွဲထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားလုံးဟာ အသံမျိုးစုံ မြည်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲက လိမ့် ထွက်သွားတယ်။ ဂလောက်ဂလောက် မြည်ပြီး အရှိန်ရှိသလောက်

လှိမ့်ထွက်သွားတယ်။

အဓိပ္ပာယ်သည် ထိုသို့ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲခြမ်းကြည့်ပါဦးမည်။ ဤသို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ သူဘာကို ဆိုလိုသည် မသေချာ။ လေ့လာပါဦးမည်။

စကားလုံးသည် ပြန်ထွက်မလာတော့။ ဘာသံမှလည်း မကြားရတော့။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်သံယောဇဉ် ဖြစ်သည်။ သိပ်ချစ်သည်။ သူတစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့နေပြီလား။ ရင်ခုန်ကောင်းတုန်း အသက်ခာတ်နွေးနွေး ရှိနေသော သူ့ကို အေးစက်နေသော လက်ကြီးနှင့် စမ်းကြည့်ကာ အသက်မရှိတော့ဟု ဆိုကာ သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီလား။ သူ့ကို လိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရသွားအောင် မေးခွန်းလေးလေးကြီးတွေနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား နေရာပေးကာ ဆွေးနွေးနေကြပြီလား. . .။ သူကရိုးလွန်းသည်။ သူဘာကိုမှ သိသူမဟုတ်. . .။ သူ့ကို ပြောင်လျှောင်နေကြပြီလား။ သူ့ကိုအရက်တစ်ခွက်လောက်တိုက်ထားလိုက်မိရင် အကောင်းသား. . . ကျွန်တော် ကလေးတစ်ယောက်လို လျှောက်တွေးနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလေးတစ်ယောက်လို အိပ်ပျော်၍မသွား။

ကျွန်တော်သည် ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်လား၊ ဟင့်အင်း။ လူတစ်ယောက်၏ သက္ကရာဇ်များကို တွက်

ချက်၍ အသက်ကို သတ်မှတ်ကြခြင်းထက် အိပ်မက်ကို မေး၍ အသက်ကို သတ်မှတ်ခြင်းနည်းကို လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးက လက်မခံသေးပါ။

သို့သော်. . . နွေဦးကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်တာပါပဲ။

အလှအပကို မာနထားကာ ပြုံးတတ်လေ့ရှိသော ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ အပြုံးသည် အချိန်ကာလက တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် အခုတော့ ညှိုးရော်ရှုံ့တွ သွားပြီဖြစ်လေသည်။ သူမ အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် သူမ၏ အပြုံးများက အသက်ခြောက်ဆယ်ရောက်ကာ သေဆုံးတော့မည်ဆိုတာကို သူမ မသိ။ သူမက မေးလိုက်သည်။

"ရဲဝင်း. . မျက်ရည်ကို ဘာနဲ့လုပ်ထားတာလဲ"

ကျွန်တော်သတိတကြီးဖြင့် ရင်ကိုနောက်သို့ ဆုတ်လိုက် သည်။ ချက်ချင်းထွက်ပြေးလို့ ရနိုင်စေရန် ကျွန်တော့် ဝိညာဉ်ကို အသင့်ပြင်ထားရ၏။

"မျက်ရည်ကို မပြောဖြစ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ လုပ်တယ်"

ဘယ်တုန်းကမှ သူမကို ထိမှန်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့သော ကျွန်တော့်စကားလုံးများသည် ဒီတစ်ကြိမ်တွင်မတော့ သူမရင်အုံကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားကြပြီး အဖျားတဖျပ်ဖျပ် တုန်ခါနေကြ၏။ ထိမှန်သွားပြီ

ဖြစ်ကြောင်း ဝိညာဉ်ထဲတွင် စီးပိုးသော ခံစားမှုက သတင်းပေး၏။ သူမသည် ချက်ချင်းပင် ဒဏ်ရာရသွားသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို တုန်ခါကြွရွလာသည်။

သူမအားကို သူမအကုန်သုံးတော့မည်။ သူမ၏ ဖွဲ့စည်းပုံတွင် ရုတ်တရက် ကြွက်သားများက အမြှောင်းလိုက် အကွင်းလိုက် ဖြစ်လာ၏။ သူမက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာသည်။ အမေ့အော်သံတစ်သံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် စကားလုံး တစ်လုံးတည်းဖြင့် သေမသွားတတ်ကြပါ။ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ထပ် ပစ်စရာ စကားလုံးလည်း မရှိတော့။ ဒီလိုတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခံစားမှု အထင်အမြင်မှားကြရင်း ကလေးတွေမွေးဖို့ရာ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိမရှိပါ။

ဒါကြောင့်လည်း နွေဦးက ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်အုပ်ခဲ့တာပေါ့။

ရဲဝင်း. . . ရဲဝင်း. . .

ရဲဝင်. . . ရဲဝင်း. . . ရဲဝင်း. . .

ရဲဝင်း. . . ရဲဝင်း. . .

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ခေါ်ပါသည်။ ဒီနေရာကို သူပါပါလာဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော် ဒီကောင်က (၃၃) လမ်းထဲ နယ်မှ

ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ထိုင်နေခဲ့ကာ အရသာခံနေ၏။ ကျွန်တော့်ခေါ်သံကို သူမကြား။

ချီးမွမ်းသံသည် နားကို ကန်းစေပြီး နှလုံးသားကို အထင်အမြင်မှားစေသည်။

သူတို့ စကားပြောနေကြသည်။ စကားလုံးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရည်ရွယ်ချက်သို့ မရောက်ဘဲ ပျက်စီးသွားကြသည့်အခါ နှမြောဖို့ ကောင်းမှန်း ဒီကောင် သိဖို့ ကောင်းသည်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် ရဲဝင်းကို ခေါ်မနေတော့။

ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့သည့် သူက အသက်ဓာတ် အပြည့်ရှိသည်။ သူက အကောင်းဆုံး စကားလုံးများကို စာနယ်ဇင်းသမားမပီမသစွာ ဆိုလေသည်။

"မောင်ရင့်မှာ ထွေလာကေလာ ကိစ္စတွေ ရှိသေးလား"

ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သူ့မှာ သောက်စရာ အများကြီးရှိပြီး သူ့အတွက်တော့ ကျွန်တော်ထံ မှာ သောက်စရာ သိပ်မရှိပါ။ သူက ရှိသမျှကလေးကို အားနာစွာဖြင့် မိုတ်ကြိတ်၍ သောက်ရှာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်. . . တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်။

မိတ်ဆွေက ပထမခွက်ကို ငှဲ့ပေးသည်။ ရေခဲသည် ဟိုအောက်

အထိ ခုန်ဆင်းသွားပြီးမှ ထိတ်လန့်တကြား အတင်းကြောက်ရွံ့စွာ ရုန်းကန်ခုန်တက်လာ၏။ သို့သော် သူ မလွတ်မြောက်ရှာတော့ သေဆုံးသွားသော ရေခဲသည် ခွက်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ အေးစက် အေးစက်လာ၏။ ရဲဝင်း။ သူ့ကို ကျွန်တော် သတိရသည်။ ခုချိန်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင် မပြန်တတ် ဖြစ်နေရော့မယ်။ နိုင်းသောင်ဇင် ကင်မရာတစ်လုံးရဲ့ ရှေ့မှာ. . . နာမည်ကြီးမင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ. . . အိုက်တင်သိပ်ကောင်းတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိမှုထဲမှာ. . . Fore Ground နဲ့ Profile ရဲ့ မကွဲပြားမှုတစ်ခုထဲမှာ မျက်နှာပေါ်က ကြွက်သားကို လှုပ်မပြတတ်တဲ့ မင်းသားနဲ့ စကားများပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရန်ရှာမှုထဲမှာ အို. . နောက်ဆုံးတော့ ဒီကောင်ဟာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဖတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ လုပ်နေမှာပါလေ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ဝက်နားရွက်ကို တူနဲ့ညှပ်လိုက်၏။

“မောင်ရင် သေခြင်းတရားဟာ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာရင် အသက်မှာ ငယ်တာကြီးတာ မရှိတော့ဘူး။ သေခြင်းတရားနဲ့ အနီးအဝေးပဲ ရှိတယ်”

ဟုတ်တယ်။ ရဲဝင်း။ ဒီကောင်က ငယ်သေးတယ်။ အခုမှ အသက် (၂၃) နှစ်။ သို့သော် ဒီကောင်က သေသွားပြီ။ သေတယ်

ဆိုတာ ဒီဘဝမှာ နောက်စိတ်မဖြစ်တော့တာတဲ့။ ဒီကောင်သေခဲ့ပြီး ပြီ။

တီဗွီဖန်သားပြင်ထက်မှ အမေရိကန်သမ္မတ ကလင်တန်က စကားပြောနေသည်။ ရဲဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်မှာ နောက်စိတ်ဘာမှ ဆက်မဖြစ်။ သူ့ရှေ့မှာ Time မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရှိသည်။ ရဲဝင်းကောက်လှန်သည်။ သူ့စိတ်မှာ ဘာမှဆက်မဖြစ်၊ သူမသိ။ သူဘာကိုမှ မသိ။ သူ့ရှေ့က Computer ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ စာတွေ၊ အရုပ်တွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ Data တွေ တဖျပ်ဖျပ်ပေါ်လာနေသည်။ ဒီကောင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာစိတ်မှ မဖြစ်,သူဘာမှ မသိ။ Computer က သူ့ကို ဆဲနေတာလား သူမသိ။ သူဘာကိုမှ မသိ။ သူသေပြီ။ သူဘာမှ မလုပ်တတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြုံးပြ၍မရ။ သူရှိနေမှန်းကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မသိ။

ခန္ဓာကိုယ် ရှင်သန်ပြီး ဝိညာဉ်မရှိတော့သော သေဆုံးခြင်း။ ဝိညာဉ်ရှိနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်သေနေသော သေဆုံးခြင်း။ ခန္ဓာကိုယ်ရော ဝိညာဉ်ပါ သေဆုံးခြင်း။ ရဲဝင်း။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှင်သန်နေသော်လည်း ဝိညာဉ်က သေခဲ့ပြီ။ ရဲဝင်း။ သူသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ သူရဲကောင်း မဟုတ်ခဲ့။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် . .

နွေဦးက ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်စဉ်က. .

ကျွန်တော်ရေးသားထားသော ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို ပြန်ဖွင့်ဖတ်နေစဉ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဝါရည်သင့်နေသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကြွေကျလာခဲ့၏။ လူတွေ မမြင်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် နွေညတစ်ညလုံး သူ့အသက်ကို သူ ကာကွယ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သူကြွေကျတာကိုလူတစ်ယောက် သိသွားပြီ။ ထိုသစ်ရွက်ကလေးနှင့် ကျွန်တော်လောဘချင်း ကိုက်ညီသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ သစ်ရွက်ကြွေတွေကို ထိုစိတ်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော် ငေးနေခဲ့သော နွေနံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မအိပ်ခဲ့သော ညတစ်ည၏မနက်ခင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားသည် လူတိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိခဲ့သလို ဆုံးရှုံးမှုကြီး တစ်ခုနှင့် တွေ့ရတော့မည့်အခါ မြင့်မြတ်လျက်ရှိသည်။ အရာရာကို အရှုံးပေးလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်တော်သည် သတ္တိရှိလျက်ရှိ၏။ မသိတာ။ သို့သော် ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်သက်အောင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ အရာရာက ဝိုးတဝါး။ ထိုနေ့သည် ဘဝတစ်ခုလုံးတွင် ထိန်ညီးနေ၏။ အမှတ်တရ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုပ်ရန် ထိုနေ့ကို အစီအစဉ်မရှိ။

“သိတာက သူလာနေလည်း ဘာထူးတော့မှာလဲတဲ့. . ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့တာတဲ့”

သူငယ်ချင်းက ဝေးသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ မုန်းသည်ဆိုတာ ခံစားချက်တစ်ခု။ ခံစားချက်များတွင် အကြောင်းပြစရာ မလို။ လူမှုရေး. . . ယဉ်ကျေးမှု. . သိက္ခာ. . ကိုယ်ကျင့်တရားမလို. . ။

နွေညများထဲတွင် သစ်ရွက်ကြွေသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နွေနံနက်ခင်းများသည် အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လေ့ရှိသည်။

၁၉၉၇၊ သရဖူ

(၁)

တမင်ပျင်းရိနွေးကွေးအောင် လုပ်နေခြင်းမဟုတ်ပါဘဲ မေလှ့မိုး၏ စိတ်သည် သူပြုမူနေသော အပြုအမူတစ်ခုစီအပေါ်တွင် လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍ တက်တက်ကြွကြွ မရှိမှုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နုထွေးပြည့်ဖောင်းသော နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ဆိုးထားပြီးသော ပန်းနုရောင် စိုထနေသည့် နှုတ်ခမ်းနီကို ငေးနေရာမှ မှန်အရိပ်ထဲရှိ သူမမျက်ဝန်းတွေကို သူမငေးလိုက်ကာ အံ့သြသလို တမင်မျက်လုံးပြူးပြလိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ခမ်းများ အချင်းချင်း ဖိချလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းနီကို ညီအောင်ညှိသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို မှန်တင်ခုံပေါ် ဒေါက်ခနဲ မြည်

အောင်ချလိုက်သည်။ အာရုံထဲတွင် ပေါ်လာသောသီချင်းတစ်စကို နှုတ် ဘာရယ်မဟုတ် ညည်းလိုက်သည်။

သို့သော် ညည်းလိုက်သော သီချင်းက ထူးအိမ်သင်၏ “သူငယ်ချင်းအတွက်” ဆိုသောသီချင်းဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ သိရှိလိုက်ရပြီး သံစဉ်ချည်း ညည်းနေသော သီချင်း၏အလိုက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်ကာသွား၏။ ရှေ့ကမှန်ထဲတွင် သူမကိုယ်သူမ ပြန်ကြည့်မိကာ ‘မေလွဲ့မိုး နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ’ဟုမေးကာ ရှက်ပြုံးကို ပြုံးသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ရှိသလားဟု သူ့ကိုယ်သူစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ရှက်စိတ်ရော လျှံတက်လာမလားဟု သူ့ဘာသာငြိမ်၍ ခံစားသည်။ သို့သော် တစ်ခုမှ မဟုတ်။ တကယ်တော့ ဒီအချိန်ရောက်လာမှတော့ ဘာမှရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ဆိုတာကို သူ့ဘာသာ သိပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေစရာမလို၊ ရှက်ရွံ့နေစရာမလို၊ မတင်မကျဝေခွဲနေစရာမလို၊ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ခိုင်ခိုင်မာမာရှိပြီးသား၊ ရွေးချယ်မှုသည် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ရှိပြီးသား၊ သူ့သူငယ်ချင်းများအားလုံးနှင့် ကိုအောင်ကလည်း သိပြီးသား။ သူမက တရားဝင်ဝန်ခံမှု ပေးစရာတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့သည်။

ကိုအောင့်၏ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုမွေးနေ့ပွဲ၏ ပျော်ရွှင်မှုအားလုံးမှာ မေလွဲ့မိုးအပေါ်တွင်သာ မူတည်သော

မွေးနေ့ပွဲဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ပြောခဲ့သလို သူ့အချစ်တွေကို မွေးဖွား ပေးနိုင်သည့် မွေးနေ့ပွဲမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဆုံကြမည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ ရယ်ရယ်မောမော စားကြ သောက်ကြမည်။ ပျော်ပွဲစားထွက်တုန်းကလို သီချင်းတွေဘာတွေ ဆိုကြမည်။ မွေးနေ့ကိတ်ကိုလည်း ဓားနှင့်လှီးကြမည်။ မေလှဲ့မိုးထံမှ စကားတစ်ခွန်းကို ရရှိပြီးလျှင် မွေးနေ့ပွဲသည် ခန့်မှန်းမထားနိုင်သော နောက်ထပ်ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မေလှဲ့မိုး၏ အဖြေဆိုတာကလည်း ဘာမှမဟုတ်၊ သူငယ်ချင်း အဖြစ် သုံးနှစ်နေလာခဲ့သော ကိုအောင့်ကို ချစ်သည်ဆိုသော အဖြေ သာဖြစ်သည်။ ထိုအဖြေကို မေလှဲ့မိုးက ပဟေဠိ တစ်ပုဒ်လို ဝှက်ထား ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ၊ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုသည့် အထိတ်ထိတ်၊ အလန့်လန့် ဖြစ်လောက်စရာ လှည့်ကွက်များလည်းမရှိ၊ ကိုယ်က မချစ်နိုင်သည့် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ဆယ်လ ခန့် စောင့်ခိုင်းမှာလဲ။ အဲဒီအချိန်တွေမှာရော ရယ်ရယ်မောမော၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့မှာလဲ၊ သူမ ကြုံလာရသော အခက်အခဲ ပြဿနာ အားငယ်စရာတွေကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မှာလဲ၊ သူငယ်ချင်းများ မအားသည့်အခါ နှစ်ယောက်တည်း သွားမှာ လာမှာလဲ၊ ရှိုက်ကြီး

တငင် ငိုချလိုက်ပြီး သူကဆုပ်ကိုင်အားပေးလာသော လက်များကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ အားအင်ပြည့်လာသော အပြုအမူ ခံစားချက်ကို လုပ်မှာလဲ။

ထိုအပြုအမူများက ပေးသောစိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ပင် တစ်ခါတုန်းက ကိုအောင် သူ့ကို ရုတ်တရက်ထွေးပွေ့ကာ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်။

"မိုး လုပ်မနေနဲ့တော့ကွာ၊ မွေးနေ့မှ ဆိုတာကိုထားလိုက်တော့၊ မင်းကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ အားလုံးသိနေတာပဲ၊ အခုကိုယ်တို့နေနေတာလည်း သမီးရည်းစား အတိုင်းပဲနော်။ တို့ချစ်သူဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား"

အဲဒီတုန်းက မေလွဲမိုး ရုတ်တရက်တော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေခဲ့ပြီးမှ ဘာမှန်းမသိသည့် တွန်းအားတစ်ခုဖြင့် ကိုအောင့်၏ ထွေးပွေ့မှုများထဲမှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုအောင် မေလွဲမိုးကို အံ့သြနားမလည်စွာ ငေးနေခဲ့သည်။

"ဟင့်အင်းကွာ မွေးနေ့မှပဲ၊ အဲဒီနေ့ကျမှပဲ. . အခုမဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီနေ့မှ"

ကိုအောင်က သူမကို နားမလည်နိုင်စွာ အံ့သြစိတ်ဓာတ်ကျစွာ၊ မချင့်မရဲဖြစ်စွာနှင့်ငေးနေခဲ့တာ မြင်ရတော့လည်း သူမစိတ်မကောင်း

ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာမှမပြောခဲ့၊ ကိုအောင်ကတော့ လွတ်ထွက်သွားသော သူ၏ ဇောတစ်ကြိမ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သည့်အပေါ် ဝမ်းနည်းကာ တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ဒီတော့လည်း သူမက ရပါတယ် ဟု ဆိုကာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ငေးငိုင်ကျသွားသော ကိုအောင့်ကို ပြန်လည်ပျော်ရွှင်လာအောင် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စ,ရသေး၏။ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ချော့ရသေး၏။ ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းများက ရယ်ကြသည်။

"အေးလေ နင်ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူသိပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်စောင့်ချင်မှာလဲ၊ ယောကျ်ားလေးဆိုတာ ဒါမျိုးကျမြန်လေကြိုက်လေပဲ၊ ဒုက္ခပေးထားလိုက်၊ ကောင်းတယ်"

သူငယ်ချင်းတွေပြောသလို ကိုယ့်ဘက်က အခွင့်အရေးရတုန်းဒုက္ခပေးထားခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်၊ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ကိုယ့်အပေါ် ပိုပြီးချစ်လာအောင် စီစဉ်နေခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ပေးထားသော ကတိစကားကိုပင် အဖြေပေးမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေခဲ့သည်။

ကိုအောင်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်စကတည်းက သူ့ကိုနှင်းဆီပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်လို စောင့်ရှောက်သည်။ ကလေးဆိုးလေး တစ်ယောက်လို အလိုလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ဦးလို သစ္စာရှိသည်။ မကြာမီ ချစ်ခွင့်ရလာတော့မည့် ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အရာရာ

ကို ဦးစားပေးသည်။ ထိုတစ်ကြိမ်တည်းသာ စိတ်လွတ်ပြီး သူမကို ချစ်သူဖြစ်ဖို့ တောင်းဆိုဖူးသည်က လွဲ၍ ဘာမှ သူမသဘောကို မဆန့်ကျင်ခဲ့။ မေလဲ့မိုးစိတ်ကလည်း ကိုအောင်ပြောသလိုပင် ချစ်သူဟူသော အားကိုးယုံကြည်စိတ်၊ ချစ်ခင်ကြင်နာစိတ်၊ မကြာခဏ ဝင်နေခဲ့တာ မှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့သူငယ်ချင်းများ အားလုံး ဆုံကြမည့် ကိုအောင့်မွေးနေ့ပွဲသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသော ဆုံမှတ်တစ်ခုတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တရားဝင် ဆုံတွေ့ပျော်ရွှင်ပေါင်းစည်းသွားကြမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီကို နည်းနည်းသာကျော်သေးသည်။ အချိန်မရောက်သေး၍ သူမအောင့်အည်းပြီး စောင့်နေစရာ မလိုပါ။ ကိုအောင့်အိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း စောစော ရောက်သွားသဖြင့် ရှက်နေစရာ၊ သိက္ခာကျစရာလည်း ဘာမှမရှိပါ။ တကယ်တော့ အဖြေသည် အားလုံးသိပြီးသားအတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ နောက်ဆုံးနေ့ရက်၏ နောက်ဆုံးနာရီအထိလည်း ကိုအောင့်ကို စိတ်ပင်ပန်းအောင် နှိပ်စက်စရာမလိုပါ။ အလှပြင်ပြီးလျှင် သွားမည်ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပင် သူမအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူငယ်ချင်းနှင့်မှလည်း အတူသွားရန်ချိန်းမထားသည့်အတွက် သူမတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည်။

❖ ❖ ❖

(၂)

ကိုအောင့်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ရင်တစ်ချက် ငြိမ့်ခနဲ ခုန်ကာရပ်သွားသည်။ ခြေးလည်း နည်းနည်း ပြန်ချင်လာ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဘာမှမရှိဆိုသည့်တိုင် သာမန်မိန်းကလေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရင်တော့ခုန်၍လာသည်။ နေရာစိမ်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ၊ သူကိုအောင်အိမ်ကို တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်ဖူးပါသည်။ အသံပေးလိုက်ရမလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ခပ်တည်တည်ဝင်လိုက်ရမလား၊ ကိုအောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေမလား၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရောက်နေပြီလား၊ အမြဲတမ်းစောစော သွားရမှ ကျေနပ်သော မာလာနှင့် သန်းစိုးတို့အတွဲတော့ ရောက်နေရောပေ့ါ။ တင်သိန်းဦးလည်း ရှိနေမှာပါ။

သူက ကိုအောင်နဲ့ အမြဲတွဲနေကျ၊ ရပ်ကွက်ချင်းနီးတဲ့ ကောင်ပဲဟု အားပေးကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ခြံကလေးထဲ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ခဲ့သည်။

ကိုအောင်ကလည်း အမှန်ဆို အိမ်ရှေ့မှာ ကြိုနေသင့်တာဟု တွေးလိုက်ရင်း ငါတို့စားဖို့နန်းကြီးသုပ်တွေ ဘာတွေများတစ်ယောက်တည်း စီစဉ်နေရလို့နေမှာဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်ပြီး အိမ်လှေကားကို တက်ကာ ဝင်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းအတွင်းမှာ ဘယ်သူမှမရှိ၊ သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သလို ဧည့်ခန်းတွင် ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ မရှိ၊ စားစရာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေလည်း ဘာမှမရှိ၊ အနည်းအကျဉ်း ပြင်ဆင်ထားဟန်ရှိသော ဧည့်ခန်းတွင် ဘယ်သူမှ ဘာမှရှိမနေဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

မေလဲ့မိုး ထင်မှတ်မထားခဲ့သော ကြိုဆိုမှုမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အနည်းအငယ်တော့ စိုးရိမ်ကာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကိုအောင့်မွေးနေ့၊ ကိုအောင် အကြိမ်ကြိမ် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့နေ့၊ မနေ့ကပဲ ငါ့ကို ကိုအောင် အသေအချာမှာခဲ့တဲ့နေ့၊ သူငယ်ချင်းတွေက လာခေါ်ရမလားလို့ မေးခဲ့သေးတာပဲ အတွေးဖြင့် ကြောင်တက်စွာ အံ့သြစွာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည့်အခါ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်လာသော

ဆူညံသံနှင့် သူမကိုနောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်ခြင်းတို့ကို ခံရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ အားခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

မေလွဲမိုးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းများက အားရပါးရ အော်ရယ်ကြသည်။ တင်သိန်းဦးက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဂစ်တာကို တဒေါင်ဒေါင် လုပ်ကာ Happy Birthdat Love You ဟု သီချင်းဆိုသည်။ နှင်းသီရိက ခါးကလေးကိုကိုင်ကာ အားရပါးရ ရယ်သည်။ သန်းစိုးက ကရော်ကရော်လုပ်ကာ တဟားဟားရယ်နေသည်။ မာလာက မေလွဲမိုးကို ဖက်ထားကာ မလွှတ်ဘဲ ထိုင်ခုံဆီခေါ်လာ၏။ ကိုအောင်က သူမမျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး မာလာ့လက်များကိုဆွဲဖြုတ်ကာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မေးသည်။

"မိုး. . မိုး အရမ်းလန့်သွားသလား၊ မိုး ကိုအောင့်ကို စိတ်ဆိုးသလား"

"ဟော့. . ဟော့ အသားကိုမထိနဲ့နော်၊ တို့သူငယ်ချင်းက ဘာမှ အဖြေပေးရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ဟော့ မာလာဖက်တာကို ဘာလို့ လိုက်ဖြုတ်နေတာလဲ"

"ဟော့ကောင် အခုမှ ဘာကြောက်လား၊ လန့်လား မေးနေရတာလဲ၊ အဲဒီလိုကြိုမယ်လို့ မင်းပဲ စီစဉ်ပြီးတော့"

"ဟာ သန်းစိုးမလုပ်နဲ့ကွာ မဟုတ်တာ၊ အလကား မိုး သူတို့က

မိုးနောက်ကျနေလို့ မိုးကို နောက်မယ်ဆိုပြီး စီစဉ်တာ၊ ကိုအောင်မဟုတ်ဘူး”

မာလာက ဆိုဖာပေါ် ဖက်ထားရင်း ထိုင်ချသည်အထိ သူမရင်တွေ ခုန်နေခဲ့သည်။ လန့်သွားသလားဟု အတင်းမေးနေသော ကိုအောင်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း နှုတ်ခမ်းကို စူထားလိုက်ရ၏။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ၊ နှင်းသီရိခပ်ပေးသော ရေကိုတစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင်သောက်ကာ နံဘေးမှ ကိုအောင့်ဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ ကိုအောင်က ဒုက္ခပါပဲဟု ပြောကာ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူ့လက်ကိုလှမ်းကိုင်တော့ သူပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ကိုအောင်ကလည်း ရှက်ရှက်နှင့်လိုက်ရယ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ငါပြောသားပဲ မစကြပါနဲ့လို့၊ ဒီနေ့ကိုရောက်ဖို့ ငါ့မှာ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတာ မလုပ်ကြပါနဲ့ဆိုမရဘူး၊ ကဲ အခုတော့ မိုး စိတ်မဆိုးရဘူးလေကွာနော် မိုး”

“ဆိုးတယ်”

“ဟာ မိုးကလည်းကွာ စ, ကြတာပဲဟာနော်၊ စိတ်ဆိုးရင် ကိုအောင့်နဖူးကို လက်သီးနဲ့ထုလိုက် ဟုတ်လား”

ကိုအောင်က နဖူးကို သူမရှေ့သို့ တိုးကာပေး၏။ ရယ်ချင်စိတ်

ကို အံကြိတ်ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သော်လည်း သူမနှုတ်ခမ်းများ ကျေနပ်ကာ ရယ်လိုက်သည်ကို အားလုံးက မြင်လိုက်ကြသည်။ တင်သိန်းဦးက ဂီတာကိုတီးကာ သူငယ်ချင်းလေး ချစ်တယ်. . ဘယ်လိုပြောရမလဲ. . ကိုယ်ဒီလိုသိပ်သိပ် ချစ်နေတယ်. . ဟုအော်သည်။ မာလာနှင့် နှင်းသီရိတို့ကလည်း လိုက်ဆိုကြသည်။ အားလုံးကလက်ခုပ်တီးကာ သီချင်းကိုလိုက်ဆိုကြသည်။ ကိုအောင်က ပြုံးကာ သူမကို ငေးကြည့်နေ၏။ ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားပြီး သူမထရပ်ရင်း သီချင်းသံကိုကျော်အောင် အော်ပြောရသည်။

“ဘာမှ ဆိုစရာမလိုဘူး၊ ငါက ဘာမှအဖြေမပေးရသေးဘူး”

နှင်းသီရိက မေလွဲမိုးကို ခါးမှဖက်ကာ ကိုအောင့်နံဘေးတွင်ထိုင် ရန်ဆွဲသည်။ မေလွဲမိုးက လွတ်အောင်ရုန်းကာ တစ်ဖက်သို့ ရှောင်ထွက်ရင်း တင်သိန်းဦးဂစ်တာတီးနေသည့်ဘက်သို့ သွားရပ်ကာ တင်သိန်းဦးကျောကို လေးငါးချက်ထုလိုက်သည်။ ဂစ်တာသံ ရပ်သွား၏။ တင်သိန်းဦးက ထအော်သည်။ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ ပျော်စရာသိပ်ကောင်းသော ဆုံတွေ့မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတော့ နန်းကြီးသုပ်တွေကို သူငယ်ချင်းများက ဧည့်ခန်းထဲ ယူလာကြသည်။ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆူညံစွာ စားကြသည်။ သူမကတော့ ပျော်ရွှင်မှု၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိနေသူအဖြစ် ငြိမ်ငြိမ်

ကလေး ထိုင်နေလိုက်၏။ ကိုအောင်က ကြက်သားဖတ်တွေ ထည့်ပေး၊ မာလာကလုကာ၊ မေလဲ့မိုးက ပန်းကန်ကိုရှောင် ဆူညံကာနေကြသည်။ စားပြီးသွားကြတော့ ကိုအောင်က အအေးတိုက်သည်။ မေလဲ့မိုး အကြိုက် သံပရာရည်ချဉ်ကလေးဖြစ်သည်။ မေလဲ့မိုးသံပရာရည်ကို ခပ်တည်တည်သောက်ရင်း ကိုအောင့်၏ ရင်ခုန်လွယ်သော မျက်ဝန်းများကို ရှောင်ကာဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

"အိမ်မှာ လူကြီးတွေ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား ကိုအောင်"

သူမတို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆူညံခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သတိရကာ အခုမှပင် မေးရသည်။ ကိုအောင်က သူ့ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာလွှဲကာ သံပရာရည်ကို ငုံ့ကာ သောက်သည်။

"မရှိကြဘူး၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုး"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး. . မိုးတို့ အော်ဟစ်နေကြတာကို သတိရလို့မေးတာပါ၊ ကိုအောင့် မေမေရော"

"မေမေ. . ဟိုလေ မေမေက သူ့သမီးအိမ်သွားတယ်။ ကိုအောင်ကြို့ပြောထားလို့၊ ကိုအောင်က ဆူမယ် အော်မယ်ဆိုတာကို သိပြီးသား၊ အဲဒါကြောင့် အားလုံးလွတ်လပ်ရအောင်၊ လူကြီးတွေ ရှိနေတော့ ဒီလို ဘယ်ပျော်လို့၊ အော်လို့ရမလဲ"

ဟုတ်သားပဲဟု တွေးရင်း ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်တော့

မတ်တတ်ဗီရိုကြီးပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ယောက်တွဲလျက် အဖြူအမည်းနှင့် ရိုက်ထားသောပုံမှာ ကိုအောင့်မေမေနှင့် ဖေဖေပုံပဲ ဖြစ်ရမည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်တည်းရပ်လျက် ရိုက်ထားသော မိန်းကလေးပုံ၊ ကိုအောင့်မေမေပေါ့၊ ပဒုမ္မာအင်္ကျီလက်စက ဘဲလ်ပုံစံနှင့် အပွင့်ကြီးကြီး ပန်းပွင့်များနှင့် ထဘီကို အထက်ဆင်အပြားလိုက်ပေါ်အောင် ဝတ်ကာ ကိုယ်ကို စောင်း၍ လှည့်နေဟန်ဖြင့် ပြုံးနေသော အသက်အစိတ်ခန့် မိန်းမတစ်ဦးပုံ။ ဒါကိုအောင့်မေမေငယ်ငယ်က ပုံဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုအောင့်မှာ ဖေဖေမရှိတော့ဘဲ မေမေတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့သည်။ မောင်နှမထဲမှာ ကိုအောင်က အငယ်ဆုံး၊ အကြီးတွေအားလုံး အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီ။ မေလှဲ့မိုးမှာကတော့ အမေရော အဖေပါမရှိတော့။ မေလှဲ့မိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အမေဆုံးသည်။ သူမရှစ်တန်းအရွယ်မှာ ဖေဖေကားမှောက်ပြီး ဆုံးသည်။ ဖေဖေသည် ကုန်တင်ကားမောင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုအောင့်မေမေသည် သူမမေမေဖြစ်လာတော့မည်။ ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင့်မေမေဟာ သူမကို ကြည်ဖြူစွာလက်ခံမှာလား၊ သူမကတော့ မိခင်ငတ်နေသူအဖြစ် ကိုအောင့်မေမေကို အမေတစ်ယောက်လိုပင် ချစ်ခင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်၏။ မေလှဲ့မိုး ကိုအောင့်မေမေကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ဒီနေ့ကိုအောင့်

အစီအစဉ်ကြောင့် မတွေ့ရသော်လည်း နောက်နေ့များမှာတော့ ရှောင်၍ ရတော့မည်မထင်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ သူမကိုပြုံးပြနေသော ကိုအောင့်မေမေကို ကြည့်ကာ ကိုအောင်က အမေနဲ့ တူတာပဲဟု တွေးနေမိသည်။ အမေနှင့်တူသောသားကို ကိုအောင့်မေမေက ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မှာလဲ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကိုအောင့်မေမေ၏ အပြုံးသည် သူချစ်သောသား၏ အချစ်ကို လုယူသွားတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထေ့ကာလှောင်ပြုံးပြုံး၍ သတိပေးနေသည့် အပြုံးလား၊ ဒါမှမဟုတ် နွေးထွေးလှိုက်လှဲပျူငှာစွာဖြင့် ကြိုဆိုသည့် အပြုံးလား။

“ကိုအောင်က ကိုအောင့်မေမေကို ဘယ်လိုပြောထားလိုက်လို့လဲ၊ မွေးနေ့ပွဲလို့ မပြောဘူးလား”

ဓာတ်ပုံများကို ငေးနေရာမှ ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော မေလှဲ့မိုးစကားကို ကိုအောင်က အတွေးမဆက်မိ၍ ထင်သည်။ ချက်ချင်းမဖြေ၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်သည်။ ထိုနောက်လက်ထဲမှ အအေးခွက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ရင်း နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကာကြည့်သည်။ ကိုအောင့်ကို ပြုံးပြရင်း ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ “ဓာတ်ပုံတွေ့လို့မေးတာ” ဟုထပ်ပြောလိုက်ရသည်။

“ပြောပြတာပေါ့မိုးရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြမှာလို့၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲ မိုး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သားရဲ့ မွေးနေ့ကို အမေက မနေ့ဘဲ ထားသွားလို့မေးတာ၊ ကိုအောင့်အမေကို ညာများ ပြောလိုက်လားလို့ မေးကြည့်တာ”

ကိုအောင်သည် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုနောက်က ကိုအောင်က ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ကနဲထကာ အပြုံးဖြင့် သူမထံလျှောက်လာပြီး သူမနံဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ မိုး အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြေပေး”

ကိုအောင်က ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့လက်များကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် အသီးသီးစကားပြောနေကြသော သူငယ်ချင်းအတွဲများက ဟေးခနဲ အော်လိုက်ကြသည်။ ရင်ခုန်သံနှင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းသည် သူမမျက်နှာပေါ် ဆန်တက်လာသည်။ သူမရှက်ရှက်နှင့် ကိုအောင့်လက်ထဲမှ သူမလက်ကို ရုန်းသည်မရ။ ကိုအောင်က သူမလက်များကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ကဲ မေလဲ့မိုး၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပြီးရင် သီချင်းဆိုကြမယ်၊ ကဲ. . . လက်ဆောင်အဖြေပေးလိုက်တော့ အားလုံးငြိမ်”

"အင်းပေးမယ်၊ပေးမယ် အားလုံးပဲ၊ ခဏလေး ကိုအောင်လက်ကို ခဏလွှတ်ဆို"

တွန့်လိမ်ကာ လက်ကို ရုန်းရင်းပြောတော့မှ ကိုအောင်က မေလဲ့မိုးလက်များကို လွှတ်လိုက်သည်။ သူမလက်ချောင်းများ အချင်းချင်း ဆုပ်နယ်ကာ ခဏငြိမ်လိုက်သည်။ ရင်က တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေ၏။ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး ဆိုသည့်တိုင် စိတ်က လှုပ်ရှားလွန်းသည်။ အားလုံးသိပြီးသား ဆိုသည့်တိုင် ရှက်စိတ်နှင့် ရင်ခုန်သံကလည်း ထွေးနေသဖြင့် စကားလုံးက လည်ချောင်းထဲနစ်ကာ နေ၏။ ကိုအောင်ရော သူငယ်ချင်းများကပါ ငြိမ်ပြီး သူမကို ကြည့်နေကြသဖြင့် ပိုဆိုးသည်။

မေလဲ့မိုးက ကြံစည်မထားဘဲ သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ထိုင်နေသော ခုံမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ လွတ်အောင်ပြေးလိုက်သည်။ ကိုအောင်က အံ့ဩစွာ သူမကို ငေးသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း လှမ်းကြည့်ကြ၏။

"ခဏလေး. . ပြန်လာမှ ပေးမယ်၊ ခဏလေး ကိုအောင်လိုက်မလာရဘူးနော်. . လက်ထရိန်သွားမလို့. . ခဏလေး"

အမှန်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ရင်ခုန်ပြီး ကြံ့ရာလုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မချင့်မရဲဖြင့် လှမ်းငေးသော ကိုအောင်ကို တွေ့တော့ သနားသွားသည်။ မဆုံတငင် ခံစားရစေချင်သော ဆန္ဒ သူမထံမှာ

လုံးလုံးမရှိ။ နောက်ဘက်ခန်းများသည် ပြတင်းတံခါးများပိတ်ထားသည့်အတွက် အနည်းငယ် မှောင်နေသည်။ လက်ထရိန် ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြီး ထဘီကို သေသေချာချာ ဝတ်ရသည်။ ကိုအောင်လိုက်ဝင်လာမလားဟု မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ရသေး၏။ အားလုံးသပ်ရပ်သွားတော့မှ အိမ်ရှေ့ထွက်ဖို့ ပြင်ရင်း သူမတစ်ခု တွေးမိသည်။ သူမ ဒီမှာ နေတာကြာလျှင် ကိုအောင်ဘယ်နည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ကိုလာရမည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း လက်ထရိန်ရှေ့မှာ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေထည့်ကာ ပိတ်ထားဟန်တူသော အခန်းကလေးထောင့်ချိုးတွင် ကိုယ်ကိုကွယ်ကာ ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကိုအောင်လိုက်ဝင်လာလျှင် သူမက အကွယ်မှ ထွက်ကာ ကိုအောင့်ကို ခြောက်လိုက်မည်။ မနက်တုန်းက မေလဲ့မိုး ခံလိုက်ရသလိုပေါ့၊ ကိုအောင်ကတော့ ယောကျ်ားလေးဆိုတော့ သူမလောက် လန့်ချင်မှ လန့်မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ နည်းနည်းထိတ်သွားလျှင် ကျေနပ်သည်။ သူမလက်သီးကလေးများ ဆုပ်ကာ ပခုံးကို ကျုံ့ထားရင်း အသံမထွက်ဘဲ ရယ်ကာ ချောင်းကြည့်ပြန်သည်။ ကိုအောင် မလာသေး။

ကိုအောင်က နည်းနည်းလန့်သွားပြီး သူမကို အံ့သြစွာကြည့်ကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မည်၊ နမ်းလိုက်မည်ဆိုလျှင်ကော မေလဲ့မိုး

ရင်ခုန်သွား၏။ ထိုနောက်ဖေးသည် အိမ်ရှေ့နှင့် တော်တော်ဝေးကာ အနည်းအကျဉ်း မှောင်ကာနေသည်။ မစ,တော့ဘဲ ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ သို့သော် ထွက်မသွားမိ၊ အိမ်ရှေ့မှ တင်သိန်းဦး၏ ဂစ်တာကြိုးကို ညှိသံ တဒေါင်ဒေါင်ကိုကြားရသဖြင့် နည်းနည်းအားရှိသွားသည်။ ကိုအောင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ။

ထိုစဉ် မေလှဲ့မိုးကပ်၍ ရပ်နေသော အခန်း၏ သံဆန်ခါကွက်များ အတွင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ရိပ်တစ်ခုတွေ့သွားသည်ဟု သူမထင်သည်။ အံ့ဩကာ လှျောက်ကြည့်သည်။ ဘာကိုမှမတွေ့။ ပို၍ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ထိုနောက်သူကပ်နေသော သုံးထပ်သား နံရံကို ပွတ်ထိသံတစ်ခု၊ အခန်းတွင်းမှ ရွှေ့လျားသံနည်းနည်းကို သူကြားလိုက်ရသည်။ ပစ္စည်းဟောင်းတွေထားတဲ့ အခန်းဆိုတော့ ကြွက်များတိုးသလား။

အနည်းငယ် မှောင်နေသော နေရာတွင် ခပ်ကြာကြာနေလိုက်သဖြင့် ဝင်လာခါစထက် ပိုမြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုသဲကွဲလာသော အမြင်ဖြင့် လှျောက်ငေးတော့ အိမ်တစ်အိမ်၏သုံးစွဲပြီးသား ပစ္စည်းများ၊ ကျိုးပဲ့နေသည့် ကုလားထိုင်နှင့် ဘာတွေမှန်းမသိသော အထုပ်များကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့စက္ကူ စုတ်၊ ရေသန့်ဘူးအခွံ၊ တောင်းနှင့်ထည့်ထားသော ဆေးပုလင်းခွံများ၊ ကိုအောင်ကို ခြောက်လှန့်

မည်ဟုဆိုကာ ကပ်ရပ်မိသော အခန်းက အပေါ်ပိုင်းတွင် သံဆန်ခါကွက်များ ကာထားပြီး သုံးထပ်သားနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ မေလှဲ့မိုးကပ်လျက် ရပ်မိသော နေရာဘေးတွင် ချက်ထိုးမထားသော သစ်သားတံခါးတစ်ခုရှိသည်။ အခန်းထဲကပဲ အသံကြားရတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေလှဲ့မိုး နောက်ကျောက ပစ္စည်းဟောင်းတွေပုံထားတဲ့ နေရာကကြွက်တိုးလို့ ကြားရတာလား၊ ဝေခွဲမရနိုင်စွာဖြင့် နားစွင့်ကာလျှောက်ကြည့်နေချိန်တွင် သူမရပ်နေသည့် ဦးခေါင်းနံဘေး သံဆန်ခါများနောက်မှ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားသောအရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားကာ ဘယ်သူလဲဟု တိုးတိတ်တုန်ယင်စွာ မေးလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု၏ လှုပ်ရှားသံကို ဒီတစ်ခါတော့ သူမအသေအချာကို ကြားလိုက်ပါသည်။ သူမကြောက်လန့်တကြား မေးပြီးသည့်နောက်မှ ပေါ်လာသောအသံသာဖြစ်၏။ အရဲစွန့်ကာ မမြင်ရသော အခန်းကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"အခန်းထဲက ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်"

အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသော မေးသံနှင့် အတူ သံဆန်ခါကွက်များပေါ်တွင် အရိပ်တစ်ခုလှုပ်ရှားသည်ကို ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မေလှဲ့မိုးသည်

တိတ်ဆိတ်မှုထဲသို့ အာရုံကို နှစ်ထားလိုက်၏။

"သမီး. . . သမီးလေးလား"

ထင်မှတ်မထားဘဲ ကြားလိုက်ရသော အသံသည် တိုးတိုးကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း မေလွဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားစေကာ တစ်ကိုယ်လုံးချာချာလည်သွားသည် ဟု ထင်ရသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် နှလုံးသားထံမှ အရသာတစ်ခုသည် မေလွဲမိုးပါးစပ် အတွင်းသို့ တိုးဝင်ကာလာ၏။ အကြားမမှားဘူးဆိုလျှင်အထဲမှ အသံသည် လူတစ်ယောက်အသံသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုသမီးဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သော လူတစ်ယောက်အသံ။

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီး အသက်ရှူမြန်ကာလာသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကိုပင် သေသေချာချာ သိချင်လှေ့ရှိသော လူ့သဘာဝအရ ဘာမှ အစီစဉ်တကျ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သူပုန်းနေသောနေရာ နံဘေးတွင် ရှိနေသော သစ်သားတံခါးကို အားနှင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ချက်ထိုးမထားသော သစ်သားတံခါးသည် တကျွီကျွီအော်ရင်း လေးလံစွာ ပွင့်သွားခဲ့သည်။

အားခနဲ မအော်မိစေရန် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်နိုင်သောကြောင့် မဟုတ်၊ မထင်မှတ်ထားသော အရာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩတုန်

လှုပ်စိတ်လွန်ကာ ဘာသံမှမထွက်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမတွေ့လိုက်ရသော အရာမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လည်းမဟုတ်၊ ကြွက်တစ်ကောင်လည်းမဟုတ်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေက ကွက်တိကွက်ကျား ရိတ်ထားသဖြင့် ဦးခေါင်းအရေခွံကိုမြင်ရသည့် နေရာတွင် မြင်နေရသည်။ အသားအချင်းချင်း စားထားသဖြင့် နှာသီးပျောက်ကာ အရည်ကြည်လဲ့၍ တိုဝင်နေသော နှာခေါင်းမျက်နှာပေါ်တွင် ဇရာ၏ ရှုပ်ထွေးလှစွာသော အရေးအကြောင်း အတွန့်အစင်းများ။ ထို့နောက် သူ့ကိုငေးနေသော မျက်ဝန်းများတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် တောင်းပန် အသနားခံခြင်းတို့ ကြည့်၍နေသည်။ မေလှဲ့မိုး၏ လွင့်ခနဲပျောက်သွားသော ရင်ခုန်သံသည် ဝုန်းခနဲ ပြန်ဝင်လာကာ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် ရင်ထဲတွင် ခုန်ကာနေ၏။ မေလှဲ့မိုးသည် နံဘေးမှ တံခါးပေါင်ကို ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ မေလှဲ့မိုးငေးကြည့်နေသူက အောက်တွင် ချထားသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ကာ, ကာခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကို ကာသော လက်များတွင် ပတ်တီးစည်းထားပြီး တုံးတိတိ ငေါထွက်နေသော လက်ချောင်းကလေးများ။

"ဘယ်သူလဲ၊ အဘွားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာရောက်

နေတာလဲ၊ ကိုအောင်ပြောတာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆို”

“သမီး. . သမီးလေးက ကိုအောင်ပြောတဲ့ သမီးလေးလား ဟင်”

မေလှဲ့မိုး၏ အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ မေလှဲ့မိုးကိုသာ မေးခွန်း မေးရင်း မျက်နှာကို ငုံးတိတိလက်ချောင်းများနှင့် ကွယ်လျက် မေလှဲ့မိုးကိုကြည့်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီး နားမလည်နိုင်ခြင်းက မေလှဲ့မိုး တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းမိုးသွားပြန်၏။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲက ကိုယ်ပျက်နေသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ဘာကြောင့် သူ့ကို သိနေရသနည်း၊ ဘာကြောင့် အခုလို သူ့ကို လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ကွယ်ကာ အထိတ်တလန့် ငေးကြည့်နေရသနည်း။

“ဟုတ်တယ် အဘွား၊ အဘွားက သမီးကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ အဘွားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီအခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတာလဲ”

သူ အံ့သြစွာ မေးလိုက်သော မေးခွန်းများကိုလည်း အဘွားကြီးက မဖြေပါ။ လက်များကို မျက်နှာရှေ့မှာ ဖယ်ကာ သူ့ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဝမ်းသာကျေနပ်စွာဖြင့် ငေးရင်းကြည့်နေသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထံမှ ရနေသော ထိုအကြည့်

သည် အင်မတန် အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါသည်။ သူလည်း အလိုလိုပင် နှစ်လိုအားရစွာ ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးကို မြင်တော့ အဘွား ကြီးက တိုဝင်ပြီး အရည်လဲ့နေသော နှာတံများ ပျောက်သွားအောင် ပင် အားရပါးရ ပြုံးသည်။

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် နေမကောင်းလို့ပါ။ ကဲ. . . သမီးသွားတော့ ကိုအောင် စောင့်နေတော့မယ် သွားတော့၊ တွေ့ခဲ့တာ လုံးဝမပြောနဲ့နော်”

တိုးတိတ်ညင်သာသောအသံဖြင့် သူမကို ရင်းနှီးစွာပြောရင်း ရှေ့အနည်းငယ်တိုးကာ ငုံးတိလက်များဖြင့် မထိဘဲ တံတောင်ဆစ် နှင့် သူမလက်မောင်းကို မရဲတရဲထိရင်း တွန်းထုတ်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သော အပြုံးကို မြင်ရသည့်အခါ သူမနှလုံးသားသည် ဖောက် ခနဲ မြည်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အပြုံး ဒီအပြုံးကို မေလဲ့မိုး ခုနကပင် မြင်ခဲ့ရသည်။ ပဒုမ္မာစအင်္ကျီ လက်စက ဘဲလ်ပုံစံနှင့် အပွင့်ကြီးကြီး ထဘီကို အထက်ဆင်အပြားလိုက် ပေါ်အောင် ဝတ် ပြီး ကိုယ်တစောင်းလှည့်ကာ ပြုံးနေသော အပြုံး။ ဒါကိုအောင့် မေမေ။

“အမေ. . အဘွားက ကိုအောင့်မေမေ မဟုတ်လား၊ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား”

မေးခွန်းဆုံးတော့ မေလှဲ့မိုးကို ညင်သာစွာ တွန်းထုတ်နေသော အဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုသည် ဝုန်းခနဲ ရောက်ကာလာသည်။ မေလှဲ့မိုးနှင့် ကပ်ထားရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွာကာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူမကို အော်သည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သွားတော့ သမီးသွားတော့. . ဟင့် အင်း"

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ငြင်းဆန်ရင်း သူနှင့်ဝေးရာသို့ အတင်းဆုတ်နေသော အဘွားကြီးကို ကြည့်ကာ မေလှဲ့မိုး ရင်ထဲက မေးခွန်းပေါင်း များစွာသည် ရှင်းသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ မေလှဲ့မိုး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်မိုက်မဲပြီး ရက်စက်တဲ့ အဖြစ်တဲ့လဲ။ ဘယ်လောက် ရိုင်းစိုင်းပြီး လူမဆန်တဲ့ အဖြစ်လဲ။ သူမကို ကြောက်ရွံ့စွာ ငြင်းဆန်ပြီး ရှောင်ပုန်းရန်နောက်သို့ ဆုတ်နေသော အဘွားကြီးကို အခန်းထဲဝင်ကာ ပခုံးမှဖက်ရင်း အသာထွေး ပွေ့ထားလိုက်သဖြင့် တွန်းထိုးငြင်းဆန်မှုသည် အံ့ဩသော အကြည့်နှင့် အတူရပ်ကာသွား၏။

"မေမေငြင်းမနေနဲ့တော့ လာ၊ လာ အပြင်ကို ထွက်ကြမယ်"

ဖေး၍ ဖက်ထားသော သူမရင်ခွင်ထဲမှ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ကနဲတုန်၍ သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပြီးတော့ သူမကို မော့ကြည့်

နေသော အသနားခံသည့် မျက်ဝန်းများ။

"လာ. . မေမေ"

"ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း မသွားဘူး၊ ရှေ့ထွက်လို့ မရဘူး၊ သမီးကိုပဲ ကြည့်ချင်တာပါ၊ သမီးသွားတော့ ဟင့်အင်း၊ သမီး သားလေးကို မမုန်းပါနဲ့နော်၊ တွေ့တာ မပြောပါနဲ့"

မေလဲ့မိုး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပခုံးကို ကြင်နာစွာ တင်းတင်း ဖက်ရင်း အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် မေလဲ့မိုးရင်ခွင်ထဲမှ မေမေသည် မေလဲ့မိုးနှင့်အတူ ပါမလာဘဲ လည်ထွက်ကာ ယိုင်လဲသွား၏။ မေလဲ့မိုး အံ့သြကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်တိုင်နှင့်တွဲချည်ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းကို ခြေထောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမရင်ထဲ နင့်ဝင်ကာ သွား၏။ မေမေက ပြိုလဲသွားရာမှ ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ မေလဲ့မိုး ဝုန်းခနဲ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည့်အခါ သူမကို ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်းတို့ဖြင့် ကျိတ်ခေါ်လိုက်သော "သမီး" ဆိုသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသေး၏။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် တွေ့ရသော စတီးဓားတစ်ချောင်းကို ယူကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး တုန်လှုပ်စွာ၊ ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် မေမေ့ခြေထောက်မှ ကြိုးကို ဖြတ်ပစ်နေသည်။ ကြိုးက သူမ ထင်ထားသည်ထက် ခိုင်ခံ့ပြီး အလုံးအထည်ကြီးနေသဖြင့် တော်ရုံဖြတ်၍ မရ။

သူမ မုန်းတီးစွာဖြင့် အားထည့်ကာ ကြိုးကို ကျိတ်၍ လှီးသည်။ နောက်ဆုံးကြိုးပြတ်သွားသောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ငြင်းဆန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

"မိုး. . မိုးရေ. . ကြာလှ"

မေလှဲ့မိုး၏ ဆတ်ခနဲမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းများနှင့် ကိုအောင်၏ အံ့သြထိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းများ တဒင်္ဂဆုံလိုက်ကြသည်။ သူမပွေ့ဖက်ထားသော ကိုအောင့်မေမေက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့ကာ သူမရင်ခွင်ထဲသို့ အားကိုးတကြီး တိုးဝင်ထား၏။

"ဟာ၊ မိုး၊ ခင်ဗျားကြီး ပြောထားရက်သားနဲ့ ဟာကွာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ကိုအောင်"

ကိုအောင်၏ ဗလုံးဗထွေးအော်သံနှင့် မေလှဲ့မိုး၏ စူးရှသော အော်သံတို့ အဖျားခတ်ဆုံတွေ့ကြပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ကိုအောင်သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမရင်ခွင်ထဲသို့ ကြည့်ကာနေ၏။ သူတို့ အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ သူငယ်ချင်းများ၏ ရယ်သံ၊ စကားသံ၊ တင်သိန်းဦး၏ ဂစ်တာသံတို့ ရုတ်တရက်ရပ်သွားကြသည်။

မေလဲ့မိုးသည် စူးရဲသော မာထန်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကိုအောင့်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ရင်ခွင်ထဲမှ ကိုအောင့်မေမေကို ဖေး၍ ဖက်ရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုအောင်သည် ဘာသံမှမကြားရဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အေးစက်တောင့်တင်းစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှ အော်သံများကြောင့် ဘာပါလိမ့်ဟူသော စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် အခန်းဝကို ငေးကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းများအားလုံး သူမက ဖေးပွေ့ကာ ဖက်ထားသော ကိုယ်ပျက်နေသည့် မိန်းမကြီးကို မြင်လိုက်သည့်အခါ တုန်လှုပ်သွားကြပုံရသည်။ ပိန်လှီဖျော့တော့သော အသားအရေ၊ လက်ချောင်း ငုံးတိများနှင့် ပတ်တီးအဖွေးသား၊ ခြေထောက်တွင် ဖြတ်ထားသော ကြိုးတန်းလန်းနှင့် မိန်းမကြီးက သူငယ်ချင်းများ မမြင်ရအောင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မေလဲ့မိုးရင်ခွင်ထဲတွင် အတင်းဝှက်ကာထားသည်။ ဒေါသကြောင့် မေလဲ့မိုးအသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

"ကိုအောင်"

သူမ၏ တုန်ယင်စူးရှသော ခေါ်သံကြောင့် သူငယ်ချင်းများ ထိတ်လန့်ကာ အခန်းထဲလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူမနောက်ကျောရှိ အိမ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာအသံမကြားရ။ သူမရင်ခွင်ထဲမှသာ ငိုသံတသိမ့်သိမ့်ထွက်ကျလာ၏။

"မငိုနဲ့ မေမေ. . မငိုနဲ့၊ ကိုအောင် ကိုအောင်"

မေလှဲ့မိုး၏ ခေါ်သံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကလေးထဲမှာ ဟိန်း၍သွားသည်။ သူမနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခန်းမအလယ်မှာ ပွဲ့ဖက်ထားရင်း ထီးထီးကြီးရပ်နေသည်။ မေလှဲ့မိုးပုံစံက ကျားသစ်မ တစ်ကောင်နှင့်လည်းတူသည်။ ပေါက်တော့မည့် မြွေတစ်ကောင်နှင့်လည်း တူသည်။ သေးသွယ်သော မေလှဲ့မိုးခန္ဓာကိုယ်သည် သံမဏိချောင်း တစ်ချောင်းလို မတ်၍ နေသည်။ သူငယ်ချင်းများအားလုံးက နားမလည်နိုင်စွာ မေလှဲ့မိုးကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် နောက်မှ ကြမ်းတမ်းသော ခြေသံအစုံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ခင်ဗျား. . . ခင်ဗျားကြီး ပြောထားရက်သားနဲ့. . ကျုပ်ဘဝကို တစ်ခါဖျက်ဆီးပြန်ပြီလား၊ တောက်၊ ဒီတစ်ခါလည်း ကျုပ်ဘဝကို အရှက်ခွဲပြန်ပြီလား"

"မဟုတ်ရပါဘူး သားရယ်၊ မေမေက သမီးကို ကြည့်ချင်တာပါ။ မေမေ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး"

"တိတ်စမ်း. . လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ပထမတစ်ယောက်လည်း ခင်ဗျားကြောင့်"

"ကိုအောင်၊ ရှင်ရိုင်းလှချည်လား၊ ရှင်လောက် အကြင်နာတရားမဲ့ပြီး ရက်စက်တဲ့ လူမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး"

ဒေါ်သဖြင့် ရန်လိုပေါက်ကွဲနေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာသည် သူမဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာလာ၏။ ထိုမျက်နှာသည် သူမကို လိုလေသေးမရှိ အလိုလိုက်ခဲ့သော၊ သူမ လေးစားအားကိုး အထင်ကြီးခဲ့သော ကိုအောင် မဟုတ်တော့။ သို့သော် သူမ ထိုမျက်နှာကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး မိုး၊ သူဟာ ကိုယ့်မေမေ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်. . . "

"ကိုအောင်၊ တိတ်စမ်း ကျွန်မအားလုံးသိပြီးပြီ။ အဲဒါ ကျွန်မ ဘာသာသိတာ၊ သူဟာ ရှင့်မေမေပဲ၊ ဟောဒါ ကိုအောင့်မေမေပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်မမှာသာ ဒီလိုအမေမျိုး ရှိနေတယ်ဆိုရင် ရှင့်ကိုပြလိုက်မှာပဲ၊ အဲဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မကို လက်မထပ်ဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီစွန့်ခွာမှုကို ကျွန်မက သတ္တိရှိရှိ လက်ခံလိုက်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ အမေမရှိဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မရှိတော့ဘူး"

ဘာကိုမှ အလျှော့မပေးနိုင်သည့် မျက်နှာနှစ်ခု စူးစိုက်စွာကြည့်နေကြသည်။ ရင်ခွင်ထဲတွင် ရှိုက်သံက မှန်မှန်ကြီး ထွက်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ ကိုအောင်က သူမနှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ကိုအောင့် မျက်နှာတွင် ဒေါသ၊ ယူကျုံးမရ၊ ရှက်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်းများ. . .

"သား. . . သားလေးရယ်. . . မေမေတောင်းပန်. . ."

"မေမေ. . . မတောင်းပန်နဲ့၊ သူ့ကို အဲဒီလိုလည်း မကြည့်နဲ့၊ အဲဒီ စကားလုံးတွေနဲ့အကြည့်က ကိုအောင့်ဆီမှာ ရှိနေရမှာ၊ မေမေ ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ ကိုအောင် ရှင့်ကိုကျွန်မတစ်ခုမေးမယ်။ ရှင့် မေမေကိုတွေ့လို့ ရှင့်ကို အထင်သေးသွားပြီဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလား"

"မိုး. . ."

ကိုအောင်က ထိတ်လန့်တကြား ရေရွှတ်ကာ ကြောက်လန့်စွာ ဖြင့် တောင်းပန်ခယသလို ကြည့်သည်။ မေလဲ့မိုးက မုန်းတီးစွာ ပြုံး လိုက်သည်။ ထိုအပြုံးသည် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ထိုလင်းလက်မှု သည် ကိုအောင့်နှလုံးသားထဲ ထိုးစိုက်ချလိုက်သော ဓားတစ်ချောင်း၏ အရောင်သာဖြစ်သည်။

"အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်အထင်သေး သွားပြီ ကိုအောင်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်မှာစိုးလို့ မျက် နှာမပြဝံ့တဲ့အမေကို အခန်းထဲပိတ်ထည့်ထားတဲ့ သားမျိုးကို ကျွန်မ က အထင်ကြီးရမှာလား "

"မိုး၊ ကိုယ်. . . ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေဦး၊ ကိုယ့်အတွက် ဒီနေ့ဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့နေ့မို့ပါ၊ မိုး မေမေ့ကို မြင်သွားရင် ကိုယ့်အပေါ်

ပြောင်းလဲသွားမှာစိုးလို့၊ အဲဒါကို သိပ်ကြောက်လို့. . . မေမေ့ကို ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ပြီး မေမေကိုယ်တိုင်က သဘောတူလို့ အခန်းထဲမှာ. . .”

“တော်ပြီ ကိုအောင်. . . ဒါရှင့်အမေ။ ဒီနေ့ဟာ ရှင့်မွေးနေ့၊ ရှင့်ကို သူကိုယ်တိုင်က ဒီနေ့မှာ မွေးခဲ့တာ၊ အမေဟာ အမေပဲ ကိုအောင်၊ အမေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . . အမေပဲ”

“သမီး. . . အမေကိုယ်တိုင် သဘောတူခဲ့တာပါကွယ်၊ သားလေး ရှက်သွားမှာစိုးလို့ သမီးကသားလေးကို မုန်းသွားမှာစိုးလို့ အမေကိုယ်တိုင် အခန်းထဲမှာနေတာပါ. . .”

သူမရင်ခွင်ထဲက စကားသံ ထွက်လာသည်။ ပတ်တီးစည်းထားသော လက်ငုံးတိကလေးများကို မျက်နှာရှေ့အပ်ကာ တောင်းပန်နေသော အဘွားကြီးကို သူမကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေရင်း ဘာခံစားမှုကြောင့်မှန်းမသိ မျက်ရည်က စိမ့်ကာထွက်လာပြီး မျက်ဝန်းထဲ ပြည့်ကာလာ၏။

မေလှဲ့မိုး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူမ ဘဝမှာတစ်ခါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရယ်ခဲ့ဖူးသော နာကြည်းသည့် ရယ်သံသာဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဘာကြောင့်ခြေထောက်မှာ ကြိုးချည်ထားရတာလဲ”

ဖြေသံတစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိ။ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်လိုက်

သည်။ သူမကို ထိတ်လန့်တကြား ငေးကြည့်နေကြ၏။ ကိုအောင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တွေတွေကြီးရပ်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှ ကိုအောင်မေမေကတော့ မောလျတုန်ယင်စွာ သူမကို မှီနွဲ့ရပ်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဘာကိုမဆို ဖြစ်သွားနိုင်သည် ဟူသော သဘောဖြင့် အိမ်ကလေးထဲမှာ ငြိမ်၍ နေလေသည်။

"ကဲ. . ကိုအောင် ရှင့်ကိုကျွန်မ မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးရ သေးဘူးနော်"

ကိုအောင်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော မျက်နှာဖြင့် မေလဲ့မိုးကို ဝုန်းခနဲ ကြည့်သည်။ သူမရင်ခွင်ထဲမှ ကိုအောင့်မေမေက တောင်းပန်သောအကြည့်ဖြင့် သူမကို ကြည့်သည်။ မေလဲ့မိုးကတော့ ကိုအောင့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမလိုချင်သော ခံစားမှုသည် ကိုအောင်မျက်ဝန်းထဲမှာ ပထမ မရှိ။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားတော့မှ ထိုခံစားမှုသည် သူမစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းထဲတွင် တစိမ့်စိမ့်ဆန်တက်လာသည်။ ကိုအောင်က ထိုမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမ ထွေးပွေ့ထားသော သူ့မိခင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့သွား၏။

"ကျွန်မပေးမယ့် မွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြေက ရှင့်မေမေကို ကန်တော့လိုက်ပါ အဲဒါပဲ"

ကိုအောင်က ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်သည်။ မေလဲ့မိုးက လည်း စိုက်ကြည့်ထားသော မျက်ဝန်းများကို မခွာ၊ ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းများကို မပြင်။ ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ထုနှင့်ထည်နှင့် ပိကျကာလာ၏။ သူမရင်ခွင်ထဲတွင် ဖေးပွေ့ထားသော၊ ခေါင်းကိုငုံ့၍ မျက်နှာကိုလက်ကလေးများဖြင့် ကာထားသော ကိုအောင့်မေမေကို အသာထိန်း၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ "အစ်" ခနဲရှိုက်သံတစ်ချက်ကို ကိုအောင့်ထံမှ ထွက်ကျလာ၏။ သားဟူသော နူးညံ့ကြင်နာသည့် ခေါ်သံတစ်ခု သူမနံဘေးတွင် ရပ်နေသော ယိမ်းထိုးနေသည့် မိန်းမကြီးထံမှ ကြေကွဲစွာ ထွက်လာ၏။

ကိုအောင်သည် သူ့မိခင်ခြေရင်းသို့ ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ မိခင်၏ ခြေထောက်ပေါ်တွင် နဖူးကိုအပ်ရင်း ခြေထောက်ကို ချည်ထားသော ကြိုးစကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အားရပါးရငိုသည်။

"သား. . . သားငယ် ကိုအောင်ထပါ သားရယ်"

ပတ်တီးစများကြားမှ တိုးထွက်နေသော ငုံးတိတိလက်ချောင်း ကလေးများက ခြေထောက်များရှေ့တွင် လဲကျနေသော ကိုအောင့် နဖူးပေါ်သို့ ကြင်နာရွေးထွေးစွာ ရောက်သွားကြသည်။

မေလဲ့မိုး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်ကျလာ၏။

မေလဲ့မိုး ရွေးချယ်မှုသည် ပြီးပြည့်စုံသော ရွေးချယ်မှု၊ မေလဲ့မိုး

ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်သည် ကိုအောင့်မွေးနေ့ပွဲအတွက် အသန့်စင် အမွန်မြတ်ဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုကို မေလဲ့မိုး ယုံကြည်ပါသည်။

ကိန္နရာခြေသည်းခွံ

(၁)

သူငယ်ချင်းများကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မတွေ့ရသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည့်အခါ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့ရင်သည် ရှေ့သို့ ကျွံထွက်သွား၏။ သူတစ်ယောက်တည်း ကြားရအောင် အတွေးထဲမှာ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလာသော စကားလုံးများလည်း ရေပေါ်တက် အသက်ရှူသည့် ငါးတွေလို တဖျပ်ဖျပ် ပျောက်ကုန်ကြသည်။ တစ်နေရာတည်းသို့ စူးစိုက်နစ်ဝင်နေသော သူ့အတွေး၊ သူ့ခံစားမှု၊ သူ့ဝိညာဉ်ကို ကမန်းကတန်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်စပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

" ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီးပြီ . . .၊ ဟိုကောင်တွေ

တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး. . . ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ကောင်းမလား"

စကားပြောသံ ဆူဆူညံညံ၊ ရယ်ချလိုက်သော အသံများ. . .။ ပလာတာကြော်နံ့. . .။ စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က သူ့ပခုံးကို ဝင်တိုက်ကာသွား၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်စိတ် မရှိ။ ပလာတာ စားချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ဘာဆိုဘာမှ စားချင်စိတ် မရှိ။ သူ့ဝိညာဉ်တစ်ခုလုံး တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် တင်းပြည့်ကာနေသည်။ သူ့အာရုံငါးပါးသည် တင်းပြည့်ကာ လျှံကျကာနေသည်။ သို့သော် သူ့အသိတွင် အရသာတစ်ခုကို ရယူလိုစိတ်က အပြင်းအထန် တောင့်တလျက်ရှိသည်။ ထိုအရသာမှာ. . . သူငယ်ချင်းကို မတွေ့၍ သူ့အတွေးထဲတွင် ပြောနေသော စကားများကို ရပ်လိုက်ရချိန်မှ စ၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးထဲတွင် တဝီဝီလည်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရသာမှာ စကားပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

" နံပြားကုန်သွားပြီ. . . စမူဆာ၊ ပလာတာ၊ ပဲပလာတာ ရမယ်၊ တစ်တီးကျဆိမ့် အစ်ကို ဝင်ထိုင်လေ၊ ဟော့ကောင် ဗလ ရေနွေးအိုးဆွဲလေ၊ မင်းအဘာပဲ။ အစ်ကို ဝင်ထိုင်လေ"

"ဟင့်အင်း. . . ကြွက်နီတို့၊ စန်းဦးတို့ မလာကြဘူးလား"

"လာသွားကြပြီ အစ်ကို၊ ခုနကပဲ ထသွားကြတယ်၊ တစ်တီးကို

တိုင်ကီဘေးခုံပို့”

စားပွဲထိုးက သူ့ပခုံးကို တိုက်ကာ ထွက်သွားပြန်၏။ ခွေးမသားတွေ မရှိမှန်းသိပါလျက် လှည့်ပတ်ကြည့်မိသေး၏။ ဒီမှာ မရှိလျှင် ဘယ်ကို ရောက်ကုန်ပြီနည်း။ ကျိုက္ကဆံဘုရားထဲလား၊ ကိုတင်ကို အောင်တို့ ပါဆယ်ဂိမ်းရုံလား၊ ခွန်မျိုးအိမ်က ဖဲဝိုင်းလား။

သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်မထိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ကြာကြာနေလို့ မရဆိုတာကို သူ သိသည်။ သူ စကားပြောချင်လွန်းတော့မှ တစ်ကောင်မှ မတွေ့။ ထားလိုက်တော့။ လောကသည် ဘယ်လောက်လှပနေသနည်း။ လူတိုင်းလူတိုင်း၏ မျက်နှာတွင် အသက်ဓာတ်က ရွှန်းစိုကာနေ၏။ နေရောင်ခြည်က လမ်းနံဘေး ဗွက်အိုင်ထဲမှ အလေ့ကျပင်တွေထဲကို ကွေ့ဝိုက်ဝင်သွားတာကအစ လှပနေသည့်အချိန်။ ရေမြောင်းထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းနေသော ရေပေါ်၌ အင်ဂျင်ဝိုင်ဆီကွက်ကပင် သက်တံရောင် တောက်ကာ ရွေ့လျားနေသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က စကား အရေးတကြီးပြောကာ လျှောက်သွားကြသည်။ သူက လက်မောင်းသား ဖတ်လတ်ကြီးနှင့် ဈေးခြင်းတောင်းကို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ချိတ်ကာ မုန့်လုံးကြီးကို သဲသဲမဲမဲ ငုံ့စားနေသော သူ့သားကို ဆူနေသည့် မိန်းမကြီးကို ကျော်တက်လိုက်

သည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဒဂုံကားပေါ် ကမန်းကတန်း ပြေးတက်သွား၏။

သူ့ရင် ငြိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ သူ့ဘယ်ဘက် ရင်အုံပေါ်က အိတ်ကပ်ကို ညာဘက်လက်နှင့် အသာဖိလိုက်သော အခါ စီးဝင်နေသော နွေးထွေးမှုကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်မိ၏။ ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီလောက် အသက်ဝိညာဉ်အပြည့်နဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့လူတွေ မှီခို တည်ရှိတဲ့ ဟောဒီလောကမှာ ငါ့အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိပြီ လေ။ နွဲ့မေအောင်က ငါ့ကို ချစ်တယ်တဲ့။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာ ငါ့ ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေပြီ။

မနက်ကတည်းက အကြိမ်တစ်ထောင်လောက် တွေးထား သည့် ထိုစကားကို ယခု ပြန်တွေးလိုက်မိတော့လည်း အရသာ တစ်မျိုး ဖြတ်သန်းသွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံသလို လှျောက် ကြည့်မိရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုအပြုံးကို မည်သူကမျှ စောင့်ကြည့် မနေ၍ မည်သူမှ မသိလိုက်သော်လည်း သူပြုံးသော ထိုအပြုံးသည် အားလုံးအတွက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမသိသော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွားနေကြသည့် လူတွေအားလုံးအတွက် အပြုံးသာ ဖြစ်လေသည်။

ပြန်လည် နွေးထွေးလာသော ခံစားမှု၏ တောင်းဆိုမှုအရ သူ့ လက်သည် အိတ်ကပ်ထဲ ရောက်သွားကာ စာကို ထုတ်ဖတ်မိပြန်၏။

အရင်အကြိမ်များလို ရပ်၍မဖတ်တော့ဘဲ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ခပ်သွက်သွက် ထုတ်ဖတ်လိုက်သည်။

'ဖွဲ့သိပ်ကောင်းတဲ့ သူ့အချစ်ကို နွဲ့မေ တုံ့ပြန်လိုက်ပြီ။ သူ ကျေနပ်တော့နော်' တဲ့။ ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်သော်လည်း သေသေ သပ်သပ်ရေးထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရေး၊ နွဲ့မေအောင် ၏လက်ရေး၊ အောက်တွင်တော့ Sign ထိုးမထားဘဲ 'နွဲ့မေအောင်' ဟု အမည်ကိုသာ ရေးထား၏။ ထိုအမည်၏အောက်တွင် စာ ကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းပါသေးသည်။

"စနေနေ့ ခွင့်ယူထားတယ်၊ ကားမှတ်တိုင်က စောင့်ပါ"

သူ စာကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စိတ်မချချင် သလို အိတ်ကပ်ကို ပွတ်သပ်ကာ ပုတ်လိုက်သေး၏။ သူ့လက်ဖဝါး များ နွေးထွေးသွားသည်။ စာသည် အိတ်ထဲမှ မကျ။ ယခုမှပင် သူငယ်ချင်းများနှင့် မတွေ့၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော စိတ်သည် အရာရာကလို မေ့ပျောက်သွားသည်။ သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့၊ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း မတွေ့တော့၊ အိမ်ကိုပြန်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်းရင်း အချစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်ကူးနောက်သို့ ကိုယ်ကိုဖော့ကာ လိုက်ရုံသာ။ ဘယ်လောက်လှပ သည့် အဖြစ်လဲ။

တကယ်တော့ နွဲ့မေအောင်ကို သူ နှစ်နှစ်နှင့် သုံးလ (ဆယ့်လေးရက်) တိတိ လိုက်ခဲ့ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖို့လည်း အခုအချိန်တွင် သူ ဝန်မလေး. . . (သူ့စိတ်သည် အခုအချိန်တွင် လောကကြီးကို လုံးဝအကောင်းဟုထင်ကာ အရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်)။ သူ နွဲ့မေအောင်ကို မချစ်တော့ဘဲ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းဖို့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးခြင်းကိုပင် ဖြစ်သည်။

နွဲ့မေအောင်သည် လိုက်ခါစက သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် စကားလုံးတွေ သုံးစွဲ၏။ ခွေးနှင့်လည်း ရှူးတိုက်ခဲ့ဖူး၏။ သူက မှတ်တိုင်မှ အတူစောင့်ကာ ဘတ်(စ်)ကားပေါ် တက်လိုက်ရင်း ကားခပေးသည့်အခါ ကားပေါ်မှာ သူ့ကို မညှာမတာလည်း အော်ဟစ်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူမတို့ ရုံးရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သွားထိုင်သည့်အခါကလည်း ရုံးထဲမှ မင်းစေကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ သူ့ကိုမောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူမ တူလေးအတွက် ဝယ်လာသော ဆွဲခြင်းတောင်းထဲမှ လေးစိတ်စိတ်ထားသည့် ငါးကျပ်တန် ကြံဖြင့်လည်း သူ့ကို ကောက်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ အစောင်ပေါင်းများစွာသော သူ့ရည်းစားစာများကိုလည်း လွှင့်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။

နွဲ့မေအောင်က တစ်နှစ်အတွင်း ကြုံရာ စိတ်ကူးတည့်ရာ

အပြင်းထန်ဆုံးသော နည်းများဖြင့် သူ့ကို လုံးဝမချစ်နိုင်ကြောင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် သက်သေပြခဲ့သော်လည်း သူ နွဲ့မေအောင်ကိုသာ လိုက်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ 'နွဲ့မေအောင်ကို သိပ်သိပ်ချစ်ရပါသောကြောင့်'ဟု ဆိုခြင်းထက် နွဲ့မေအောင်အစား ပြောင်းလိုက်စရာ မိန်းကလေးမရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

သူမက မျိုးစုံသော ရက်စက်မှုများကို အလျဉ်းသင့်သလို သုံးစွဲခဲ့သဖြင့် သူမတွင် ရက်စက်စရာနည်း သိပ်မကျန်တော့ဟူသော အတွေးက နွဲ့မေအောင်ပြောသလို ဇွဲဆိုတာကို ဖြစ်စေခဲ့ဟန်တူ၏။ တခြားအသစ်တစ်ယောက်ကို ယခုမှစလိုက်လျှင် နွဲ့မေအောင်နှင့် တုန်းက ခံခဲ့ရသည့် နည်းများကို လူသစ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဆက်ခံရနိုင်သည်ဟု သူတွေးမိတာကိုလည်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ဝန်ခံစရာတစ်ခုမှာ နွဲ့မေအောင်ကို ချစ်သည်ဟု ထင်ခါစမှ စလိုက်သည့် နှစ်နှစ်ကျော်တွင်မှ ပိုချစ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု အဖြေပေးလိုက်သောအခါတွင်မှ မီးကုန်ယမ်းကုန် ချစ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုခံစားမှုမှာ သူက တမင်ကြံစည်၍ ထားသော ခံစားမှုတော့ မဟုတ်။ သူ့အသိဉာဏ်ကပင် အလိုအလျောက် ချန်ထားပေးသော ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းဖြင့် အသေမခံလိုသော နှလုံးသား၏ မသိစိတ်မှ

ဆောင်ရွက်ချက် (သို့မဟုတ်) ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်၏ သဘာဝကျသော အချစ်စိတ်၏ စစ်မှန်မှုတစ်ခုဟု သူ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူနွဲ့မေအောင်ကို ဘာမှချန်ထားစရာ မလိုတော့ဘဲ အပြည့်အဝချစ်ခဲ့ပြီ။ (၁၉၇၀) ခုနှစ်က ထွက်ခဲ့သည့် အချစ်ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက်လို သူနွဲ့မေအောင်အပေါ် ချစ်ခဲ့ပြီ။ ဗီဒီယိုကားထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက်လို အနစ်နာခံရဦးမလား၊ ခံပြီး ချစ်နိုင်ပြီ။

ထိုသို့ သူ့ရင်ထဲ တစိမ့်စိမ့်စဉ်းစားရင်းက ခိုင်ခံ့လာသော၊ ထုထည်ကြီးမားလာသော၊ ပြည့်စုံလာသော သူ့အချစ်ကို နွဲ့မေအောင် သိစေချင်သည်။ နွဲ့မေအောင်က သူ့ကိုချစ်သည်ဟု စာထဲတွင် ရေးထားသည့်တိုင်အောင် သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိသော သူမအတွက်ထားသည့် အချစ်များကို နွဲ့မေအောင်အကုန် မသိသေးဟု သူ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအချစ်များကို သူ အကုန်ပြသရန်အတွက် ကြိုးစားရဦးမည်။

သို့သော် နွဲ့မေအောင်နှင့် သူက မရင်းနှီး။ ချစ်သူတွေသာ အခုဖြစ်သွားကြသည် သူတို့ကြားမှာ မိတ်ဆွေသန်သော ဆက်ဆံမှုက မရှိခဲ့။ နှစ်နှစ်ကျော် လိုက်ခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း သူက အနား

ကပ်ရဲခဲ့သည် မဟုတ်။ ပြေပြေလည်လည် လည်းရှိခဲ့သည် မဟုတ်ခဲ့။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်လောက်မှစ၍သာ သူအနားကပ်လျှင် နွဲ့မေအောင်က မငြင်းဆန်တော့၊ မအော်မငေါက်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အမြဲပါသော သူ့ကို လှမ်းခေါ်ကာ 'ဒီနေ့ ရုံးကိုအပြန်မှလာ၊ မနက်ဖြန်မလိုက်နဲ့' စသည်ဖြင့် တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ မှာခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့ကို သစ်တော်သီးရေခဲစိမ် နှစ်စိတ်ကျွေးခဲ့ဖူးသည်။ သူမ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည့်နေ့က ပန်းခြံတွင် စောင့်နေပါဆိုကာ သူလိုက်ခွင့်ရသော်လည်း သူငယ်ချင်းများ ပါနေသဖြင့် စကားနာရီဝက်ပြည့်အောင် မပြောခဲ့ရ။ ထို့နောက်တွင် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် နွဲ့မေအောင်သည် သူ့ရင်ထဲမှာ ထုထည်ကြီး၍ကြီး၍ လာနေသော အချစ်ကို မသိနိုင်။ သူက သိအောင်လုပ်လိုက်သည့်အခါ နွဲ့မေအောင် ပို၍အံ့ဩကာ ပို၍ချစ်လာမည်။ သူကလည်း ပိုချစ်လာသော နွဲ့မေအောင်အချစ်ကို မြင်ရုံမျှပင် ပို၍ချစ်လာဦးမှာ သေချာသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အချစ်ပြိုင်ကြမည်။ မည်မျှပျော်ဖို့ ကောင်းသနည်း။

နွဲ့မေအောင်ချိန်းသော စနေနေ့။

ထိုနေ့သည် သူ့အတွက် ပထမဦးဆုံး ချစ်သူနှင့် ပထမဆုံး

အကြိမ် တွေ့ရမည့် အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သာမညအချိန် ရွေးနည်းတွင်မတော့ စနေနေ့မနက် (၉) နာရီသည် ပုဏ္ဏားနတ်သမီးရကိန်း ဖြစ်လေသည်။

❖ ❖ ❖

(၂)

သူမ၏ စိတ်အပြောင်းအလဲကို လူမသိအောင် ထိန်းနိုင်သည်ဟု သူမ ယုံကြည်စတွင် အမေက 'နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ နွဲ့မေအောင်' ဆိုသဖြင့် သူမ စိတ်ညစ်သွားခဲ့သည်။ စကားပြော မမှားရအောင် တတ်နိုင်သမျှ စကားကို လျှော့ခဲ့၏။ မျက်လုံးကို တစ်နေရာတည်း ငြိမ်အောင်ထားဖို့ကိုတော့ သူမ မကြိုးစားနိုင်။ သူမစိတ်က မငြိမ်သက်ဘူး မဟုတ်လား။ ယခင်ကဆိုလျှင် လက်သည်းခြေသည်းကို ခြစ်ခြင်း၊ ဆေးဆိုးခြင်းကို အမေ့ရှေ့ အဖေ့ရှေ့မှာပင် စကားပြောရင်း ရယ်ရင်းမောရင်း လုပ်တတ်သော်လည်း အခုတော့ လုပ်ရမှာမလုံ။ ရေချိုး၍ အမေက ကြာချည်လားဆိုလျှင်ပင် အကြောင်းအရာ

တစ်ခုကို ချက်ချင်းမပြောနိုင်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသေး၏။ ‘ငါ မပြောရင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး’ ဆိုသော အားပေးမှုတစ်ခု ကြောင့်သာလျှင် သူမဆက်၍ ဣန္ဒြေရနေခြင်း ဖြစ်၏။ နို့မို့မလွယ်။

သူမ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်မို့ သာမန်လူတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို သူမမရခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူမ၏မိဘ များသည် ချစ်ခြင်းနှင့် ဖိနှိပ်ခြင်းကို မကွဲပြားဟု သူမ ထင်ချင်သည်။ သူမအပေါ် မိဘများ၏ ဖိနှိပ်ခြင်း၊ ချုပ်ချယ်ခြင်းကို မေတ္တာဟုလည်း အကြောင်းပြတတ်ကြသေး၏။ သူမအဖို့ အရာရာကို ထိန်းသိမ်းခြင်း သည် သာလျှင် မိဘအတွက် အကောင်းဆုံးသော ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းလို့ သဘောထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမသည် ရင်ခုန်ဖို့ကို ကြောက် ရွံ့နေခဲ့သည်။ သူမသည် ရင်ခုန်သံကို ကြောက်လန့်ရသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်သာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူမ၏ အချစ်ဦးသည် ရဲမြင့်ဆိုသော ခပ်ပိန်ပိန် မည်းခြောက်ခြောက်ကောင် မဟုတ်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် သူမသည် အလှသွေးစိုခါစ အပျိုတစ်ယောက်၏ ဟိုဟို ဒီဒီ စိတ်ကူးများ မြူးထူးကာစတွင် သူမ၏အလှကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ (၅) ယောက်ခန့်ကို ငြင်းခဲ့ရသည်။

သူမကို ချစ်သည်ဟု ပြောလာသူများကို ရက်ရက်စက်စက်

တုံ့ပြန်ခြင်းသည်ပင်လျှင် သူမအတွက် မိဘအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း တစ်ခုလို သဘောထားခဲ့ရ၏။ 'ရည်းစားမထားရ' ဟု အဖေက တရား ဝင်အမိန့် ထုတ်မထားသော်လည်း သူမအတွက် ပေးသမျှ စည်းကမ်း တွေအားလုံးက ထိုကိစ္စအတွက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်ဆိုတာကို သူမ သိပါသည်။ သို့သော် သက်ရှိလူတစ်ယောက်အတွက် ရင်ခုန်သံကို ကြာကြာမေ့နိုင်မည်နည်း။ ရည်းစားထားခြင်းသည် မိဘကို ကျေးဇူး ကန်းခြင်း မဟုတ်မှန်း အသေအချာ သိလာရသည့်အချိန်တွင် သူမ ကို လိုက်သူ သိပ်မရှိလှတော့။ သူမ၏ ရက်စက်သော တုံ့ပြန်မှုများ ကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သူမ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များကလည်း သူမသည် ချစ်ရေးဆိုသူများကို ရက်စက်စွာတုံ့ပြန်လေ့ ရှိသူဟု သူမဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်၍ မကြာခဏ အံ့သြကြ၊ ချီးမွမ်းကြ၊ ဂုဏ်ပြုကြ၊ ထူးဆန်းလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမသည် ရဲမြင့် ဆိုသော လူ စ, လိုက်ခါစတွင် သူမ၏ ရှိပြီးသားဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်း လိုသော သဘော၊ သူမရက်စက်စွာ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းသည့် သဘောဖြင့် ရဲမြင့်ကို ရက်စက်စွာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ရဲမြင့်က လူရည်မလည်၊ ခပ်ထုံထုံကောင်၊ မျက်ရိပ် နှင့်လည်း နားမလည်၊ မျက်နှာကြောတင်းရုံနှင့် လည်းမရ။ တစ်ခါ

တစ်ခါ ထုံလွန်းသောကြောင့် ဒေါကန်ပြီး သူမ ထင်ရာတွေ လုပ်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရည်းစားစာ ဆွဲခြင်းထဲထည့်ဖို့အရေး 'ထည့်လိုက်မယ်နော်' ဟု အကြိမ် (၂၀) လောက် ပြောနေခဲ့သဖြင့် စိတ်ပေါက်ကာ ဆွဲခြင်းထဲက ကြံဖြင့် ကောက်ပေါက်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောကာ ထည့်လိုက်လျှင် ထိုစာကိုယူဖို့ သူမဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အခုတော့။ နောက်ဆုံးတော့ သူမက အစွမ်းကုန်ရက်စက်၊ ရဲမြင့်က သူမ လုပ်သမျှပေခံ။ ထိုအကြောင်းများကို ရုံးမှာပြောမဆုံး။ သူမကို သူငယ်ချင်းများက ရဲမြင့်ကို လျှော့ပေးဖို့ ပြောလာကြသည်။ သူမက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သေး၏။ နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်သည် ရုံးမမများ၏ လင်ရွေးနည်းထုံးစံအရ ရဲမြင့်ကို သူတို့ပြောသည့်အခါတွင်မှ ကြိုက်ဟန်ဆောင်ကာ အဖြေပေးခဲ့သည်။

ရဲမြင့်ကို အဖြေပေးပြီးမှ မှားပြီလားဟု တွေးလိုက်မိသေး သည်။ အဖေနှင့်အမေ့ကိုလည်း စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။ မရိပ်မိရအောင်လည်း အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးရသေး၏။ ဟိုးအရင် ရုံးကပြန်လာလျှင် ကက်ဆက်နားထောင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်လုပ်လေ့ရှိသော သူမကို မေမေက အံ့သြနေသဖြင့် ငါအမူအရာပျက်နေပြီဟု သတိထားကာ အမေ့အလုပ်တွေကို မြင်မြင်ရာ ဝိုင်းမကူတော့

ဘဲ သင့်ရုံလောက်သာ ကူပေးရသည်။

အခုလည်း မေမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟင်းချက်နေသည်။ သူမက အိမ်ရှေ့က ခတ်ပုံများကို ကြက်မွေးဖြင့် လှော်ကျထိုးနေခဲ့သည်။ အဖေနှင့်အမေ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ရိုက်ထားသော ပုံကြီးကို ကြည့်ကာ ကြက်မွေးဖြင့် ထိုးပွတ်ရင်း သူနှင့်ရဲမြင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို မျက်စိထဲ မြင်ကြည့်စဉ် သူမသုတ်လိုက်သော ကြက်မွေးက ခတ်ပုံအောက်ခြေပေါင်ကို ထိုးမိကာ သံချိတ်မှ ခတ်ပုံထွက်ကျသွားပြီး ဝုန်းခနဲ သူမခြေမပေါ် ကျလေသည်။

မေမေက ပြေးလာတော့ သူမတွန့်လိမ်နေပြီ။

ခတ်ပုံက မကွဲ. . သူမခြေမသာ ကွဲထွက်သွား၏။

❖ ❖ ❖

(၃)

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း သူပထမဆုံး စဉ်းစားမိသော အကြောင်းမှာ နွဲ့မေအောင်အကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ စောင်ကို ပြန်လည်ရစ်ပတ်လိုက်ကာ ပြတင်းမှ ခြင်ထောင်ပေါ် ကျလာသော နေရောင်အရှိန်ရပြီ ဖြစ်သော လူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားသံ၊ တေးသံ။ အိပ်ရာနိုးစ ရီရီဝေဝေအတွေး။ နှင်းဆီပန်း ပန်ကာ သနပ်ခါးလိမ်း၊ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော နွဲ့မေအောင်။ သူရင်ငြိမ့်ခနဲ ခုန်ကာ ဘယ်ဘက်မှ ညာဘက်သို့ အလှိမ့်တွင် သူ့ညာဘက်ချိုင်းမှ မျက်ခနဲ အောင့်ကာသွား၏။ ဘာပါလိမ့်။ သူ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထိုဝေဒနာကို ဘာလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမပေါ်။ စဉ်းစားမရ

သဖြင့် ညာဘက်ချိုင်းကို အသာထပ်ဖိ ကြည့်သည်။

"အား . . လား . . . လား"

နာလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ တအံ့တဩ ညာဘက်ချိုင်းကို မြှောက်ကြည့်တော့ ချိုင်းကြားမှာ ကွမ်းသီးလုံးခန့် ဘုကြီးတစ်ဘုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"အဲဒါ ကိန္နရာနာ . . "

"ဘာ . . ကိန္နရာနာ . . "

အမြဲတမ်း ဆရာကြီး လုပ်နေရမှ ကျေနပ်သော စန်းဦး၏ စကားကြောင့် သူအံ့သြသွားသည်။ စန်းဦး မျက်နှာက စတော့ရှယ်ယာဈေး ကျသွားအောင်လုပ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအနာ ချိုင်းမှာ ပေါက်ရင် လက်မောင်းကပ်လို့ မရတော့ဘဲ လမ်းလျှောက်ရင် မင်းအခုလိုလျှောက်သလို ဘေးကားထွက်နေတော့ ကိန္နရာ ကဟန်နဲ့တူလို့ ကိန္နရာနာလို့ ခေါ်တာ၊ မှတ်ထား . . "

"အေး . . ကိန္နရာပဲ နာနာ . . ဟင်္သာပဲနာနာ . . အဲဒီအနာ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရမလဲ"

"တစ်ရက်တည်းနဲ့ . . ဟ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ဒါအပူနာခေါ်တယ်၊ အဲဒီဘုကြီးထဲက ပြည်တွေထွက်သွားမှ ပေါက်သွားမှ ပျောက်မှာ"

စန်းဦး စကားကြောင့် သူ အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ စနေနေ့ ချစ်ရသူ နွဲ့မေအောင်နှင့် တွေ့ရန်ကြားတစ်ရက်သာ လိုတော့သည်။ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ထိုအနာ မပျောက်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

"ဒုက္ခပဲကွာ. . စနေနေ့ ငါနွဲ့မေအောင်နဲ့ ချိန်းထားတာ နှစ်နှစ်ကျော် လိုက်လာခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူကွ၊ ပထမဦးဆုံး အဖြေရပြီး စတွေ့ကြတဲ့နေ့မှာ ငါဟာ အသပ်ရပ်ဆုံး၊ Style အပြည့်ဆုံး၊ အခံ့ညားဆုံးဖြစ်ရမှာ၊ အခု ဒါကြီးနဲ့ဆိုတော့ "

"ဆေးခန်းသွားပြီး ခွဲလိုက်ပါလား"

ကြွက်နီစကားက ဟုတ်သလိုရှိသော်လည်း အနာက ချိုင်းကြားမှာဆိုတော့ ခွဲပြီးလျှင် လက်သိုင်းကြိုးနှင့် နေရဖို့များသည်။ ဒီကြားထဲ ဂွမ်းတွေ၊ ပလာစတာတွေ ခံထားရဦးမှာ။ ခွဲပြီးစ အနာဆိုတော့ ချိုင်းသည် အခုလောက်ပင် မေးတင်ကာ မသိမသာ ချထားလို့ မရအောင် နာကျင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအချက်များကို သူ ရှင်းပြတော့ သူငယ်ချင်းများက ခေါင်းကုတ်ကြ၏။

"တကယ်လို့ နွဲ့မေအောင်က ငါ့ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို လာကိုင်ရင်. . ပြဿနာပဲ"

"ဟော့ကောင်. . အသားယူမနေနဲ့. . အဲဒီနေ့မှ ချစ်သူစဖြစ်မယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်တော့မှ လက်မောင်းမကိုင်ဘူး"

"ပြောနိုင်လားကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ. . အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဖုံးထားဦး ငါ့ချိုင်းမှာ အဲဒီအနာကြီး ရှိနေတာကို ငါမကျေနပ်ဘူး။ နွဲ့မေအောင်က သိသွားရင် ငါ့ကို ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်လို့ ထင်ပြီး ရွံ့သွားရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မတုံး"

အကြီးအကျယ်ငြင်းကာ ထိုအနာအတွက် အဖြေမျိုးစုံရှာသော်လည်း ကိန္နရာနာသည် တစ်ရက်နှင့်ပျောက်အောင် ကု၍ရသည့် အနာမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ အဖြေရမလာ။ နေပူ၍ ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် ရောက်လာသောအခါ အနာက ပိုနာကာ တဆစ်ဆစ် ကိုက်လာသဖြင့် အနာဂျက်စင်တစ်လုံး သောက်လိုက်ရသည်။ ချိုင်းကြားထဲမှာ ဗုံတစ်လုံးဝင်လာသည့်နှယ်၊ တဒုတ်ဒုတ်. . တဗုံဗုံ မြည်နေသံကို သူကြားနေရ၏။ အခုနေ ကင်ဆာနှင့် ထိုအနာကို လဲဖို့မှာ တစ်ဦးဦးက စွမ်းဆောင်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူ လဲလိုက်ချင်သည်။

"ရော့. . အဲဒီ ဇာတိပ္ဖိုလ်သီး လိမ်းလိုက်. . ကံကောင်းရင် မနက်ကျ သူ့အလိုလို ပေါက်သွားလိမ့်မယ်"

နောက်ဆုံးတော့ မဟာစန်းဦးကပင် ပရဆေးဆိုင်ကဇာတိပ္ဖိုလ်

သီးခြောက် တစ်လုံးဝယ်ပေးကာ လိမ်းနည်းလိမ်းဟန် ပြလိုက်၏။ ကံကောင်း၍ စနေနေ့မတိုင်ခင် ဒီအနာနဲ့ ဆေးနဲ့တွေ့ပြီး မြန်မြန် ပျောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းရလေသည်။

❖ ❖ ❖

(၄)

မည်သို့တတ်နိုင်မည်နည်း။ ခြေမကွဲသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် နွဲ့မေအောင် ကိုယ်ပူကာ ဖျားသည်။ ဆေးခန်းသွားလိုက်သဖြင့် အခု တော့ အဖျားက ကျသွား၏။ သို့သော် ခြေမက ပတ်တီးစီးထားသည့် သူမ ခြေမဘုလုံးကြီးနှင့် မည်သို့ လေဒီရှူးပန်းနုရောင် ရတော့မည် နည်း။ ရေမထိစေရန်အတွက် ဆရာဝန်က ရေမချိုးရဟု တားမြစ် ထားပြန်သေးသည်။

ပထမဦးဆုံး ချစ်သူနှင့် သွားတွေ့မည့် မိန်းကလေး တစ် ယောက်၏ ကိုယ်က နံ့စော်နေကာ ခြေမမှာ ပတ်တီးဘုလုံးကြီးနှင့် ဆိုလျှင်။

"ငါ သူနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ကို ဖျက်လိုက်တော့မယ် ဖြူဖြူ ခြေမ ပတ်တီးကြီးနှင့်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ရေမချိုး ရတော့ ကိုယ်ကနံနေသေးတာ"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြဖို့ပေးတဲ့ ကတိကို ဖျက်တယ်ဆိုတော့ နင့်ကို သူကဘယ်လို လုပ် ယုံတော့မှာလဲ"

ဖြူဖြူ့စကားကြောင့် သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ မသွားလို့ကလည်း မဖြစ်။ လူ ချင်းမတွေ့ရသေးခင် ကတိမတည်သူ တစ်ယောက် သူမ အဖြစ်မခံ နိုင်။ သွားတော့ရော၊ ချစ်သူရည်းစားနှင့် ပထမဦးဆုံး စတွေ့သည့် နေ့ဆိုတာက သူ့သိက္ခာနှင့် ကိုယ့်ဣန္ဒြေ ပထမဦးဆုံး ပြိုင်သည့်ပွဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဘက်က အရာရာ သပ်ရပ်နေရမည်။ စနစ် တကျ ရှိရမည်။ လှပကြော့ရှင်းကာ တန်ဖိုးအတိ ကြီးမားနေရမည်။ အခုလို ပတ်တီးနဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ရေမချိုးထားရဆိုတော့ ဘယ် လောက်ဆိုးဝါးလိုက်သည့် အဖြစ်ကြီးလဲ။

ခြေမကို စည်းထားမည့် ကွမ်းသီးလုံးခန့် ပတ်တီးသည် သူမ ဆံပင်ပုံစံ၊ လှပစွာပြင်ထားသော မျက်နှာ၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ လယ် သာကျောပိုးအိတ်၊ အမြဲတမ်း လှပါသည်ဆိုသော သူမနှုတ်ခမ်းက

အပြုံးပွင့်၊ ရွှန်းစိုနက်မှောင်နေသည့် မျက်ဝန်း၊ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာ သေချာပါသည်။ ပြီးတော့ ခြေမဆိုတာကလည်း ဝှက်ထားလို့ရသည့်ကိုယ်အင်္ဂါမျိုး မဟုတ်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်၍ သူမခြေမမှ ပတ်တီးကြီးကို တွေ့သွားလျှင်။

"ဒီည ပင်နီဆလင် ထပ်ထိုးဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်မှာအနာက ဒီထက် ကျသွားနိုင်တယ်။ ငါ ပန်းနုရောင်လေဒီရှူးကိုပဲစီးမယ်။ ဒါမှ ခြေမက အနာမပေါ်မှာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ခြေကို မလှုပ်အောင် ထိန်းလျှောက်ရမှာပဲ"

"အေး ရေမချိုးရလည်း ရေပတ်တိုက်သွားပေ့ါဟာ၊ ရေမွှေးများများဆွတ် နွဲ့မေအောင်၊ ညည်းသတိထားရမှာကတော့ အနာရှိတဲ့ခြေထောက်ကို ဒီကောင်တက်မနင်းမိဖို့ပဲ"

❖ ❖ ❖

(၅)

စန်းဦး၏ တယ်လီပေးရှင်းတွင် ကြော်ငြာမထည့်သော ဇာတိပွိုလ်သီးဆေးသည် သူ့ကိန္နာရာနာကို ပျောက်ကင်းအောင် မကုနိုင်ဘဲ အနာက ပို၍ဆူကာ ပြည်အလုံးက အပြင်ကို စူထွက်လာခဲ့၏။ ညှစ်လိုက်လျှင် ပေါက်သွားနိုင်အောင် အနာလုံးက ပျော့နေသော်လည်း ထိုကိစ္စကြီးကို သူ အသည်းယား ကြောက်လန့်ကာ မစွန့်စားရဲ။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ညာဘက်လက်မောင်းကို ချိုင်းကြားမှ အနာပေါ်တွင် မလှုပ်အောင် မှေးတင်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် သူ့ပုံစံသည် ဒရိန်းပြသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ်

ချိုင်းကြားတွင် ဗုံးအချည်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး။

"မင်း သတိထားဖို့က မင်းရဲ့ညာဖက်ကို နွဲ့မေအောင်မကပ်စေနဲ့၊ ရပ်ကတည်းက မင်းဟာ နွဲ့မေအောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာပဲ ရှိနေရမယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ လက်ကို မဆန့်နဲ့၊ ချိုင်းကိုမမြှောက်နဲ့၊ နွဲ့မေအောင်ရှေ့မှာသာ မင်းအနာပေါက်လို့ကတော့ မင်းဘဝကိစ္စတုံးပြီ"

စန်းဦးနှင့်ကြွက်နီ၏ နောက်ဆုံးအမှာ စကားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု၊ ရင်ခုန်သံ၊ ချိုင်းကြားမှ အနာပြည်တိုးသံစသည့် အသံမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားနတ်သမီးရကိန်း ရှိသော စနေနေ့မနက် (၉) နာရီသည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ကားမှတ်တိုင်တွင် ဂနာမငြိမ်သော မြင်းတစ်ကောင်လို ခွာရှုပ်ရင်း နွဲ့မေအောင်ကို စောင့်ရသည်။ မိန်းကလေးများသည် သူမတို့သိက္ခာအရ ချိန်းထားသည့်နေရာကို စောလာလေ့မရှိ။ စတိုင်လ်ဖြင့်စီးကရက်ခဲကာ စောင့်ချင်သော်လည်း ဆေးလိပ်သောက်လျှင် မီးခြစ်ရန် လက်မြှောက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဆေးလိပ်ရော၊ မီးခြစ်ရောကိုပါထားခဲ့ရသည်။ ခံတွင်းက ချဉ်၍ချဉ်၍ လာနေ၏။ ဟောနွဲ့မေအောင်က ။

ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သိန်းဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်ဖို့များသည်။ ပန်းနုရောင်ပေါ်မှာ ဖြူရိပ်သဲ့သဲ့ ဝမ်းဆက်၊ လယ်သာကျောပိုးအိတ်၊

ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို တစ်ဝက်ချကာ နောက်မှ တစ်ဝက်ကို ကျစ်ဆံမြီးလေး ကျစ်ကာထား၏။ လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ကာလာသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြန့်ကြန့်ရရ။ သူ့ရင်ခုန်သံသည် ချိုင်းကြားမှ တဒုတ်ဒုတ်အသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

မှတ်တိုင်နားရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အသာရပ်ကာ မျက်လွှာကို အသာချထား၏။ ခူးမည့်လက်ရှေ့က ပန်းတစ်ပွင့်၏ တည်ငြိမ်ပုံမျိုး။ သူ့ရင်ခုန်သံ တစ်ချက်နှင့် တစ်ချက်အကြားမှာ ကြားကာလအချိန် မရှိတော့။ သူ သတိကို လက်မလွှတ်ဘဲ နွဲ့မေအောင်၏ ဘယ်ဘက်သို့ ဝင်ရပ်သည်။ သူမက အနည်းငယ် ရွှေ့ကာသွား၏။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီးမှ သူလည်း ငါ့လို ရင်ခုန်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ တွေးကာ အာခေါင်တွေ သွေ့ခြောက်ပြီး ဘာစကားမှ မထွက်။

"နွဲ့. . ဘယ်. . . ဘယ်. . ဟိုလေ"

"ဘယ်. .၊ဘယ်ဘက် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်ဘက်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘယ်ဘက်၊ ဟို ကိုယ်. . အဲ. . ကျွန်တော်က ဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးမလို့။ အဲဒါ စကားမဆက်လို့ပါ။ ဘယ်ဘက်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်"

ဗုဒ္ဓေါ့ . . သူမစိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဘယ်ဘက်ဆိုတော့ သူမ သတိလွတ်သွားပုံရ၏။ လေဒီရှူးစီးလာတာပဲ။ သူ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူးဟု စိတ်တင်းကာ ခပ်ခွာခွာမှ သူ့ညာဘက်သို့ ဝင်ရပ်ရ၏။ သူက အနည်းငယ် ဘေးသို့ ရွှေ့သွားသည်။ သူသည်လည်း သူမအနားကပ်သော အခါ သူ့ရင်ခုန်သံက သူ့ကိုပြန်တွန်းပုံ ရသည်။ အင်း. . ဘာတဲ့။ သူပြောတာ ဘယ်သွားကြမလဲတဲ့။

"ဘာ ဘယ်ဘက်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ဘက်သွားမှာလဲလို့ပါ။ နွဲ့က ဟိုတစ်ခုခု စားကြတာပေါ့"

လမ်းလျှောက်ရလျှင် အကောင်းဆုံးမို့ ထိုင်စရာနေရာ တစ်ခုခုကို ရွေးဖို့ သူမကပင် စတင်အကြံပေးရသည်၊ သူက နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်သပ်ကာ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း နေရာစဉ်းစားနေ၏။

"ဘာဂါဆိုင် တစ်ခုခုကို သွားမလား"

"အင်း. . "

"ကားငှားလိုက်မယ်နော်"

"အင်း"

သူမ အကြံကို မပယ်သည့်အတွက် တော်ပါသေး၏ ဟု သက်ပြင်းချရသည်။ လမ်းလျှောက်ရသည့်အခါ လူတိုင်း လက်လှုပ်ရသည်

မို့ လမ်းမလျှောက်ရသော ဆိုင်ထဲမှာထိုင်တာ လက်မလှုပ်နိုင်သော သူ့ အတွက် အဆင်ပြေဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကားငှားဖို့ ကားမှတ်တိုင်မှ အနည်းငယ်ခွာကာ ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ရပ်ရ၏။

ကကများ အားလုံး လူပါကြသည်။ သူလက်တားသည့်အခါတိုင်း ရပ်မပေးသော ကကကားပေါ်မှ ခရီးသည်များက သူ့ကိုသနားသဖွယ် ကြည့်ကြည့်သွားကြ၏။ နွဲ့မေအောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အသာအယာပင် ရပ်ကာနေသည်။ ထိုစဉ်. . .

"ဟော့ကောင်၊ ရဲမြင့်. . ရဲမြင့်"

သူရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တလောက ဂျပန်သွားသည်ဟု သတင်းထွက်ပြီးကတည်းက မတွေ့တော့သော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း အေးအောင်။ ကက ကားမောင်းနေရင်းက လက်လှမ်းပြ၏။ သူလည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းကို ရောယောင်ကာ ညာလက်ကို မြှောက်ပြလိုက်မိ၏။

"ဟာ. . အေးအောင်. . အား. ."

ချိုင်းကြားမှ ဝေဒနာသည် သူ့အသားကို မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သည့်နှယ် တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ သူ့အော်သံကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နွဲ့မေအောင်က ပြေးလာကာ. . .

"ဟင်. . ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ကိုရဲမြင့်. . ဘာဖြစ်တာလဲ "

"ဟို. . ဘာ. . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ အေးအောင်. . အေးအောင်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ၊ ကက မောင်းနေတာ။ အဲဒါ လက်ပြတာ"

"မဟုတ်ဘူးလေ. . အား. . လို့ အော်တာ"

နွဲ့မေအောင် စကားကြောင့် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ချိုင်းမှ ဝေဒနာနှင့် ရှက်ခြင်း၊ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိခြင်းတို့ လုံးထွေးသွားကြ၏။နွဲ့မေအောင်၏ စိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာက အနားမှာရှိနေသည်။

"ဩော်. . . အော်လိုက်တာလား၊ အဟဲ. . . အဲဒါက. . . ဟိုဟာပါ။ တို့ ကျောင်းကတည်းကလေ. . . ဟို. . . အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ရင်. . . အား. . . လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး နှုတ်ဆက်နေကျ၊ ထွင်ထားတာပေ့ါ။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးသိတဲ့ စကားလေ၊ အခုလို အားလို့ အော်ပြလိုက်ရင် ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါတယ်. . . အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ

"ဩော်. . . "

နွဲ့မေအောင်က ဩော်. . . ဟု ရေရွတ်ရင်း အေးအောင် မောင်းထွက်သွားသော ကားကို ကြည့်၏။ အခုမှ နောက်ဆုံးနာသည့်ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ကာ အေးအောင်ကို ခွေးမသား. . . ဟု ဆဲရသည်။ အလကား လာနှုတ်ဆက်တယ်။ အဆင်ပြေနေတယ်. . . ဆိုသည့်

စကားကြောင့် နွဲ့မေအောင်က မျက်နှာတွင် ပန်းနုရောင် သွေးကြော လေးတွေထကာ အေးအောင်ကိုငေးရင်း ငြိမ်သွားသည်။ တော်ပါသေး ၏။ နွဲ့မေအောင်မတွေ့ခင် ချိုင်းကိုအသာဖိကာ အနာကိုဖြေရ သည်။ ထို့နောက် ကကတစ်စင်းကို ရသည်။

❖ ❖ ❖

(၆)

ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ချစ်သူနှင့် ပထမဦးဆုံး စတွေ့မည့်နေ့တွင် သင့်ချိုင်းတွင် ကိန္နရာနာ မပေါက်ပါစေနှင့်။အကယ်၍ ကိန္နရာနာ ပေါက်နေလျှင်လည်း ဟမ်ဘာဂါဆိုင်သို့ မသွားပါနှင့်။ ပထမဦးဆုံး စတွေ့ရသော ချစ်သူ၊ ကိန္နရာနာနှင့် ဟမ်ဘာဂါတို့သည် လုံးဝတစ်ကြိမ်တည်း မတွဲစပ်သင့်သော အရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညာဘက်လက်တွင် အနာရှိသဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဓားကိုကိုင်ကာ ဟမ်ဘာဂါကို အသာကြိတ်လှီးသော်လည်း ပေါင်မုန့်က ပျော့နေသဖြင့် ပြတ်ထွက်မသွား။ ဘယ်ဘက်လက်ဖြစ်သဖြင့် ညာလို

မသန်သောကြောင့် စိတ်ကိုတင်းညှစ်ကာ ဖိလှီးသည့်အခါ လွှသွားကလေးတွေသာပါပြီး မထက်သောစတီးလ်ဓားက ပေါင်မုန့်ကို အတင်းဖိသလိုဖြစ်ကာ နှစ်ခြမ်းထပ်ထားသော ပေါင်မုန့်အတွင်း ထည့်ထားသည့် သခွားသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဆလတ်ရွက်တို့နှင့် အသားပြားသည် တစ္ဆေပါးစပ်အတွင်းမှ ထွက်လာသည့် အစာများနှယ် ရှေ့ကို ကော့ကာကျလေသည်။

ဒုက္ခပါလား။ ခက်ရင်းဖြင့် အသာဖိကာ အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်ရင်း ချွေးပြန်ကာလာ၏။ နွဲ့မေအောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ တိတ်ဆိတ်ကျွမ်းကျင်စွာ ဟမ်ဘာဂါကို စားနေသည်။ အင်း သူ့မှာက ကိန္နရာနာမှ မရှိဘဲ ဟု တွေးကာ ပေါင်မုန့်နှစ်ခုကြားမှ ထွက်လာသော အသားပြားကို နွဲ့မေအောင် မမြင်အောင်မနည်း ပြန်ထည့်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများရွှဲနေပြီ။

နွဲ့မေအောင်က မော့ကြည့်တော့ သူချွေးရွှဲနေသော မျက်နှာဖြင့် ပြုံးကာပြရ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်လက်ဖြင့် ပြတ်ခါနီး ဟမ်ဘာဂါကို အသာဖိလှီးရင်းက မရသဖြင့် သူ့ဒေါသ၊ သူ့ရှက်ရွံ့မှုတို့ ရင်ထဲမှာ ပြတ်ထွက်ကုန်ကာ အားဖြင့် တအားဖိလှီးလိုက်သည့်အခါ ခုံပေါ်တွင် ဘယ်ပေါင်ကို ညာပေါင်ထက် ချိတ်ထိုင်ထားသော သူ့ခြေထောက်များအပေါ်ပိုင်း ဖိအားကြောင့် ပြုတ်ထွက်ကာ စားပွဲတန်း

ပေါ်တွင် အသာတင်ထားသော နွဲ့မေအောင်၏ ခြေထောက်ကို သွား တိုက်မိသည်။

"အမလေး. . အား. . အား"

ပြုတ်ထွက်သွားသော ဟမ်ဘာဂါအတွင်းမှ လွင့်ထွက်သွား သော အသားပြားက ခေါင်းငုံ့လျက် ဟမ်ဘာဂါစားနေသော နွဲ့မေ အောင်၏ ရှေ့သို့ကျလာ၏။ နွဲ့မေအောင်၏ အသံကြောင့် သူလန့် ဖျပ်ကာ သွား၏။

"နွဲ့. . နွဲ့မေအောင်ဘာ. . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟမ်ဘာဂါ"

နွဲ့မေအောင်က ဘာမှမဖြေနိုင်။ စားပွဲခုံပေါ် လက်ထောက် လျက် ခက်ရင်းနှင့်ဇွန်းကို ကိုင်ကာထားသော လက်များတဆတ် ဆတ်တုန်နေသည်။ သူရှက်ရွံ့ခြင်း မျက်နှာပူခြင်းတို့ကြောင့် သတိ လွတ်ကာ နွဲ့မေအောင်ပန်းကန်ရှေ့မှ စားပွဲပေါ် အလျားလိုက်ကျနေ သော အသားပြားကြီးကို ညာလက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း လှမ်းကောက် လိုက်သည့်အခါ နာကျင်မှုက သူ့နှလုံးသားထဲ စူးသွားပြန်သည်။

သူအသံမထွက်အောင် အံကိုကြိတ်ကာ တင်းခံရင်း မျက်စိ များမှိတ်ကာ ချိုင်းမှ အနာဒဏ်ကို ကြိတ်ခံရင်း ခဏငြိမ်လိုက်ရသည်။ နွဲ့မေအောင်အော်သံကြောင့် ဘာဂါဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲမှာ စားနေသူများက သူတို့ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည့်အခါ ပုံစံ

အမျိုးမျိုးဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဟမ်ဘာဂါ အသားပြား ရှေ့သို့ကျရုံဖြင့် အသည်းပေါက် မတတ်လန့်ကာ ထအော်သော နွဲ့မေအောင်ကို သူနားလည်ပါသည်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ စွမ်းအားသည် ဒါပဲဖြစ်ရမည်။ ချစ်သူနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စတွေ့သည့် ရင်တခုန်ခုန်ရှိနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် လိပ်ပြာကလေးနှင့် ဝင်တိုက်မိလျှင်သော်မှ နျူ ကလီးယား ဗုံးပေါက်သလို ရင်ထဲမှာ ခုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်။

သူ့အမှားကြောင့် နွဲ့မေအောင်က လန့်ကာ အော်မိသည့် အတွက် အရှက်ရသွားသော နွဲ့မေအောင်ကို ဆိုင်အပြင်ရောက်မှ သူတောင်းပန်ရသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်သို့ ကပ်လိုက်၏။ နွဲ့မေအောင် မျက်နှာသည် သူနှင့် စတွေ့စဉ်ကလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မဟုတ်တော့။ “နွဲ့ . . ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . ဟိုလေ ဟမ်ဘာဂါက” သူ့ စကားမဆုံး။ နွဲ့မေအောင်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ ကိုယ်ရှိန်ကို သတ်လိုက်သဖြင့် သူ့အရှိန်နှင့်သူ ကျော်ထွက်သွား၏။ နွဲ့မေအောင်က သူ့ညာဘက်သို့ ဝင်ကာ ဆက်လျှောက်၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လူ များကို ရှောင်ရင်း၊ နွဲ့မေအောင် ပခုံးနှင့် သူ မတိုက်မိအောင် ရှောင် ရှင်း ညာဘက်သို့ ဝင်ရပ်ရပြန်၏။ ညာဘက်မှာနေမှ ဖြစ်မယ်။

"ကျွန်တော်က ဟမ်ဘာဂါစားတာ သိပ်မကျွမ်းကျင်လို့ အခုလို ဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်. . ဟို. . ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ"

"ရပါတယ်. . ကိစ္စမရှိပါဘူး. . ဟို ခြေထောက်"

"ခြေထောက်. . . . ဘာခြေထောက်လဲဟင်"

"ဘာမှ မဟုတ်ဘူး. . . ဘာမှမဟုတ်ဘူး"

နွဲ့မေအောင်က ဘယ်ဘက်မှ သူ့ညာဘက်သို့ ရောက်လာပြန်၏။ သွားပြီ။ သူ့ကို နွဲ့မေအောင် အထင်သေးသွားပြီ။ စစတွေ့တွေ့ချင်းစိတ်ဆိုးသွားပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ယုတ်လျော့ကာ သွား၏။ တောက်. . ကိန္နရာနာ. . အိမ်ရောက်ရင်တော့ ဆေးခန်းသွားပြီး ခွဲကို ခွဲပစ်မယ်။

နွဲ့မေအောင် စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် ဘာလုပ်နေမှန်းမသိတော့ဘဲ နွဲ့မေအောင်နောက်မှသာ ကပ်လိုက်လာမိသည်။ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် လိုက်ခဲ့၊ ပိုးခဲ့ရပြီး ယနေ့မှစ,ရည်းစားဖြစ်သော ချစ်သူအချောအလှ ကလေးကို မည်သို့ ချော့ရမည်နည်း။ သူ့ချွေးတွေ ပြန်ကာလာ၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူသံ၊ ကားသံ၊ ဈေးအော်သံ ကြားထဲတွင် သူ့ဘဝသည် သေးသေးကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဆူးလေထိပ် မီးပွိုင့်သို့ ရောက်သောအခါ နွဲ့မေအောင်က ရပ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သွားကြမှာလဲဟင်"

သူ လန့်ဖျပ်ပြီး ယောင်ယမ်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆူးလေဘုရားကို ဘွားခနဲ တွေ့ရ၏။

"ဆူးလေဘုရား"

နွဲ့မေအောင် ဘာမှ မပြောဘဲ ဆူးလေဘုရားကို လှမ်းကာမျှော်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီးတော့ နေရာကမရွေ့။ သူ့ကို အလျင်သွားစေချင်ပုံ ပေါ်သည်။ သူ နွဲ့မေအောင်နံဘေးမှ ညာဘက်ချိုင်းကို နွဲ့မေအောင် မတိုက်မိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ဖိကပ်၍ မီးပွိုင့်ကို ဖြတ်ကူးဖို့ စထွက်သည်။ အသာငဲ့ကြည့်တော့ နွဲ့မေအောင်က သူ့နောက်မှ ခြေတစ်လှမ်း အကွာလောက်မှ လိုက်လာသည်။

သူတို့ ကားလမ်းအလယ်ရောက်မှ မီးပွိုင့်မိနေသော ကားများက မီးပွိုင့်စိမ်းသွားသဖြင့် ဝုန်းခနဲ အလျင်စလို ထွက်သည်။ သူလည်း အတွေးစဉ်မှ လန့်ဖျပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည့် အချိန်တွင်. . . .

"အမလေး. . ကိုရဲမြင့်. . ကား. . ကား"

နွဲ့မေအောင်၏ အသံနှင့်အတူ သူ့လက်မောင်းသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားသဖြင့် သူ သတိလွတ်ကာ 'အား' ခနဲအော်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ယိုင်ကာ ထွက်သွားစဉ် နွဲ့မေအောင်ထံမှ

လည်း သူ့အသံထက် မတိုးသော အားခနဲအော်သံကြီး ပေါ်လာလေသည်။

တဝေါဝေါ တဝီဝီ ကားဟွန်းသံများကြားမှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ အော်သံများက ထိုးခွဲထွက်လာကြသဖြင့် မီးပွိုင့်ဖြတ် ကားသမားများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းသလို လှည့်ကြည့်သွားကြသည့်အခါ မီးပွိုင့်အလယ်တွင် တစ်ယောက်က ချိုင်းကို ဖိကိုင်ကာ ယိုင်လျက်. . တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကိုင့်ကိုင်ကာ ကွေးလျက်ရှိသော သူတို့ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

မီးပွိုင့်အလွတ်တွင် လန့်ဖျပ်သွားသော နွဲ့မေအောင်က အနောက်မှ သူ့ညာဘက်လက်မောင်းကို မမီမကမ်း လှမ်းဆွဲခြင်း ဖြစ်ပြီး နာသွားသဖြင့် သူက နွဲ့မေအောင်၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မီးပွိုင့် နီသွားတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်းကုန်းကွကွ ယိုင်တိယိုင်ထိုးဖြင့် တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ကူးကာ မီးပွိုင့်တိုင်အနီးမှ တယ်လီဖုန်းပုံးနံဘေးတွင် သူအားကုန်သူလို မှီရပ်ရသည်။ ချိုင်းမှနာသည့်ဒဏ်ကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေးတွေ ပျစ်ခဲကုန်၏။

ချိုင်းက အနာသက်သာအောင် ဖိလိုက်သောအခါ စိုစိစိဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။ 'သွားပြီ' ကမန်းကတန်း အကျႌကြယ်သီး ဖြုတ်နေ

ချိန်တွင် နံဘေးမှ နွဲ့မေအောင်ကလည်း ခြေထောက်ကို ငုံ့ကာဖိရင်း ပန်းနုရောင် လေဒီရှူးကို ချွတ်ကာနေ၏။

ကိန္နရာနာသည် နွဲ့မေအောင် ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် မခွဲရဘဲ ပေါက်သွားသဖြင့် ပြည်ရောသွေးပါ ထွက်ကာ ရွဲနေပြီ။ နွဲ့မေအောင် ဖိနပ်ကို တအားအားဖြင့် ဆွဲချွတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ခြေမထိပ်တွင် ကပ်ထားသော ဂွမ်းဖတ်ကလေးတွင်လည်း သူ တက်နင်းမိသောကြောင့် သွေးရောပြည်ရော ထွက်ကာ ရွဲနေ၏။

"နွဲ့. . ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲဟင်. . ဘာဖြစ်"

" ခြေ. . ခြေမကွဲပြီး ပြည်တည်နေတာ. . သူ. . သူက တက်နင်းတော့. . အား သေပါပြီ. . ရှီး. . ကျွတ်. . ကျွတ်"

"ဖြစ်ရလေ. . အား ရှီး. . ရှီး. . အင်း. . အင်း. . အင်း"

"သူ. . သူကရော. . . ချိုင်း. . ချိုင်းမှာ"

"ကိန်. . ကိန်. . ကိန္နာရာနာပါ. . ။ နွဲ့က ချိုင်းကိုဆွဲလိုက်တော့"

လေးသချေ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဆယ်ပါးကို ဖြည့်ကျင့်ကာ ကိလေသာကို ကင်းပြတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရှိသင်ပြနိုင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ အရိပ်အာဝါသသည် အေးချမ်းလှပါသည်။ ဆူးလေဘုရားရိပ်အောက်မှ အေးချမ်းလှသော တန်ဆောင်းအတွင်းမှာ အုတ်

နံရံကို မှီကာ သူနှင့် နွဲ့မေအောင် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဘယ်လောက်တလွဲများ ဖြစ်လိုက်သည့် ချိန်းဆိုမှုတဲ့လဲ။

သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို နွဲ့မေအောင်၏ ခြေမထိပ်တွင် အသာစည်းပေးထားသလို နွဲ့မေအောင်၏ ခွေးရုပ်ကလေးပါသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးက သူ့ချိုင်းကြားတွင် အသာရွှေးကာ ပြည်များကို ငြိမ်ကာ စုပ်နေ၏။

"နွဲ့. . နွဲ့ခြေထောက်မှာ ခြေသည်းခွံကွာနေတာ ဘာလို့အစက မပြောတာလဲ"

သူ့စကားကြောင့် နွဲ့မေအောင် မျက်နှာနီရဲကာ သွားသည်။ သို့သော် ခဏချင်းပင် ထိုရှက်သွေးများသည် အရောင်ပြောင်းကာ နွဲ့မေအောင်က သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကြည့်သည်။

"ဟို. . နွဲ့ကို သူ အထင်သေးသွားမှာ ရွံသွားမှာစိုးလို့"

"မဟုတ်တာနွဲ့ရယ်၊ နွဲ့ကိုကိုယ်က အထိတ်တလန့် ချစ်ခဲ့ရတာ၊ နှစ်နှစ်ကျော် ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီခြေမက အနာလေးနဲ့ အထင်သေးရမှာလား. . . ရွံရမှာလား"

"သူကရော. . . သူ့ချိုင်းကြား"

နွဲ့မေအောင်က အပြုံးဖြင့် သူ့ကို မေးသည်။ သူ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

"ကိုယ်က နွဲ့ကို ဘယ်ပြောရပ့ါမလဲ၊ မတော်လို့ အဲဒီ အနာကို ရွံ့တယ်ဆိုပြီး မုန်းသွားရင် ဒီနေ့မှ ရတဲ့ အချစ်ကလေးကို ကိုယ်ဘယ် လိုမှ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး ၊အဲဒါကြောင့်"

"အို . . မဟုတ်တာ၊ ချစ်ပြီးမှပဲ ကိန္နရာနာကြောင့် မုန်းရမှာ လား"

သူ နွဲ့မေအောင် လက်ကလေးကို အသာဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။ နွဲ့မေအောင်ကလည်း နွေးထွေးစွာ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထား သည်။ အပြန်အလှန် ဖျစ်ညှစ်ထားသော သူတို့၏ နူးညံ့သော အား အင်ထဲတွင် နှစ်ရက်စလုံး တဒိတ်ဒိတ် သွေးတိုးခဲ့သော အနာရှိန်များ ဖျော့ကျသွားလေသည်။

နေပူသူများ၏ထီးရိပ်

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသော လယ်တောစမ်း၊ ညနေရီနေ၊ ပေါက်ပင်ကိုင်းနှင့် ရေငြိမ်သော ချောင်းကလေးများ၊ မီးခိုးငွေ့အူနေသော လယ်တောအစပ်က တဲငယ်ကလေးတွေကို ငေးကာ ကျွန်တော် ပါလာခဲ့သည်။

ရိုးမ Express အဝေးပြေးကား၏ ပြတင်းပေါက်နေရာမှာ ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။ တစ်ကားလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ပြည်မှ ရန်ကုန်သို့ မောင်းနေသော ကားပေါ်မှာ ဖြစ်၏။ ကားစီးသူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကားသံသည် ခဏချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားနိုင်သော အသံဖြစ်သဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှ ပြောနေသော စကားသံ

တွေကိုသာ ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

သို့သော် ထိုစကားသံတွေက မကောင်း၊ မအေးဆေး။ ဒေါသ၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ စိတ်လိုအင် မပြည့်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုနှင့် အကြီးအကျယ် စကားများနေခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုတစ်ယောက်ယောက်၊ တစ်ခုခုသည် ဘာမှန်းတော့ မသိ။

ဒီနေ့ မနက် ၇နာရီကပင် ကျွန်တော် ရန်ကုန် စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ ပြည်သို့ ရိုးမ Express နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်က ထွက်တုန်းကတော့ ခရီးက ပျော်စရာ၊ ပြည်သို့ ဒါရိုက်တာမောင်မျိုးမင်းနှင့် အတူ ကားရိုက်ထွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ပြည်သည် ကျွန်တော့်ဇာတိမဟုတ်သော်လည်း ဒုတိယ အခင်အမင်ဆုံးမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၏။ ကာတွန်း ကိုရွှေထူး အမှူးပြုကာ ကာတွန်းစိုးသော်တာ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရင်း ပြည်မြို့ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးကတည်းက ပြည်မှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေ တော်တော်များခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှာကတည်းက ခင်ရပါသော ကိုချောနွယ်၊ ပြည်ရောက်မှ သိရသော ကိုတိုးကြီး၊ ပေါက်ပေါက် (ပြည်)၊ ကိုစိုးမြတ်၊ ကိုသန်းဆွေ၊ မောင်ပုံ၊ ဆရာသီဟန်သွင်၊ ဖိုးချွဲ၊ အိုး အများကြီးပင် ဖြစ်၏။

ပြည်ကို ရောက်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် ပျော်သည်။ သူတို့နှင့် ထန်းရည်သောက်ကာ ကျွန်တော် အော်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ထွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်က တစ်ပုံကြီး။

ကိုမျိုးမင်းက ပြည်မှာ ကားတစ်ရက်စာ ရိုက်မည်။ ကျွန်တော် အတူလိုက်သွားရင်း ကားရိုက်ပြီးသောအခါ ပြည်မှာ နေခဲ့မည်။ သုံးလေးရက်ကြာမှ ပြန်မည်။ ပြည်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်မှာတည်းတည်း၊ ဘယ်သူ့ အိမ်မှာ နေနေ ကျွန်တော့်ကို ထားကြမည့် လူတွေချည်းသာ ဖြစ်၏။

မနက် ငါးနာရီခန့်မှာ ရှူတင်ကား ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် အဝတ်အစားနှင့် ယူစရာတွေ ထည့်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး၍ မလိုက်။ ရှူတင်ကားကလည်း ကျွန်တော့်ကို မစောင့်နိုင်။ တခြားလူတွေကို ကြိုရဦးမည်။ ၇နာရီ စော်ဘွားကြီး အဝေးပြေးဂိတ်ကို ချိန်းကာ ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော့် အမှားက အချိန်ကိုက်ကာ ကားငှားသွားမိခြင်းတစ်ခုသာ ရှိပါသည်။ ထိုကားက လမ်းတွင် ၁၅မိနစ်ခန့် ပျက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မစိုးရိမ်မိ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူတို့ စောင့်ကြလိမ့်မည်။

စော်ဘွားကြီးကုန်းကို ၇း၃၅ခန့် ရောက်သွားတော့ ပေးထား

သော ကားနံပါတ် မရှိတော့။ ဂိတ်ကို မေးတော့ ထွက်သွားပြီဟု ဆို သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိ၏။ ငွေကြေးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်ညွှန်းခက မထုတ်ရသေး။ အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ် ထောင်ကျော်ကျော်သာ ပါသည်။ ပြည်ရောက်မှ ထုတ်ယူကာ ထိုငွေ ကို စရိတ်လုပ်နေခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးထားခြင်းဖြစ်၏။ အခုလွဲသွား တော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားရသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိသည့် ငွေကို လမ်းစရိတ်လုပ်ကာ ပြည်သို့လိုက်ခဲ့သည်။ ပြည်မြို့ က ကျဉ်းကျဉ်းကလေး၊ ကားရိုက်နေတာကို ရှာ၍မရစရာ မရှိ။

သို့သော် ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကောင်က လွဲနေကျတွေနှင့် တော် တော် ဖူးစာဆုံသူ။ အသားကျနေသူသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တွက် ထားသမျှ သေချာသည်ဆိုသော အရာတွေအားလုံးကို လွှဲပစ်ဖို့ နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါးပါးကို သိကြားမင်းက တာဝန်ပေးထားဟန် တူ သည်။ ထိုနတ်ကလည်း တာဝန်ကျေလှပါသည်။ မပျင်းမရိ လုံ့လရှိ လှသော နတ်ပေတကား။

ပြည်ရောက်၍ စုံစမ်းတော့ ကားရိုက်နေခြင်းကို ဘယ်သူမှ မသိ၊ ထမင်းကျွေးမှာ ကျိန်းသေသဖြင့် ကိုတိုးကြီးတို့ ပင်မရေစီး ကားနံပါတ်ရေးသည့် ပန်းချီဆိုင်နားက ထမင်းဆိုင်ကို မေးတော့ ရှု တင်ကား လာသွားကြောင်း၊ ထမင်းစားမည်ဟု ပြောသော်လည်း ပြန်

မလာကြောင်း သိရသည်။ ဘယ်မှာ ရိုက်သလဲဆိုတော့ သူတို့လည်း မသိကြ၊ ခက်နေတာက ကျွန်တော့်အကျီအိတ်နှင့် ငွေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေခုနစ်ရာသာ ရှိတော့၏။ ကျွန်တော် ကိုမျိုးမင်းတို့နှင့် တွေ့မှကို ဖြစ်မည်။

နောက်ဆုံး စဉ်းစားရင် ကိုရည်ဇော်မောင်ကို သတိရသည်။ သူ့ဆီမှာ ဆိုင်ကယ်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရိုက်ကွင်းကို လိုက်ရှာမည်။ ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့သော ဇာတ်အရ ပြည်လမ်းပေါ်မှာ ကားပျက်ကာ ရန်ဖြစ်တာတွေပါသဖြင့် ပြည်မြို့နားက လမ်းတစ်လမ်းလမ်းမှာ ရှိကိုရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်တွေးကာ ကိုရည်ဇော်မောင်၏ စာအုပ်ဆိုင်သို့ လာသည်။ သို့သော် ကိုရည်ဇော်မောင်ကို မတွေ့၊ ခဏစောင့်လည်း ပြန်မလာ၊ ကျွန်တော်စိတ်ပူကာ ပြန်ထွက်မှ ရောက်လာသည်။ ပြောပြတော့ ပြဿနာမရှိ၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ကာ ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြသည်။ သို့သော် ပြည်တစ်မြို့လုံးနှင့် ရေပြာအထိ ဆိုင်ကယ်နှင့်ရောက်သည် မတွေ့၊ ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလည်း မရှိ၊ ငွေကြေးကလည်း ခုနစ်ရာနှင့်တော့ ကျွန်တော် ပြည်မှာ ပျော်မနေချင်တော့။ ကျွန်တော့်ကြောင့် နယ်ခံလူများ ဒုက္ခများမှာကို အားနာလှပါသည်။ ကိုမျိုးမင်းတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီဟု ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချယူဆလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြည်မှ ကားခ ၃၀၀-ကျပ် အကုန်ခံကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရသည်။ တစ်နေကုန် ရှာရဖွေရ၊ စိတ်မောရနှင့်ရှိသဖြင့် ပင်ပန်းနေသည့်တိုင် ကျွန်တော် ကားပေါ်မှာ မငိုက်၊ ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသဖြစ်နေရသည်။ သွားချင်ရသည့် ပြည်၊ လိုက်ချင်ရသည့် ပြည်။ အခုရောက်ခဲ့တော့လည်း မျှော်လင့်ထားသမျှ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့ရ။ အားမရခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းနှင့် ဒေါသသည် လိုဘတ်မပြည့်သော ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟိုခုန်ဒီခုန် ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ဒုက္ခ ဘယ်မျှကြီးသနည်း။

ကားနှင့် ဆိုက်ကားနံပါတ်ရေးရသော၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ကလေး ခြောက်ယောက် ရှိသော ကိုတိုးကြီးက နေ့လယ် ထမင်းကျွေးသဖြင့်သာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ငွေလေးရာကျော် ကျန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် အားငယ်သည်။ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဟု ညည်းနေမိသည်။

ပြတင်းပေါက်မြင်ကွင်းမှာ မှောင်ရိပ်စို့လာ၏။ ကျွန်တော်မြင်နေရသေးသော တဲအိမ်ကလေးတွေထဲမှာလည်း ဒုက္ခဆိုတာ ရှိမည်ဟု ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲတွေးမိသည်။ အခုကျွန်တော်တို့ စီးလာသောကားထဲက လူတွေဆီမှာရော၊ ရန်ကုန်မှာ အဖေဆေးရုံတင်ထားသဖြင့် ဆေးရုံသွားသူ၊ မိန်းမနှင့်ရန်ဖြစ်ကာ ထွက်လာသူ၊ မောင်က ထောင်

ကျနေ၍ လိုက်တွေ့သူ၊ သမီးယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေး၍ ရန်ကုန်သို့ လိုက်သူ စသည်ဖြင့် ရှိနိုင်သည်။ ဒီလိုတွေးမိတော့ အားငယ်စိတ် ပျောက်ကာသွားသည်။

လက်ပံတန်းရောက်လျှင် ထမင်းစားမည်။ စော်ဘွားကြီးကုန်းမှ အိမ်အထိ ကားငှားပြန်ကာ အိမ်ကျမှ ကားခကိုပေးတော့မည်ဟု တွေးကာ ကျေနပ်စပြုလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကားက တအိအိဖြင့် ရပ်ကာသွားသည်။

ကားရှေ့တံခါးပွင့်ကာသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ငဲ့ကာ ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်က ကားမောင်းဆရာနောက် ကပ်လျက် ရှေ့ဆုံးခုံကို ရထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခုံဖြစ်သဖြင့် ကားတံခါးကို ငဲ့ကာကြည့်ရသည်။

တံခါးမှ အသက် ၅၀ အရွယ်အဘွားကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးတစ်ယောက်တို့ တက်လာကြသည်။ စပယ်ယာ၏ နေရာချထားပေးမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နံဘေးနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်လာချင်း သူ့လက်ထဲမှာ မနိုင့်တနိုင်ဆွဲထားသော အိတ်ကြီးကို ပစ်ကာချသည်။ ထိုအိတ်ကြောင့် ကျွန်တော် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေရသော လွတ်လပ်မှုပျက်ကာ သွားသည်။

ခြေထောက်ကို အပေါ်တင်ကာ ကွေးကွေးကလေး ဖြစ်သွား၏။ လူက သေးကွေးလေတော့ အိတ်၏ နေရာက ကျွန်တော့်လစ်ဟာမှုနေရာ အားလုံးကို ယူသွားသည်။

“လူလေး ရရဲ့လား”

ထိုအမေးစကားမှာ တော်တော် ပြန်ဖြေဖို့ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပုံစံ ပြောင်းသွားတာကို အဘွားကြီး ရိပ်မိဟန်တူ၏။ သို့သော် သူတို့မှာလည်း နေရာကမရ၊ ရှိသည့်နေရာပိုကလေးမှာ ကပ်၍ထိုင်ကြရသည်။ ကလေးအငယ်ကလေးက အလယ်တန်းကို ကိုင်ကာ ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ရတယ်အဘွား၊ ရပါတယ် ထားပါ”

အမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ထပေးလိုက်ဖို့ပင် ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ဘတ်စ်ကားဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ အခုကားက ခရီးဝေးကား၊ ရန်ကုန်သို့ လေးနာရီခွဲကျော်ကျော် မောင်းရဦးမည်။

“လူလေးက ရန်ကုန်ကလား”

ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ကြောင်အမ်းကာသွား၏။ ရန်ကုန်အထိ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော့်နေရာကို မျှော်လင့်တာလားဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း တွေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘွား၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်အထိပါ”

"ရန်ကုန်ဆိုရင်. . . . ."

အဘွားကြီးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ချွေးခံအိတ်ကို နှိုက်သည်။ နံဘေးမှ ၁၀ နှစ်အရွယ်ကလေးအငယ်ကလေးကလည်း ပြူးကြောင်ကြည်လင်သော မျက်လုံးကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကာကြည့်၏။ အဘွားကြီး ဘာကို ရည်ရွယ်သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် အဘွားကြီးလက်ထဲမှာ စာရွက်အနွမ်းကလေးတစ်ရွက်ပါသည်။

"သားရယ် ရန်ကုန်ကဆိုရင် ဒီလိပ်စာကို သိမလား မသိဘူး"

ကျွန်တော် ဗလာစာရွက် အနွမ်းကလေးကို ယူကြည့်တော့ သစ္စာဒီပက ကျောင်းတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့ဟုဆိုသော စကားလုံးများကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အဖြေရှာ၍ မရ။

"အဘွား သစ္စာဒီပကကျောင်းဆိုတာနဲ့ မရဘူးလေ၊ ဘယ်မြို့နယ်၊ ဘယ်ရပ်ကွက်ကလဲ"

"အဘွားလည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီလို ရေးပေးသွားတာပဲ၊ သစ္စာဒီပကကျောင်းလေ၊ သားမသိဘူးလား"

ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွား၏။ ရန်ကုန်မြို့မှာ သစ္စာဒီပကကျောင်းဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လို ညွှန်ရမလဲ၊ သူတို့ အထုပ်ကြောင့် ကျပ်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်ရင်း သူတို့ကို

လှမ်းအကဲခတ်တော့ အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက မျက်နှာနဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ အထင်းသား။ ထိုနေရာကို ဦးတည်ကာ သွားကြမည့် အရေးကိုတွေးကာ သက်ပြင်းကို ချမိသည်။

"ရန်ကုန်မှာ မလွယ်ဘူး အဘွား၊ ကျောင်းတိုက်တွေက အများကြီး၊ မြို့နယ်တွေကလည်း အများကြီး။ ဒီလိပ်စာက မပြည့်စုံဘူး၊ ဘယ်နေရာနဲ့ နီးတယ်လို့ ပြောသလဲ"

အဘွားကြီး မျက်လုံးက စွေ့ခနဲ ဝေ့ကာသွား၏။ ရုပ်ရှင်မှာဆိုလျှင်တော့ ထိုမျက်လုံးတွေကို Zoom in ကာ Flash back ပြန်ရမည်ထင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာက ရုပ်ရှင်မဟုတ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး။ ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး တော်တော်စဉ်းစားကာ ဖြေသည်။

"ဈေးနဲ့ နီးတယ်တဲ့"

"ဘာဈေးလဲ အဘွား"

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်လုံးတွေလည်း လွင့်ကာ စွေ့မသွားပါ။ ခဏငြိမ်ပြီး ခေါင်းကိုသာ ယမ်းသည်။

"မသိဘူး ဈေးနဲ့ နီးသတဲ့"

ကျွန်တော်လည်း ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ဈေးနဲ့ နီးသတဲ့။ သို့ အဖေ ရန်ကုန်ဆိုသော လိပ်စာထက် ဆိုးပြီထင်သည်။

"အဘွား ရန်ကုန်မြို့မှာ ဈေးက တစ်သန်းလောက် ရှိတယ်လေ"

ကျွန်တော် ငေါ့ပြောကာ စာရွက်ပြန်ပေးရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို နေရာပြောင်းရသည်။ သူတို့လည်း မကြည့်တော့။ ကျွန်တော်ကူညီလိုက်မည်ဆိုသော စိတ်သည် သူ့ မရေရာခြင်းထဲမှာ ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် . . . .

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ အဘွားတို့ကလည်း အစက အဲဒီကို လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အဘွားတူ အင်ဂျင်နီယာက စာလှမ်းရေးလို့ လာတာပါ။ ဒီရောက်တော့ သူက မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဘွားတို့က မအူပင်က လာရတာ။ ရန်ကုန်ဆိုတာ မသိဘူး၊ ဒီမှာ သူ မရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ သူ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အေးလေ သူက ဝါခေါင်လကတည်းက ခေါ်တာ၊ အဘွားက အခုမှ လာမိတော့ သူပြောင်းသွားပြီတဲ့"

ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲ၍ မရ။ စကားသံတွေကြောင့် ပြန်ကြည့်ရပြန်သည်။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ . . . . ဆိုတာ သူတို့တက်လာသောနေရာ အနီးတစ်ဝိုက်ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်နေရာလဲ ကျွန်တော် မသိ၊ အဘွားကြီးသည် ပထမလိပ်စာ လွဲသွားသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဒုတိယ လိပ်စာပြတာဟု ကျွန်တော်နားလည်သည်။

"ငွေကလည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိပ်စာက ရန်ကုန်က အဘွားတူမ သီလရှင်ဝတ်နေတဲ့ ကျောင်းကို ပေးထားတာ။ မတွေ့ရင်တော့ . . ."

စကားသံ တိတ်သွား၏။ ကားက အလိုတကြီးအားအင်အပြည့် မောင်းနှင်နေသံကိုသည် ကြားရလေသည်။ သွားပြီ။ ကျွန်တော် အာရုံတွေ လွင့်ကုန်၏။ ဧရာဝတီတိုင်း မအူပင်ဆိုသောမြို့ (အလွယ်တကူ ပြောတာလည်းဖြစ်မည်။ သူနေသောနေရာသည် မအူပင်ထက်လည်း ဝေးနိုင်၏။) ကလေးမှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှ ပြည်လမ်းရှိ လှမ်းခေါ်သော တူထံသို့ အားကိုးတကြီး လာခဲ့သော အဘွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ၁၀ နှစ်အရွယ် ကလေးမကလေး တစ်ယောက်။ တူက မရှိတော့။ ဒုတိယအားထားကြသည့် ရန်ကုန်လိပ်စာက မသေချာ။ ပထမကို အားပြုကာ သေချာထားခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူတို့လူက မရှိ။ ဒုတိယလိပ်စာဆိုသည်က လိုလိုမယ်မယ် ဆွဲလာကြဟန်တူသည်။ စာရွက်အနွမ်းကလေးနှင့် မပြည့်စုံသော လိပ်စာ။ ထိုလိပ်စာအတိုင်းသာ ရှာလျှင် တစ်လ တစ်နှစ်လုံးရှာလည်း တွေ့မည်မဟုတ်၊ ငွေကလည်း မရှိတော့ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမည်နည်း။ ဘယ်လို ခရီး ဆက်ကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်တွေးရင်း မောကာ လာသည်။

"အဘွားက အခု တူဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"မြေးကလေး လာပို့တာပါကွယ်၊ ဒီကလေးပါ။ အခုတော့ အားလုံးလွဲပေါ့"

"အဘွားတူ ဘယ်ပြောင်းတယ်လို့ ဟိုက ပြောလိုက်သလဲ"

"သူက အလုပ်ပြုတ်သွားတာတဲ့"

ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မောကာသွား၏။ အခြေအနေကို ဟိုမှာကတည်းက သိခဲ့ဟန်တူသော ကလေးမလေး၏ ကြည်လောင်ပြုံးစက်နေသော မျက်လုံးကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးအကြည့်ကို ကျွန်တော် လွှဲဖယ်ကာ သက်ပြင်းချရ သည်။

"အဘွား ရန်ကုန်မှာ အဲဒီလိပ်စာ ရှာဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ"

"သိတော့ပါဘူးကွယ်။ မသိဘူး၊ တို့ကံကိုက ဆိုးပါတယ်။ မြေးလေး သူ့ကို အဘွားရန်ကုန်မှာ မထားခဲ့လို့လည်း မရဘူး။ သူ့ကို ဟိုမှာ ထားမရလို့ ပို့ရတာ။ ဒီလိပ်စာရှာပြီး တောင်းရမ်းပြီးတော့ ပဲ. . ."

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာသည် တိတ်၍ တိတ်၍ သွား၏။

ကျွန်တော် ရေနစ်သူလို မွန်းကျပ်မွန်းကျပ်၍ လာသည်၊ နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ကျွန်တော်ပျော့ခွေကာ သွား၏။ ကျွန်တော်

မစဉ်းစားမိအောင် စနစ်တကျ ဆိုးဝါးသော ဘဝတွေ ရှိပါသေးသလား။ သူတို့ကိုကျတော့ ဘယ်နတ်ဒေဝတာက လိုက်နောက်နေတာတဲ့လဲ။

ကျွန်တော် အိတ်ကို စမ်းမိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေလေးရာနီးပါး ရှိသေးသည်။ ပြန်စရာ အိမ်ရှိသည်။ ထိုငွေလေးရာဖြင့် လက်ပံတန်းမှာ ထမင်းစားကာ အိမ်ကို ကားငှား၊ အိမ်ကျမှ ပိုက်ဆံပေး။ ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အားငယ်သည်။ ဝမ်းနည်းသည်။ ကြေကွဲကာ ဘဝပျက်သည်ဟု ခံစားနေသည်။

ယခု သူတို့မှာ သွားစရာ မရှိ။ စားစရာ မရှိ။ တစ်ဦးတည်းလည်း မဟုတ်။ မျက်လုံးကြည်လောင်ပြူးစက်နေတဲ့ ကလေး။ ကျွန်တော့်အိတ်ကို ပြန်စမ်းသည်။ ဒီမနက်က ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးစားခဲ့သည်။ နေ့လယ်က ကိုတိုးကြီးက ထမင်းကျွေးသည်။ လက်ပံတန်းကို ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ ရောက်မည်။ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာနေမှာသေချာ၏။ သို့သော် ဘာဖြစ်သေးသနည်း။ ကျွန်တော် ငတ်လှတစ်နပ်ပေါ့။ အိမ်ကို ၁၂ နာရီမှာ ရောက်လျှင် မိန်းမက ထမင်းခူးပေးမှာ သေချာနေသည်။

ကျွန်တော်အိတ်ကို စမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ ငဲ့ကြည့်တော့ အဘွားအိုက ငြိမ်ကာ ငိုင်နေ၏။

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ငြိမ်ငြိမ်းငိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးစက်လို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျလာတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခများတွေကို ခုခံနေတာလေ။ လောကဓံရှစ်ပါးရဲ့ ကမ်းပါးတွေ အလွှားလိုက်၊ အလွှားလိုက် ပြိုကျနေတာကို ခံနေရတာ။ တွန့်ကွေးမွဲခြောက်နေတဲ့ သူ့အရေပြားတွေ ခံနိုင်ရည်ရှိလှချည်ရဲ့။ ကြေးနီရောင် ငွေမင်ရောင်သမ်းနေတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေ ခိုင်မာလှချည်ရဲ့။ ရီဝေဖျော့ကျနေတဲ့ မျက်ခွံတွဲတွဲထဲက သူ့မျက်လုံးတွေမှာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိလှချည်ရဲ့။ ငါထမင်းခဏမစားရတာ ဘာဖြစ်သလဲ။

ကျွန်တော် အိတ်ကို စမ်းမိပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကားသံအပြင် တဝေါဝေါ ဆူညံသံကို ဖျော့ဖျော့ကြားရ၏။ သို့သော် ထိုအသံကြောင့် အဘွားအို၏ ငုံ့နေသော မျက်နှာက မော့ကာသွား၏။ ကျွန်တော်တို့စီးလာသော Express ကား၏ TV မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အမှုန်အစက်တွေ တုန်ခါနေကြသည်။ TV ကို ဖွင့်ပြီး အခွေကို Play မနှိပ်ရသေးခင် တုန်ခါမှုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားသည် ပြည်-ရန်ကုန်အသွားအပြန် ဒီလိုပင် ဗီဒီယို တစ်ကားလောက်တော့ ပြတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်ပင် TV ဖန်သားပြင်မှာ Tracking မညီသေးသော တုန်ခါနေသည့် အရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ ထိုအရိပ်

များသည် ရှေ့ဆုံးမှ မော့ကြည့်နေသော အဘွားအို၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အစိမ်းအနီ ဟပ်နေကြ၏။ နံဘေးမှ ကလေးလေးကလည်း အံ့ဩ ကာ မော့၍ကြည့်သည်။ ကားပေါ်မှာ ပျင်းရိစွာ အိပ်နေ၊ ငိုက်နေ သော ခရီးသည်တွေလည်း ရေသောက်၊ အနေအထားပြင်ကာ TV မျက်နှာပြင်ကို ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်အိတ်ထဲမှ ငွေရှိသမျှကို ထုတ်ကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်း အဘွားအိုမျက်နှာကို ကြည့် သည်။ သို့သော် TV ကို မော့ကြည့်နေသော မျက်နှာက ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်မလာ။

ခဏအကြာတွင် TV ပေါ်မှာ အရုပ်တွေ ပေါ်လာ၏။ Tracking ငြိမ်ကာသွားပြီး ကားက မြန်မာကားဖြစ်၏။ မေသန်းနု၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်၊ ခိုင်သင်းကြည်၊ မျိုးသီရိကျော်၊ ဧရာ၊ ကျော်ထူး၊ ခင်လှိုင်၊ ကုသိုလ်၊ ဝွမ်းပုံ၊ . . . အစရှိသူတို့ပါသော မ. . . . ဆိုသည့် ကားတစ်ကားဖြစ်သည်။ မော်ဒယ်မ၊ ချာတိတ်မ၊ မော်တာမ၊ ဧရာမ စသည့် မတွေ့ပါသော ကားတစ်ကားသာ ဖြစ်၏။ (ထိုကား၏ နာမည် ကို ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ)

ကျွန်တော်ပိုက်ဆံများကို ဆုပ်ကိုင်ထားချိန်တွင် အဘွားကြီး နှင့် ကလေးလေးထံမှ အားရပါးရ ရယ်သံများ ထွက်လာကြ၏။ TV ဖန်သားပြင်ကို ကြည့်ကာ မော့ကာ သူတို့ ရယ်နေကြသည်။

ရယ်သည်မှ ကားတစ်ကားလုံးတွင် သူတို့မြေးအဘွား ရယ်သံက အဆိုးဆုံး၊ အကျယ်ဆုံးသာဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးက ရယ်ရင်း ထွက်လာသော မျက်ရည်ကို သုတ်ကာ ထပ်ရယ်သည်။ မြေးကလေးက ကိုင်ထားသော လက်တန်းပြုတ်သွားသဖြင့် ပက်လက်လန်ကာ ကျ၏။ အဘွားအိုက ဆွဲထူကာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုကား မလှည့်တော့။

ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူကို ကျွန်တော် ၁၉၈၂-ခုနှစ်က ကိုးတန်းတွင် သင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

လက်ပံတန်းမှာ ကျွန်တော် အသည်းအမြစ်ဟင်းနှင့် ထမင်းစားပါသည်။ သူတို့ မြေးအဘွားကိုမူ မတွေ့ရ။ သို့သော် ဆာနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သတိမရတော့။ လန်ဒန်နှစ်လိပ်ကို ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် ဝယ်ကာ တစ်လိပ်ဖွာရှိုက်ပြီးချိန်မှ ကျွန်တော် သတိရကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

လက်ပံတန်းမှာ ထမင်းစားပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ကြသော အခါ သူတို့မြေးအဘွားကို ကျွန်တော့်နံဘေးတွင်ပင် တွေ့ရ၏။ ကားက လူစုံသဖြင့် စထွက်သောအခါ အဘွားအိုက ပြောပါသည်။

"ဟဲ့ ကောင်လေး ခုနကပြတဲ့ ကား ပြန်ထည့်ဦးလေ၊ မပြီးသေးဘူး၊ တော်တော်ရယ်ရတာပဲ ပြန်ပြလေ" တဲ့။

(ကိုရည်ဇော်မောင်နှင့် ပြည်ခရီးအမှတ်တရ)

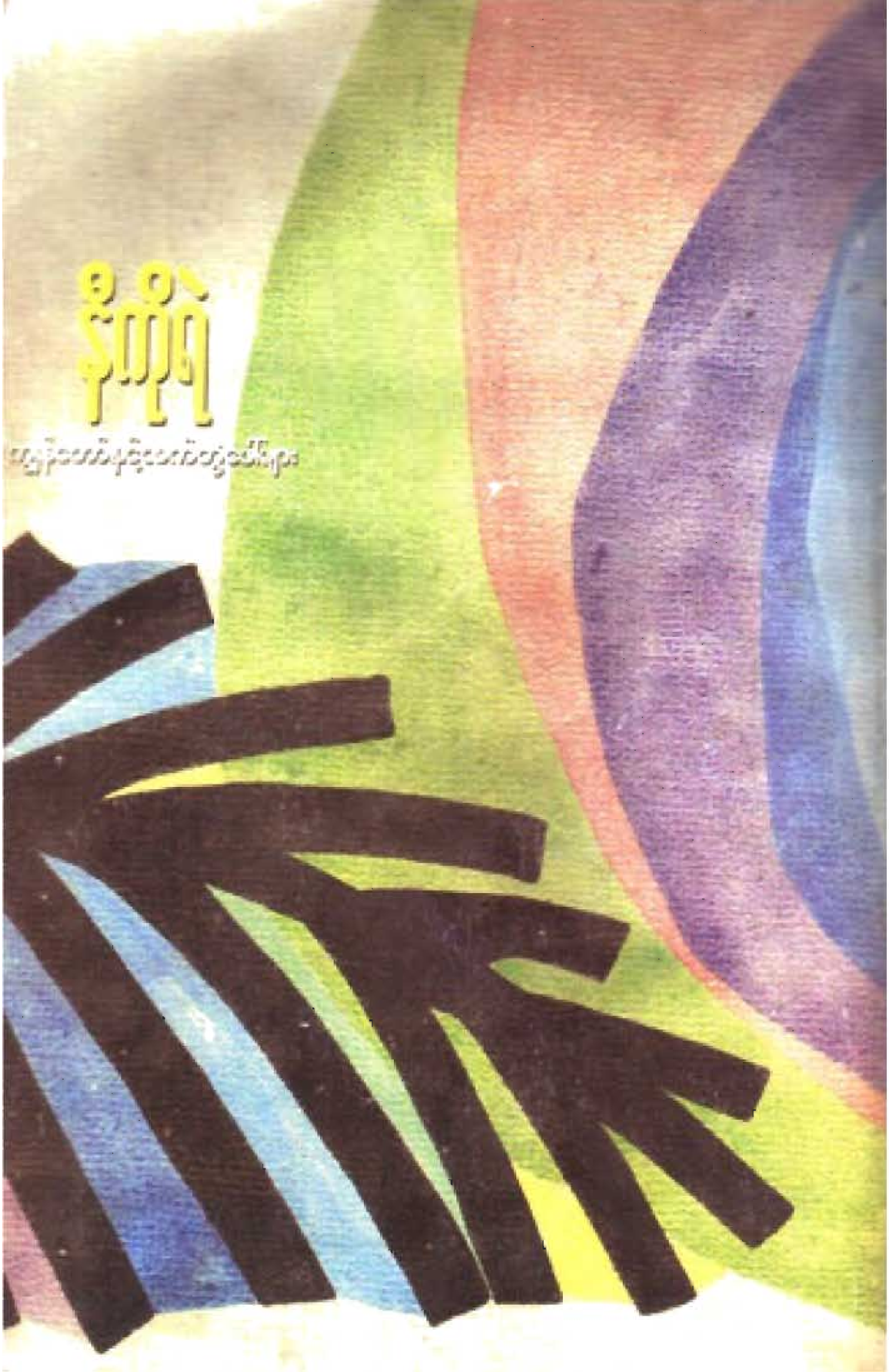

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

မြန်မာပြည်သား